

art4d
No.266

Urban reflections

www.art4d.com

COLORFUL TASTE

สีสนแห่งดีไซน์ที่ใช้ กับนวัตกรรมระดับอาร์ตพีซ 50's Retro Style Small Appliances

SMEG ICONIC DESIGN สุดล้ำ
ที่สวยงามมุมมองด้วยสีสนหลากสไตล์
สะกดทุกสายตา พร้อมทั้งสุดงอแงฟังก์ชัน
ทั้ง Toaster, Blender, Kettle และ Stand Mixer

บริษัท เพ็น เอก อินเทอร์เน็ต จำกัด
Smeg Iconic Space : เซ็นเตอร์ไลน์ลงสถานีรถไฟฟ้าพระโขนง (ทางออก 1)
ถ.สุขุมวิท โทร. 02 714 0785-6
contact@penk.co.th

 smeg

art4d DIGITAL

VISIT / Monday

MATERIAL / Tuesday

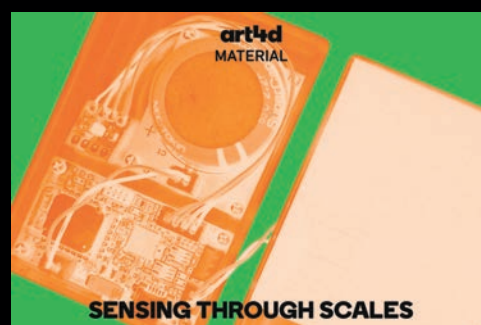
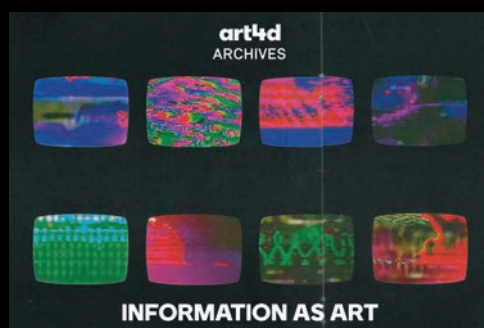
CRITICAL / Wednesday

SELECTED / Thursday

WRAP UP / Friday

READ / Saturday

ARCHIVES / Sunday

art4d.com

THE GREAT ROOM

DESIGNED BY MICHAEL FIEBRICH, THE GREAT ROOM AT GAYSORN TOWER INTRODUCES US AN EXCLUSIVE WORKPLACE WHERE PRODUCTIVITY MEETS HOSPITALITY

ในปัจจุบันที่ทุกๆ แห่งสามารถกลายเป็นที่ทำงานได้แบบที่เราคุ้นหูกันในชื่อ Co-Working Space ที่เกิดขึ้นมามากมายตามจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นของบริษัทขนาดย่อม สตาร์ทอัพต่างๆ และเพื่อต้อนรับกระแสความนิยมของไลฟ์สไตล์แบบ digital nomad ด้วย เพียงแต่วิสัยทัศน์ที่ The Great Room มองเห็นนั้นไม่ได้หยุดอยู่แค่เพียงการสร้างพื้นที่เท่านั้น แต่ยังเน้นเรื่องการออกแบบพื้นที่ที่มีความเป็นส่วนตัวควบคู่ไปกับการให้บริการอันอบอุ่นเป็นกันเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงความรู้สึกของผู้คนที่มีการเดินทางไปทำงาน โดยสร้างสรรค์บรรยากาศที่มีแบบฉบับเฉพาะตัวขึ้นมากลางเมืองใหญ่

We're living in an era where people work from practically anywhere. Co-working spaces are growing in numbers in correspondence to the rise of small to medium companies as well as startups and the popularity of the digital nomad lifestyle.

The Great Room, however, envisions a concept that expands beyond the formation of a normal physical space. Its designed to offer both the needs of privacy along with friendly services. The project's main aim is to transform the humdrum of a regular routine of commuting and working in an office space through the design of a unique, creative work atmosphere based in the centre of the city.

Since its initial work spot in Singapore in 2016, The Great Room has expanded its services to three business districts. Its arrival to Bangkok signifies the region's first branch to offer special services whilst taking up over 30,000 square foot of space at Gaysorn Tower, which is situated in the heart of the capital city's most bustling business quarter. The inspiration behind the brand-new working experience includes; the operations of the world's best offices, luxury hotels and leading business clubs, not to mention the comprehensive services and facilities The Great Room has to offer.

Located on the 25th and 26th Floor of Gaysorn Tower building, the space is surrounded by floor-to-ceiling glass walls that open the program up with 360-degree view of the city. The task at hand for Michael Fiebrich, is to create a vibe that is relaxing yet comprehensive to the urban context of Bangkok's central business district.

The entire area is carefully planned and divided, with the reception area on the 26th floor serving as a common space of the project. It is designed to be modern, naturally lit and vibrant with the dynamic presence of Bangkok's scenic

จากการก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2559 ในประเทศสิงคโปร์ The Great Room ได้ขยายการให้บริการถึง 3 แห่งในย่านธุรกิจของสิงคโปร์ และเปิดพื้นที่ให้บริการพิเศษแห่งแรกในภูมิภาคที่ เกษร ทาวเวอร์ บนพื้นที่กว่า 30,000 ตารางฟุต ตั้งอยู่ใจกลางย่านธุรกิจของกรุงเทพมหานคร โดยนำแรงบันดาลใจที่ได้จากการศึกษาสำนักงานที่ดีที่สุดในโลก โรงแรมหรู และสโมสรธุรกิจชั้นนำ มาสร้างการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกของสมาชิกที่มีต่อการทำงาน ผนวกกับการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

The Great Room ตั้งอยู่บนชั้น 25 และ 26 ของอาคาร เกษร ทาวเวอร์ ตกแต่งด้วยกระจกโดยรอบให้เห็นวิวเมือง 360 องศา บรรยากาศที่สร้างความผ่อนคลายในขณะเดียวกันก็มีลักษณะตอบรับกับบริบทใจกลางเมืองกรุงเทพมหานคร เป็นโจทย์สำคัญในการออกแบบของผู้ออกแบบ Michael Fiebrich โดยพื้นที่ทั้งหมดจะมีการจัดแบ่งอย่างเป็นสัดส่วน เริ่มจากพื้นที่ต้อนรับบนชั้น 26 เป็นเสมือนพื้นที่ส่วนกลาง ที่ออกแบบให้มีความทันสมัยสว่างไสวด้วยแสงธรรมชาติและความสะดวกสบายที่ได้รับจากทัศนียภาพอันน่ารื่นรมย์ของกรุงเทพมหานคร และเพื่อสร้างความแตกต่าง ทาง The Great Room ยังมีบริการอาหารเช้า ทุกเช้าวันจันทร์ (Monday Breakfast Club) ที่ช่วยให้วันเริ่มต้นสัปดาห์มีชีวิตชีวามากขึ้น รวมไปถึงการเสิร์ฟอาหารว่างยามบ่ายที่เข้ามาแต่งเติมช่วงเวลาพักเบรกแบบสบายๆ ส่วนพื้นที่ทำงาน (Hot Desk) นั้นได้รับการออกแบบมาให้มีการใช้งานที่ยืดหยุ่น รองรับหลากหลายอิริยาบถ

cityscape and skyline as the backdrop. To differentiate itself from other spaces of similar nature, The Great Room also offers its own breakfast service every Monday called “Monday Breakfast Club” to enliven the dull Monday mornings and get rid of Monday Blues for good. Along with breakfast, there are options of afternoon snacks, which add a fun flavour to afternoon breaks.

The Hot Desk area is designed to have flexible functionalities and accommodate several activities to meet the demands of users for the common area. Additionally, other functional spaces on this floor include private offices or Dedicated Offices and meeting rooms. Each of these event spaces contain their very own design. For instance, The Drawing Room, which can accommodate up to 150 people, has the spectacular city view as its setting, making it the perfect venue to entertain evening cocktail parties. The spaces are also suitable for hosting educational activities, meetings and other entertainment events.

Among the great variations of the space there is; The State, a meeting room for 14 people with massive glass openings with an abundant amount of natural light for the more relaxing forum. The Studio room can handle the capacity as large as 50 people while the Study room offers a smaller more intimate space for 4-5 attendees. The design carefully divides the functional program into private and common spaces.

1
บริเวณโซนต้อนรับของ
The Great Room

THE GREAT ROOM'S
ENTRANCE ZONE

2
พื้นที่รับรองที่มีชั้นวางขนาดใหญ่กั้นพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อสร้างความเป็นส่วนตัวและให้ความรู้สึกเหมือนห้องนั่งเล่นภายในบ้าน

RECEPTION AREA THAT SEPARATED FROM THE COMMON AREA WITH A HUGE BOOKSHELF, TO CREATES A PRIVATE ZONE AND GIVES AN ATMOSPHERE ACT LIKE A LIVING ROOM

3
The Drawing Room ห้องอเนกประสงค์ที่มีฉากหลังเป็นทิวทัศน์เมือง ให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวาและทำให้บรรยากาศผ่อนคลายมากยิ่งขึ้น

‘THE DRAWING ROOM’ A MULTI-PURPOSE ROOM WITH CITY’S LANDSCAPE AS THE BACKDROP, WHICH CREATES A LIVELY AND RELAXING ATMOSPHERE

THE GREAT ROOM, HOWEVER, ENVISIONS A CONCEPT THAT EXPANDS BEYOND THE FORMATION OF A NORMAL PHYSICAL SPACE. IT IS DESIGNED TO OFFER BOTH THE NEEDS OF PRIVACY ALONG WITH FRIENDLY SERVICES

เพื่อตอบสนองความต้องการที่ต่างกันในพื้นที่ส่วนกลางนี้ นอกจากนี้ พื้นที่ส่วนต่างๆ ในชั้นนี้มีการแบ่งย่อยเป็นห้องทำงานส่วนตัว (Dedicated Offices) และห้องประชุม พื้นที่จัดงานต่างๆ ที่มีดีไซน์เฉพาะตัวในแต่ละห้อง ได้แก่ The Drawing Room ห้องที่มีฉากหลังเป็นวิวเมืองเหมาะสำหรับงานเลี้ยงค็อกเทล ยามค่ำ และการพูดคุยอย่างเป็นกันเองสำหรับคนจำนวนมากๆ ซึ่งพื้นที่สามารถรองรับได้ถึง 150 คน ไม่ว่าจะเพื่อการเรียนรู้ การประชุม การสร้างความประทับใจ หรือความบันเทิง สามารถจัดขึ้นได้ในพื้นที่จัดประชุมที่มีให้เลือกหลากหลายตามความต้องการ อย่างเช่น ห้อง The State ซึ่งเป็นห้องประชุมที่มีกระดานใหญ่รับแสงธรรมชาติทำให้บรรยากาศการประชุมผ่อนคลายมากขึ้นสำหรับ 14 คน ห้อง Studio สามารถรองรับได้มากถึง 50 คน หรือห้อง Study ที่กะทัดรัดเพิ่มความเป็นส่วนตัวสำหรับ 4-5 คน

Attention to detail is key here as 8 different shades of marble have been chosen for the decorative materials that match well with the dark wood used on the walls. The furniture is specifically selected for the project, interweaving different functional spaces with the natural colour scheme and mood, which compliment the surrounding urban view. Natural light is incorporated with artificial lighting designed to suit the working space, ensuring the members of The Great Room receive the best possible work environment.

Jaelle Ang, the co-founder and Chief Executive Officer of The Great Room, paints a better picture of the concept behind the project, "We believe that good design will give birth to a community of people with

6

การออกแบบพื้นที่ทั้งหมดแบ่งออกเป็นพื้นที่ส่วนรวม และพื้นที่ส่วนบุคคล โดยเลือกสรรวัสดุตกแต่งต่างๆ ให้มีเอกลักษณ์ พื้นหินอ่อนที่มีเฉดสีอ่อนเข้มต่างกัน 8 สี กลมกลืนไปกับผนังไม้สีเข้ม ผนวกกับการเลือกเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ ที่เพ้นหน้าเข้ามาเพื่อตกแต่งสถานที่นี้โดยเฉพาะ ทำให้เกิดสีสันและบรรยากาศของพื้นที่แต่ละส่วนที่สอดคล้องไปด้วยกัน ทั้งยังมีโทนสีและผิวสัมผัสที่มีความเป็นธรรมชาติ ให้ความรู้สึกอบอุ่นโยนที่ล้อรับไปกับภาพวิวของเมืองที่อยู่ภายนอก นอกจากนี้มีการนำแสงธรรมชาติเข้ามาส่องสว่างในพื้นที่ ควบคู่ไปกับการออกแบบแสงที่เหมาะสมกับการทำงานโดยเฉพาะ เพื่อให้แน่ใจว่าสมาชิกจะได้รับบรรยากาศที่ดีที่สุด ผ่านการออกแบบที่ใส่ใจในทุกรายละเอียดเช่นนี้

Jaelle Ang ผู้ร่วมก่อตั้งและประธานเจ้าหน้าที่บริหารของ The Great Room กล่าวถึงแนวความคิดทั้งหมดว่า “เราเชื่อว่าการออกแบบที่ดี ทำให้เกิดเป็นคอมมูนิตี้ของคนที่มีความชอบและความสนใจในสิ่งเดียวกัน เราจึงต้องการสร้างสรรค์ประสบการณ์การทำงานและความสุขที่เชื่อมโยงกันรอบด้าน ซึ่งนั่นก็คือความหมายของ The Great Room ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ที่มุ่งจะเปลี่ยนความรู้สึกของผู้คนต่อการทำงาน ที่ไม่ใช่แค่พื้นที่แต่รวมถึงบทสนทนาใหม่ๆ network แร่งบันดาลใจ และการผ่อนคลาย สิ่งเหล่านี้คืองานของเราที่จะต้องออกแบบอย่างสมบูรณ์ เพื่อให้เกิดความสำคัญกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต”

similar tastes and interests. That is why we want to create a working environment and experiences that are interconnected with happiness. That's basically the concept of The Great Room, which also coincides with our objective to improve people's attitudes and feelings towards their work. It goes beyond the space, and encompasses new conversations, networks, inspirations and feeling of comfort and enjoyment. It is our job to come up with the perfect design that will bring something significant and special to what people come across and experience in life.”

thegreatroom.co
gaysorntower@thegreatroom.co

7

4-5 พื้นที่ทำงาน Dedicated Offices (บน) และ Hot Office (ล่าง) ที่ได้รับการแบ่งย่อยให้มีความหลากหลาย เพื่อตอบสนองการใช้งานที่แตกต่างกัน

DEDICATED OFFICES (ABOVE) AND HOT OFFICE (BELOW), THE WORKING SPACES THAT SEPARATE TO VARIOUS SPACES TO RESPONSE DIFFERENT USAGES

6 บรรยากาศภายในพื้นที่ทำงานส่วนกลาง

THE WORK HALL'S INTERIOR

7 บรรยากาศภายในห้อง Studio

THE STUDIO ROOM'S INTERIOR

CELEBRATING 5 YEARS OF FOAID: MUMBAI EDITION

FESTIVAL OF
ARCHITECTURE
AND INTERIOR
DESIGNING
ENTERED ITS
5TH YEARS OF
CELEBRATION OF
DESIGN WITH THE
INAUGURATION
BY EMINENT
ARCHITECTS
AND DESIGNERS

ก่อนหน้านี้ art4d ได้มีโอกาสแนะนำให้รู้จักกับ Festival of Architecture and Interior Designing (FOAID) เทศกาลสถาปัตยกรรมและงานออกแบบภายในที่จัดขึ้นมาเป็นปีที่ 5 ในนิวเดลี ประเทศอินเดีย ซึ่งในแต่ละปีจะแบ่งการจัดงานออกเป็นสองครั้งด้วยกัน และเมื่อวันที่ 7 และ 8 ธันวาคมที่ผ่านมา เทศกาลในครั้งที่สองก็ได้เดินทางมาถึง ทว่าอาจแตกต่างออกไปเล็กน้อย เพราะสถานที่จัดงานมุ่งลงไปทางใต้เล็กน้อย โดยมีจุดหมายอยู่ที่เมืองสำคัญทางเศรษฐกิจอย่างมุมไบ

การที่ FOAID สามารถดึงดูดการเข้าร่วมของกลุ่มคนทำงานสร้างสรรค์ได้กว่า 3,000 รายจากทั่วประเทศอินเดียได้นั้น แสดงให้เห็นถึงสเกลของงานที่เป็นแพลตฟอร์มขนาดใหญ่ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ พร้อมกับเป็นการเปิดพื้นที่ของการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในภาคอุตสาหกรรมการออกแบบ โครงการต่างๆ ที่ออกแบบโดยสถาปนิกและดีไซน์เนอร์กว่า 250 โครงการ ถูกนำมาจัดแสดงให้ผู้เยี่ยมชมได้ขยับขยายมุมมองที่มีต่ออุตสาหกรรมการออกแบบ ซึ่งทางผู้จัดเองก็ไม่ละเลยที่จะนำเอาผลงานของนักศึกษาที่สะท้อนให้เห็นถึงเทรนด์การออกแบบคนรุ่นใหม่ มาร่วมจัดแสดงในนิทรรศการภายในงานครั้งนี้ด้วย

The Festival of Architecture and Interior Designing (FOAID) has been held for five consecutive years now in New Delhi, India. Over the course of two days (7th December and 8th December), the second edition of this annual festival made its comeback but with the destination that is slightly more towards the south, the country's key economic hub, Mumbai.

The fact that FOAID is able to attract over 3,000 creative workers from across India illustrates how large the scale of the event is and showcases its role as a increasingly recognized platform for people in the creative industry to exchange ideas and experiences. It also encourages and welcomes participations and opinions within the design industry. The exhibition holds over 250 projects by architects and designers, granting viewers a broader view of the design industry. The organizer does not forget to include works of students to better reflect the contemporary design trends from up and coming young designers.

The event brings together some prominent figures in the design industry to be the speakers of its forums, seminars and talks held simultaneously with design competitions, completely filling up the time slots during the two days. The topics discussed are designed to correspond with 'Time to Re:Image', the event's theme which encompasses the presentation of personal views and calls for design professions to provide insights on how to create memorable designs. Naresh Narasimhan, Tony Joseph, Asha Sairam, Fahed Majeed, Nuru Karim and many more are among the speakers who take part in the discussions under a great number of inspiring topics.

The topic 'My Journey in Architecture & the Future' by Tony Kunnel from Atelier D'Arts & Architecture, Bengaluru, takes place with the architect sharing his 26-year experience with the audience. He reaches an interesting conclusion that architecture isn't about pure science but is actually an opportunity to invent different types of reality.

Over at another stage, Manish Dikshit takes the role as the host of the lecture 'Collaborating with Global Practices: Necessity or Choice?' with Behzad Kharas, Kayzad Shroff, Khozema Chitawala, Padmini Pandey and Gaurav Premchandani as speakers.

The conversation begins with Dikshit making an observation about the problems regarding international clients' confidence in Indian interior design firms and about their credibility to deliver the work with standardized quality. Chitawala proposes that design firms need to develop a mindset that puts a high regard on their working concept as a way to prove the true abilities of local designers. Premchandani

งานนี้ได้รวมเอาหลากหลายบุคคลในวงการออกแบบเข้ามาร่วมเป็นวิทยากร ทั้งในงานปฐกถา สัมมนา และพูดคุย ที่จัดขึ้นพร้อมกันกับการแข่งขันประกวดแบบรายการต่างๆ อัดแน่นภายในเวลาเพียงสองวัน หัวข้อของการสนทนาได้รับการออกแบบมาเพื่อให้สอดคล้องกับวลี 'Time to Re:Image' ชื่อของงาน ครอบคลุมตั้งแต่การนำเสนอมุมมองส่วนตัวเกี่ยวกับสถานะของอาชีพนักออกแบบ ไปจนถึงบทสนทนาเบาๆ เกี่ยวกับกลวิธีการออกแบบให้เป็นที่จดจำ โดยได้นักออกแบบชื่อดังในวงการอย่าง Naresh Narasimhan, Tony Joseph, Asha Sairam, Fahed Majeed, Nuru Karim และอีกหลายคน มาร่วมแลกเปลี่ยนในหลากหลายหัวข้อที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้ฟังได้ไม่มากก็น้อย

หัวข้อการบรรยาย “การเดินทางในสถาปัตยกรรมและอนาคต” (My Journey in Architecture & the Future) โดย Tony Kunnel สถาปนิกจาก Atelier D'Arts & Architecture, Bengaluru ได้แบ่งปันประสบการณ์การทำงานกว่า 26 ปีของเขา ที่ Kunnel สรุปสั้นๆ ว่าสำหรับเขาแล้วสถาปัตยกรรมไม่ใช่เรื่องของวิทยาศาสตร์อันบริสุทธิ์ แต่เป็นโอกาสในการประดิษฐ์ความเป็นจริงแบบอื่นๆ

อีกเวทีหนึ่ง Manish Dikshit รับหน้าที่เป็นผู้ดำเนินรายการการบรรยายในหัวข้อ ‘การทำงานร่วมกับบริษัทนานาชาติ: คือความจำเป็นหรือทางเลือก?’ ('Collaborating with Global Practices: Necessity or Choice?') ร่วมกับผู้บรรยายคนอื่นๆ อาทิ Behzad Kharas, Kayzad Shroff, Khozema Chitawala, Padmini Pandey และ Gaurav Premchandani

บทสนทนาเริ่มต้นด้วย Dikshit ตั้งข้อสังเกตถึงปัญหาความมั่นใจของลูกค้านานาชาติที่มีต่อบริษัทออกแบบภายในประเทศอินเดียว่าจะสามารถส่งมอบโครงการที่มีคุณภาพได้หรือไม่ ในขณะที่ Chitawala เสนอว่าบริษัทออกแบบจำเป็นต้องมีความคิดที่ยึดมั่นกับแนวคิดในการทำงานอย่างมาก เพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงความสามารถของนักออกแบบท้องถิ่น ทางด้าน Premchandani ได้เสริมว่าหนทางในการขับเคลื่อนวงการออกแบบของอินเดียไปข้างหน้า คือการเปิดกว้างที่จะทำงานร่วมกันกับประเทศอื่นๆ โดยประเด็นในเรื่องของการทำงานร่วมกับบริษัทต่างชาตินี้ สะท้อนให้เห็นจากผู้ร่วมอภิปรายคนอื่นๆ เช่น Pandey ที่กล่าวถึงการหยิบเอาคุณค่าดั้งเดิมของสถาปัตยกรรมอินเดีย รวมไปถึงความรู้เชิงช่างที่เป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด “แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา มันเป็นเพียงอีกทางเลือกหนึ่ง” เธอกล่าวสรุปว่าทั้งหมดที่ว่ามานั้นเป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัว

นอกเหนือไปจากวงสนทนา งานประกวดการออกแบบอย่าง Everest Design Challenge, Creative Minds Next, Architecture Ideas และรางวัลอื่นๆ ที่จัดโดย FOAID ได้ฉายสปอตไลท์ไปยังกลุ่มนักออกแบบหน้าใหม่ที่ยังไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน โดยเฉพาะรางวัล Expressions ที่นอกจากจะเป็นการประกวดแบบแล้ว ยังเปิดพื้นที่ให้นักศึกษาจากโรงเรียนออกแบบชั้นนำได้นำผลงานมาจัดแสดง โดยนักศึกษาสถาบัน IDEAS หรือ Vidyarvardhan's Institute of Design Environment and Architecture ครวรางวัลชนะเลิศจากงานจัดวาง 'Bio-Scope, An Expression of Change' ขณะนี้นักศึกษาจาก ITM Institute of Design and Media และ Raffles Design International ครวรางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่งและอันดับสองตามลำดับตามด้วย Pearl Academy ที่ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับสาม จากคณะกรรมการตัดสิน ได้แก่ Chandrashekhar Wyawahare, Jason Wadhvani, Ketan Jawdekar, Kalhan Mattoo, Paul K. Jacob และ Rooshad Shroff

ปฏิเสธได้ยากว่า FOAID ครั้งที่ 5 นั้นประสบความสำเร็จอย่างดี เพราะมันได้รวมกิจกรรมและอีเวนต์ที่หลากหลายเข้าไว้ด้วยกัน พร้อมๆ กับเป็นเวทีในการแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการและแนวโน้มทางการออกแบบและสถาปัตยกรรมของประเทศที่มีความซับซ้อนในเชิงวัฒนธรรมอย่างอินเดีย สำหรับ FOAID ในปีหน้าทางผู้จัดจะหยิบประเด็นอะไรมาเป็นธีมของงาน art4d จะรายงานให้ทราบในโอกาสต่อไป

then added that the way to help move India's design industry forward is to have an open attitude towards international collaborations. This particular issue about collaborating with international companies is discussed by other speakers such as Pandey who talks about making the best out of the values of Indian architecture, local artisanal wisdoms and the cultural identity they possess. “But after all, it depends on us. It's just an option”, she concludes that everything she proposed was merely a personal opinion.

Apart from the discussion panels, the design competitions such as Everest Design Challenge, Creative Minds Next, Architecture Ideas and other awards hosted by FOAID put the spotlight on the new faces and unknown designers. The Expressions award, in particular, presents itself not only as a design competition but also a stage where students from leading design schools can showcase their projects. Students from IDEAS or Vidyarvardhan's Institute of Design Environment and Architecture took home the first prize with 'Bio-Scope, An Expression of Change'. The students from ITM Institute of Design and Media and Raffles Design International are the first and second runner-up, respectively with Pearl Academy winning the third prize from the judging panel, which consists of Chandrashekhar Wyawahare, Jason Wadhvani, Ketan Jawdekar, Kalhan Mattoo, Paul K. Jacob and Rooshad Shroff.

The success of the fifth FOAID is undeniable with its ability to put together activities and events of such great volume and diversity. Not only that, it functions as a platform that shows new developments and tendencies in the design and architectural industry of the country of such great cultural complexity such as India. What will next year be like for FOAID? art4d will be sure to keep you informed about the updates.

foaidindia.in

DESIGN FOR THE REAL NEED

ART4D GOT A CHANCE TO JOIN IN THE TRIP ORGANIZED BY GEBERIT GROUP WHICH ALLOWS US TO EXPERIENCE AND UNDERSTAND MORE ABOUT THE COMPANY'S LATEST CLAIM 'DESIGN MEETS FUNCTION'

TEXT: PAPHOP KERDSUP
PHOTO: PAPHOP KERDSUP EXCEPT AS NOTED

1

1
Vitra Design Museum
ออกแบบโดย Frank Gehry
ในปี 1989

VITRA DESIGN MUSEUM
DESIGNED BY FRANK
GEHRY IN 1989

2-4
นิทรรศการ Victor Papanek:
The Politics of Design
จัดแสดงระหว่างวันที่ 29
กันยายน 2018 ถึง 10
มีนาคม 2019

'VICTOR PAPANEK: THE
POLITICS OF DESIGN,' AN
EXHIBITION HELD BETWEEN
SEPTEMBER 29, 2018 AND
MARCH 10, 2019

เมื่อช่วงเดือนพฤศจิกายนปีก่อน art4d ในฐานะตัวแทนสื่อทางสถาปัตยกรรมและงานออกแบบของไทย ได้มีโอกาสรับเชิญจากทาง Geberit แบรินด์ผลิตภัณฑ์งานระบบสุขาภิบาลระดับโลก ให้ร่วมการเดินทางไปยังประเทศสวีเดนและเยอรมนีไปกับตัวแทนจากอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ของเอเชียซึ่งประกอบไปด้วยบรรณาธิการและสถาปนิกนักออกแบบจากประเทศไทย สิงคโปร์ อินโดนีเซียและเกาหลีใต้ ซึ่งเป้าหมายสำคัญของการเดินทางในครั้งนี้คือการเรียนรู้และทำความเข้าใจในคติพจน์ล่าสุดของแบรินด์อย่าง “Design Meets Function”

In November last year, art4d, as a representative of Thailand's architectural and design media, was invited to join the trip held by the world-class sanitary products brand, Geberit, which brought along editors, architects, and designers from Thailand, Singapore, Indonesia and South Korea to a journey with an attempt to introduce the brand's latest claim, “Design Meets Function.”

© VITRA DESIGN MUSEUM, PHOTO NORBERT MISEULETZ
2

THE CONCEPT VICTOR PAPANEK PROPOSED, PARTICULARLY IN HIS BOOK 'DESIGN FOR THE REAL WORLD' WITH QUESTIONS SUCH AS 'WHAT IS DESIGN?' OR 'HOW CAN DESIGN RESPOND TO PEOPLE'S REAL NEED?' CORRESPONDS TO GEBERIT'S DESIGN PHILOSOPHY, WHICH IS ABOUT BRINGING PEOPLE AROUND THE WORLD A BETTER QUALITY OF LIFE

ตลอดระยะเวลา 3 วันของการเดินทางในกิจกรรม 'Design For The Real Need: NSEA VIP Tour' นอกจากนี้ทุกคนจะได้มีโอกาสเรียนรู้มิติทางด้านงานออกแบบผ่านการร่วมทัวร์ทางสถาปัตยกรรมที่ Vitra Design Campus และแนวคิดของ Victor Papanek นักออกแบบและแอกทีวิสผู้ผลักดันแนวคิด "การออกแบบเพื่อสังคม" (social design) ผ่าน 'Victor Papanek: The Politics of Design' นิทรรศการ retrospective ครั้งใหญ่โดย Papanek ที่ Vitra Design Museum ซึ่ง Geberit เป็นผู้สนับสนุนหลักแล้ว การได้ร่วมเดินทางไปยังสำนักงานใหญ่ของ Geberit ที่เมืองรพเพอร์ชวิล-โยนา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ยิ่งทำให้เราได้มีโอกาสเห็นการพัฒนานวัตกรรมและกระบวนการทดสอบผลิตภัณฑ์ของแบรนด์ที่น่าสนใจเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้เรียนรู้คุณสมบัติของ Geberit SuperTube ผลิตภัณฑ์ล่าสุดของแบรนด์ที่ art4d ได้เคยนำเสนอไปแล้วใน art4d MATERIAL

แต่แล้วแนวคิดเรื่องการออกแบบเพื่อสังคมของ Victor Papanek นั้นมาเกี่ยวข้องกับแบรนด์งานระบบสุขาภิบาลอย่าง Geberit ได้อย่างไร Martin Baumüller ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและแบรนด์ของ Geberit Group บอกกับเราว่า "แนวคิดของ Victor Papanek โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหนังสือ Design for the Real World ที่ว่า 'งานออกแบบคืออะไร' หรือ 'งานออกแบบควรจะต้องตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของผู้คนอย่างไร' นั้นสอดคล้องกับปรัชญาการออกแบบของ Geberit เราเป็นอย่างดี ซึ่งคือการส่งต่อคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าให้กับผู้คนทั่วโลก" เป็นเพราะภารกิจและเป้าหมายของแบรนด์ที่ต้องการทำให้คุณภาพชีวิตของผู้คนดีขึ้น ผ่านการพัฒนาผลิตภัณฑ์งานระบบสุขาภิบาลที่เป็นนวัตกรรม ทำให้ในครั้งนี้การสนับสนุนจึงไม่ใช่เพียงแค่การสร้างการรับรู้ที่มากขึ้นของแบรนด์ให้กับผู้ชมเป็นวงกว้างเพียงอย่างเดียว แต่เพื่อต้องการสื่อสารและส่งต่อข้อความออกไปว่า Geberit นั้นเป็นแบรนด์ที่ใส่ใจในการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อมเช่นกัน "ภายใต้การพัฒนากระบวนการผลิตและการขนส่ง เราต้องการที่จะลดการส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้ได้น้อยที่สุด ในขณะที่เดียวกันก็ต้องสามารถส่งต่อผลดีให้กับสังคมได้ไปพร้อมๆ กัน"

© VITRA DESIGN MUSEUM, PHOTO NORBERT MIGULETZ 3

© VITRA DESIGN MUSEUM, PHOTO NORBERT MIGULETZ 4

Throughout the three days of 'Design For The Real Need: NSEA VIP Tour,' not only did we experience the new, interesting dimension of design through the architectural trip at the Vitra Design Campus, but we were also able to gain insight into the works of Victor Papanek, the late industrial designer and activist who propelled the idea of 'social design' from his first major retrospective exhibition supported by Geberit, 'Victor Papanek: The Politics of Design,' which was taken place at the Vitra Design Museum. In additions, the group of creative professionals also got a chance to visit Geberit's headquarter in Rapperswil-Jona, Switzerland where the brand revealed the developments of its innovations, especially the story behind Geberit Super-Tube, one of the latest products that was already featured in art4d MATERIAL last February.

5-7 ผลงานสถาปัตยกรรมภายใน Vitra Design Campus ซึ่งได้รับการออกแบบโดยสถาปนิกและศิลปินที่มีชื่อเสียง

THE ARCHITECTURAL PROJECTS IN THE VITRA DESIGN CAMPUS WHICH WERE DESIGNED BY THE INVITED RENOWN ARCHITECTS AND ARTISTS

5

6

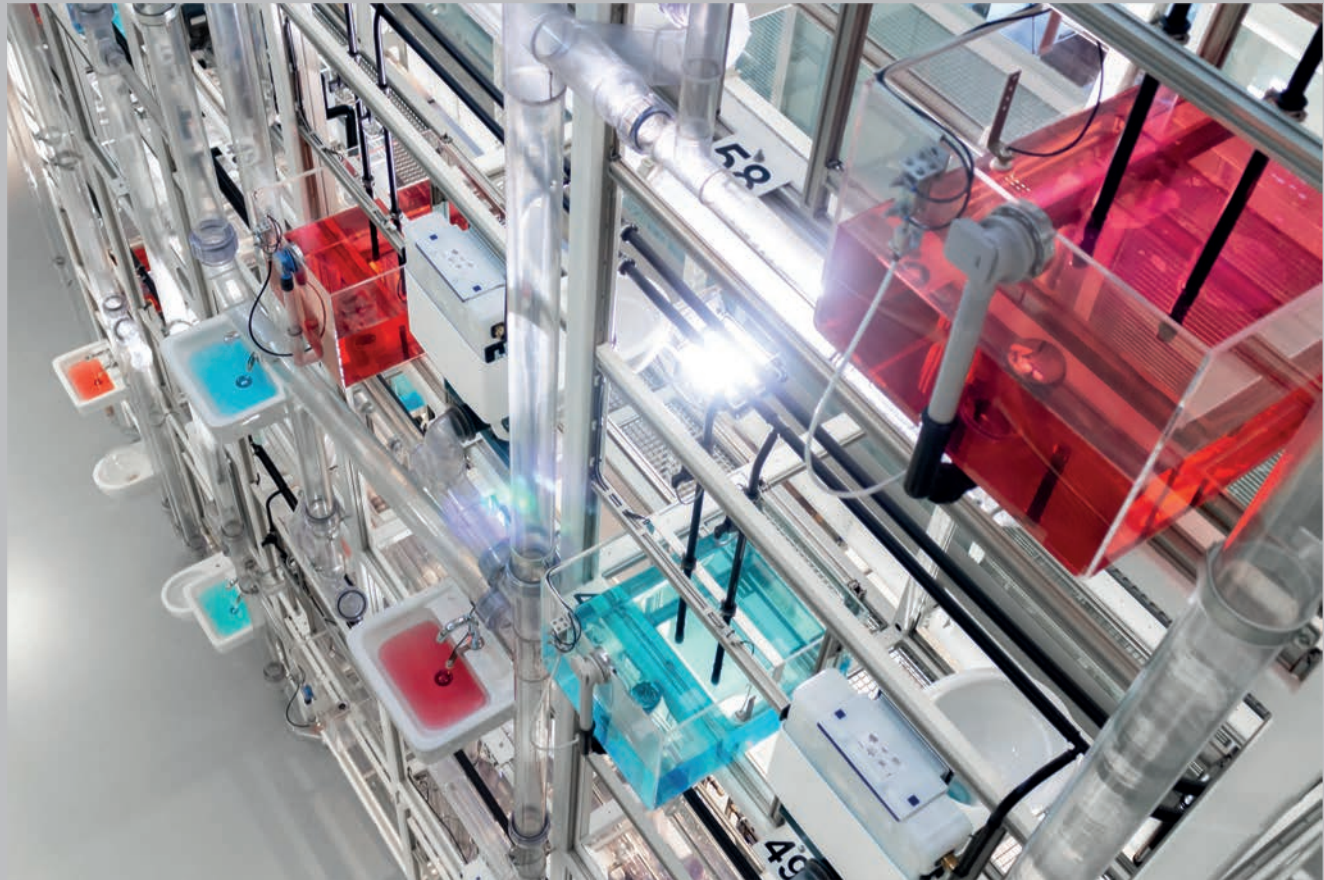
7

8
Water Tower

WATER TOWER

9
สำนักงานใหญ่ของ Geberit
Group ที่เมืองเรพเพอร์วิล-
โยนา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

A HEADQUARTERS OF
GEBERIT GROUP IN CITY
OF REPPERSWIL-JONA,
SWITZERLAND

8

9

แม้จะดูเหมือนเป็นแค่ motto ประโยคสั้นๆ แต่การตัดสินใจประกาศเพิ่ม “Design Meets Function” เข้ามาเป็นอีกหนึ่งแกนหลักขององค์กร หลังจาก “Know-How Installed” ได้กลายเป็นคำที่ทำให้ Geberit ประสบความสำเร็จในระดับนานาชาติมาอย่างต่อเนื่อง สะท้อนอะไรให้เราเห็นถึงทิศทางที่เปลี่ยนไปของแบรนด์ผลิตภัณฑ์งานระบบสุขาภิบาลแบรนด์นี้ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการร่วมสนับสนุน ‘Victor Papanek: The Politics of Design’ ที่ Vitra Design Museum ในครั้งนี้ ที่ช่วยแสดงให้เราเห็นว่าการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่อไปของ Geberit จะไม่ได้หยุดอยู่แค่การสร้างนวัตกรรมให้กับงานระบบสุขาภิบาล หรือการส่งต่อคุณสมบัติเชิง technical ของงานผลิตภัณฑ์ที่มีประวัติยาวนานกว่า 145 ปี แต่ยังคงต้องเป็นงานออกแบบที่น่าสนใจและตอบสนองต่อฟังก์ชันการใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ “เราจำเป็นต้องพัฒนาการสื่อสารของเราออกไปสู่กลุ่มเป้าหมายที่มากขึ้น ไม่ใช่แค่กับเฉพาะวิศวกรงานระบบ แต่เป็นสถาปนิก นักออกแบบภายใน นักพัฒนาสังหาริมทรัพย์ หรือแม้กระทั่งผู้บริโภคเอง เพราะในตอนที่เราไม่ได้มีแค่นวัตกรรมงานระบบสุขาภิบาลที่อยู่หลังกำแพงอีกต่อไป แต่เรายังได้เพิ่มไลน์ผลิตภัณฑ์สุขภัณฑ์ที่อยู่ข้างนอกกำแพงเข้ามาด้วย ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่คุณสมบัติเชิง technical เพียงอย่างเดียวที่ถูกนำเสนอ แต่เราต้องการส่งออกไปว่าผลิตภัณฑ์ของ Geberit นั้น สามารถตอบสนองทั้งการใช้งาน และพร้อมด้วยรูปปลักษณ์ที่ได้รับการออกแบบมาเป็นอย่างดี” Baumüller ทิ้งท้าย

WE WANT TO CREATE THE MINIMUM IMPACT ON THE ENVIRONMENT WHILE ALSO DELIVERING THE POSITIVE, MAXIMUM IMPACT TO THE SOCIETY

PHOTO COURTESY OF GEBERIT

But how does Papanek’s plea for socially- and ecologically-oriented design have anything to do with the sanitary products brand such as Geberit? Martin Baumüller, Head of Group Division Marketing & Brands and Member of the Group Executive Board, interestingly explained. “The concept Victor Papanek proposed, particularly in his book ‘Design for the Real World’ with questions such as ‘what is design?’ or ‘how can design respond to people’s real need?’ corresponds to Geberit’s design philosophy, which is about bringing people around the world a better quality of life.” With the brand’s mission being to improve people’s living quality through the development of its innovative sanitary products, Geberit’s advocacy extends beyond the attempt to broaden brand awareness. This includes reaching out to a wider audience and consumers, as well as the intention to communicate the message that Geberit is an environmentally and socially conscious brand. “Under the development of our manufacturing and logistic process, we want to create the minimum impact on the environment while also delivering the positive, maximum impact to the society.

As succinct as it may be, the decision to add “Design Meets Function” to the organization’s claim after “Know-How Installed” has played a significant role in Geberit’s international success and has reflected an interesting change in the trajectory of the brand. Its support in ‘Victor Papanek: The Politics of Design’ at the Vitra Design Museum is a manifestation that Geberit’s future developments will not be just about new innovations or inheriting technical qualities of the 145-year-old brand, but the design that is interesting, functional and efficient. “We need to develop our communication to reach a wider group of people, not just sanitary engineers, but architects, interior designers, developers as well as end users. We’ve developed sanitary products that are no longer just systems behind the wall, so it isn’t just about the technical qualities that we’re delivering, but the perception that Geberit’s products can fulfill the functional requirements while offering thoughtfully designed physical appearances,” concluded Baumüller.

international.geberit.com

10
Martin Baumüller
ผู้อำนวยการฝ่าย
การตลาดและแบรนด์
ของ Geberit

MARTIN BAUMÜLLER,
HEAD OF GROUP DIVISION
MARKETING & BRANDS OF
GEBERIT

11-12
บรรยากาศภายในสำนักงาน
ใหญ่และโรงงานแสดงให้เห็นการทดสอบผลิตภัณฑ์ด้วยวิธีการต่างๆ

THE PICTURES OF GEBERIT’S
HEADQUARTERS AND FAC-
TORY SHOWING AREAS
WHERE PRODUCT TESTING
AND DEMONSTRATION
TAKE PLACE

1

PAÑPURI WELLNESS

INTRODUCING THE
LATEST WELLNESS
CENTER BY PAÑPURI
THAT WELCOMES
VISITORS WITH
SERENITY DESIGNED
TO ACCOMMODATE
A CONTEMPORARY
URBAN LIFESTYLE
AND THE SCIENCE
OF HOLISTIC WELL-
BEING

ด้วยประชากรที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในพื้นที่เมืองใหญ่ ส่งผลให้ การคมนาคม การเติบโตของเศรษฐกิจต่างๆ ขยายตัวมากขึ้น และในท้ายที่สุดเริ่มสร้างผลกระทบต่อในเชิงสภาพแวดล้อมอย่างที่เราเริ่มเห็นปัญหาฝุ่นและมลพิษในกรุงเทพฯ อยู่ตอนนี้ การแก้ปัญหาในสเกลของเมืองนั้นคงต้องใช้เวลาและความร่วมมือจากหลายฝ่าย แต่ในขณะเดียวกันสิ่งที่ช่วยได้ง่ายที่สุดคือการดูแลตัวเองให้ดีขึ้น ปัญญาบุริจึงพยายามสร้างพื้นที่เพื่อตอบ โจทย์ของคนเมืองในศตวรรษที่ 21 นี้

While the number of urban citizens of Bangkok continues to grow as the transportation network and economy expands, what inescapably follows are environmental impacts such as the ongoing air pollution crisis caused by PM 2.5 dust particles for which there is still no sustainable way out. Coming up with a solution that could have a tangible impact on an urban scale will require time and collaboration from multiple sectors. In this time when people seek for ways to take better care of their own well-being, PAÑPURI has stepped in with a space that answers to the urban inhabitants of the 21st Century's eager demands for better health and a better way of life.

PAÑPURI has long been a brand that puts great emphasis on taking a holistic approach toward health and beauty. Founded in 2003, the brand continues to evolve with products and services dedicated to an ideal wellness lifestyle. PAÑPURI WELLNESS, the brand's latest project, presents itself as a wellness center with spaces and services attentively designed to best correspond with the contemporary urban lifestyle. In the 2,000-square-meter space inside Gaysorn Tower, one of Bangkok's most vibrant urban oases, PAÑPURI WELLNESS interweaves the sciences of holistic well-being from both the Eastern and Western worlds through an amalgamation of nature, modern science and art.

2

3

1 บริเวณพื้นที่โถงต้อนรับ
PAÑPURI WELLNESS

PAÑPURI WELLNESS'S
ENTRANCE ZONE

2-4 โทนสีเข้มของเทอร์ราซโซ
ที่ทำให้ห้องนวด (2, 3)
และบ่อออนเซ็นส่วนตัว
(4) เกิดความรู้สึกสงบนิ่ง
และเป็นส่วนตัวยิ่งขึ้น

THE MESSAGE ROOM
(2, 3) AND PRIVATE ONSEN
POOL (4) EVOKE CALM
FEELINGS ESPECIALLY
FROM THE DARK TONES
OF TERRAZZO

5 บ่อออนเซ็น อินฟินิตี้ พูล
ที่เปิดให้เห็นทิวทัศน์เมือง

TAKE A LOOK AT THE
URBAN CITYSCAPE FROM
THE SEAMLESS INFINITY
POOLS

ปัญญาปรีเป็นแบรนด์ที่เน้นการดูแลสุขภาพและความงามแบบองค์รวม ที่ก่อตั้งขึ้นมาเมื่อปี 2003 จนล่าสุดกับการเปิด ปัญญาปรี เวลเนส (PAÑPURI WELLNESS) ที่เป็นเสมือนศูนย์รวมการดูแลสุขภาพเพื่อตอบสนองการใช้ชีวิตของคนเมือง นำเสนอการผสมผสานศาสตร์ของการดูแลสุขภาพแบบตะวันออกและตะวันตก ผ่านธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ และศิลปะเข้าไว้ด้วยกัน บนพื้นที่กว่า 2,000 ตารางเมตร ณ อาคารเกษร ทาวเวอร์ ซึ่งเปรียบเสมือนโอเอซิสที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง

ภายในของ ปัญญาปรี เวลเนส ต้อนรับด้วยพื้นที่ที่ตกแต่งอย่างอบอุ่นด้วยวัสดุหลักอย่างไม้และโทนสีที่สว่างสบายตา ก่อนที่จะแบ่งพื้นที่ไปตามการใช้งาน โดยประกอบด้วยห้องต่างๆ ที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้สอดคล้องกับการดูแลสุขภาพ ซักด์ 4 ปัจจัยหลักที่ทำให้สุขภาพ อันได้แก่ การขาดนอน ความเครียด ความเหนื่อยล้า และมลภาวะ จึงทำให้พื้นที่ต่างๆ มีฟังก์ชันที่น่าสนใจแตกต่างกันไป เช่น บ่อน้ำแร่ออนเซ็นที่ถูกออกแบบให้เป็น อินฟินิตี้ พูล ที่เป็นบ่อยาว 5 บ่อแบบไร้รอยต่อ พร้อมกับวิวที่มองออกไปเห็นเมืองที่เคลื่อนไหวอยู่ด้านนอก

การตกแต่งพื้นที่ของ ปัญญาปรี เวลเนส นั้น เน้นวัสดุที่มาจากธรรมชาติ ได้แก่ เทอร์ราซโซ (หินขัด) หินอ่อน ผ้าฝ้ายออร์แกนิก และไม้ธรรมชาติ เพื่อที่จะสื่อถึงความงามจากธรรมชาติและความสะดวกสบายที่ต้องการมอบให้กับผู้ที่มาเยือน จากภายนอกที่ดูอบอุ่น เมื่อเข้ามาถึงพื้นที่ใช้งานเฉพาะส่วนอย่างห้อง Suite ทั้งสองห้อง ที่ได้เลือกนำวัสดุอย่างเทอร์ราซโซ เข้ามาใช้ในการออกแบบบ่อออนเซ็นส่วนตัว ด้วยการเลือกใช้โทนสีเข้มที่ให้ความรู้สึกสงบนิ่งและมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น รวมไปถึงห้องนวดต่างๆ ที่ได้นำหินขัดไปใช้เป็นผนัง เพื่อสร้างให้เกิดความรู้สึกที่ต่างออกไปจากพื้นที่โดยรวม อีกทั้งยังมีคุณสมบัติที่สามารถดูแลรักษาได้ง่ายและทนทานต่อการใช้งาน

“Everything that touches you is organic” คือคอนเซ็ปต์หลักของแบรนด์ ปัญญาปรี ที่ถูกนำมาประยุกต์ให้เกิดขึ้นในพื้นที่ผ่านวัสดุแล้ว ยังคงใส่ใจในรายละเอียดไปจนถึงอากาศที่อยู่ในพื้นที่ ด้วยเครื่องฟอกอากาศบลูแอร์ที่สามารถกรองฝุ่นได้ละเอียดถึง PM 2.5 ที่กำลังประสบปัญหาภัยอยู่ในเมืองขนาดนี้ ทำให้ภายใน ปัญญาปรี เวลเนส มีอากาศที่บริสุทธิ์ไปด้วย

หากใครที่ใช้ชีวิตในเมืองและกำลังมองหาพื้นที่ผ่อนคลาย รวมถึงการดูแลสุขภาพที่ดี ปัญญาปรี เวลเนส ถือเป็นทางเลือกหนึ่งที่ตอบสนองได้เป็นอย่างดี ไม่เพียงแต่การดูแลสุขภาพหรือคุณภาพในการบริการ แต่ในแง่ของพื้นที่ที่ยังคงมีความสวยงาม ช่วยทำให้ผ่อนคลายทั้งภายในและภายนอกไปพร้อมๆ กัน

PAÑPURI WELLNESS welcomes its visitors with an interior space where wood is used as the primary material, rendering a sense of warmth through its natural physical characteristics that complement the use of a bright and visually comfortable color scheme beautifully. The space is divided so as to accommodate different functionalities. Each room is designed to provide the brand's wellness services, developed to eliminate the four major factors affecting people's health; a lack of sleep, stress, exhaustion and pollution. The functionalities are interestingly translated into the aesthetic programs of the functional spaces such as the five onsen pools designed into a seamless infinity pool overlooking the view and dynamic movements of the city.

The interior decoration highlights the use of natural materials from terrazzo and marble to organic cotton, fabric and wood. Expressed through the materials are elements of nature and a sense of serenity that represent the products and services PAÑPURI WELLNESS has to offer. The transition from the warm, welcoming mood of the common area to the more private spaces of the two suites is achieved through the use of terrazzo for the design of the private onsen pool. The darker shade of the terrazzo is intended to create a sense of tranquility and privacy. Terrazzo reappears again on the walls of the massage rooms. The material creates a visually distinctive space with a mood and tone that differentiates the rooms from other functional areas while offering greater convenience in terms of maintenance as well as durability.

“Everything that touches you is organic” has always been an elemental notion of PAÑPURI's philosophy and is applied to the curated space and thoughtful selection of materials for PAÑPURI WELLNESS. The brand's attention to detail is reflected even in the air circulating within the space with the use of a Blue Air purifier that can extract PM 2.5 dust particles, the latest health threat of Bangkok dwellers, keeping the space and atmosphere of PAÑPURI WELLNESS as fresh and clean as it can be.

Make your escape from the disarray of the urban way of life, find your inner peace and restore your vigor at PAÑPURI WELLNESS where your calling for a better well-being is fulfilled with state-of-the-art facilities and services of the highest standard.

panpuriwellness.com

art4d

NO.266 MARCH-APRIL 2019 URBAN REFLECTIONS

**art4d is published
6 times a year
by Corporation 4d Ltd.**
5 Sukhumvit 26
(Attha Krawi 1)
Bangkok 10110
Thailand
T +662 260 2606-8
F +662 260 2609
art4d.com
mail@art4d.com
ISSN 0859 -161X

Editor in Chief Pratarn Teeratada

Editor
Kanokwan Trakulyingcharoen

Associate Editors
Napat Charitbutra
Paphop Kerdsup

Contributing Editor
Sutee Nakarakornkul

English Editors
Amanda Ellis
Rebecca Vickers
Sheena Sophasawatsakul

Photographer
Ketsiree Wongwan

Graphic Designers
Wasawat Dechapirom
Nuchcha Praphin

Production Coordinator
Areewan Suwanmanee

Advertising Manager
Rungladda Chakputra

Advertising Executive
Napharat Petchnoi

Contributors
Kamolthip Kimaree
Melissa Moore
Miti Ruangkritya
Philip Cornwel-Smith
Pisit Phanomupatham
Piti Amraranga
Piyapong Bhumichitra
Pongthorn Sangthong
Rammy Narula
Tanakanya Changchaitum
Tunyaporn Hongtong
Warut Duangkaewkart
Wichit Horyingsawad

Special Thanks:
all(zone)
Apiwat Ratanawaraha
Akkara Naktamna
BANGKOK CITYCITY GALLERY
Business of Design Week
(BODW)
Eidgenössische Technische
Hochschule Zürich (ETHZ)
Floor Plan Croissant
Golden Pin Design Award
Junya Ishigami + associates
M.L. Chittawadi Chitrabongs
Navin Rawanchaikul
STUDIO 150
studiOK (Navin Production)
THINKK Studio

Publishing
Print / Plate
SUPERPIXEL

Distribution
Phenbun-Distribute Co., Ltd.
T (662) 2278 0709
F (662) 2615 8634

Published by
Corporation4d Limited
Copyright 2019
No responsibility can be
accepted for unsolicited
manuscripts or photographs.

SUBSCRIPTIONS

**One Year Subscription
(6 issues)
Domestic Shipping
(Thailand) : 850 THB**

**For foreign subscription
please contact**
art4d subscriptions
Corporation4d Limited
5 Sukhumvit 26
(Attha Krawi 1)
Bangkok 10110
Thailand
mail@art4d.com
T +662 260 2606-8
F +662 260 2609

Photography by
Ketsiree Wongwan

LACQUER

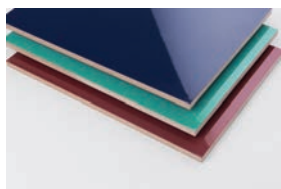
High Gloss Board

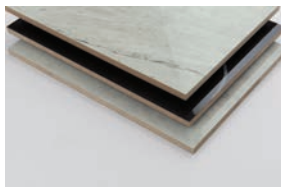
"We promise to **ADD VALUE** in everything we do"

Developed by Origin Property Co., Ltd.

เอกลักษณ์แห่งผิวสัมผัส **Panel Plus Lacquer High Gloss Board** เด่นด้วยเงาสระก้องส่องประกาย งามงามจับทุกสายตา ให้สัมผัสหรูหรา กันสมัยถ่ายทอด คำตอบใหม่ในเชิงดีไซน์ เต็มเต็มมิติของงานออกแบบให้กับทุกพื้นที่ได้อย่างสมบูรณ์ อาทิ ห้องนั่งเล่น ห้องครัว ไปจนถึงงานออกแบบออฟฟิศและเฟอร์นิเจอร์ได้อย่างลงตัว

The unique tactility of **Panel Plus Lacquer High Gloss Board** comes with a sophisticated glossiness that offers a new design solution and comprehensive functional quality. It serves as the perfect solution that helps complete the dimension of design of every physical space from living rooms and kitchens and officespaces all the way to furniture.

ขนาดมาตรฐาน : 4x8 ฟุต (1,220 x 2,440 มม.)

ความหนาชนไม้เอ็มดีเอฟเคลือบเมลามีน ขนาด 16 มิลลิเมตรขึ้นไป เคลือบแลคเกอร์หนึ่งด้าน

Standard size: 4x8 feet (1,220 x 2,440 mm.)

Thickness: Melamine faced medium density fiberboard (MF-MDF) with more than a 16 mm. thickness coated with lacquer on one side.

Developed by Pruksa Real Estate Co., Ltd.

@PanelPlus

พานอล พลัส

ชวนคุณมาเป็นเพื่อนผ่าน LINE@ เพื่อรับข้อมูลข่าวสารก่อนใคร
Add friend now via LINE@ to get our latest information

f Panel Plus | Instagram Panelplusofficial | YouTube Panel Plus | @PanelPlus
www.panelplus.co.th Tel. +662-656-8188 Fax. +662-656-8533-4

MIRROR EFFECT

ทุกวันนี้กรุงเทพฯ และอีกหลายเมืองในประเทศไทยเจอกับปัญหาฝุ่น PM 2.5 และปัญหาเรื้อรังอย่างการจราจร เมื่อปัญหาปะทุขึ้นมาแต่ละครั้ง หลายคนคงรู้สึกเหมือนเห็นภาพตัวเอง นั่งทำตาปริบๆ ดูกราฟคุณภาพชีวิตคนเมืองของประเทศไทยพุ่งลงไปๆ แถมต้นทุนสุขภาพและเวลาของคนทั้งเมืองก็ทะลึ่งพรวดเพิ่มขึ้นมาแบบคล้ายปลากราฟกันไม่เจอ คำถามก็คือ ถ้ามันคือสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าแบบตาเราซ้ำแล้วซ้ำเล่าขนาดนี้ เราจะมองและคิดกับอนาคตของการใช้ชีวิตในเมืองได้อย่างไรบ้าง โดยที่ไม่มัวสาละวนอยู่กับการแก้ปัญหาไปวันๆ

เรื่องเดียวกันเราอาจวางมุมมองให้มันเป็นกรอบจำกัดความคิด หรือเป็นสปริง-บอร์ดให้เรากระโดดตัวออกไปก็ได้ อย่างการมองกระจกเงาด้วยความรู้วิทยาศาสตร์ระดับมัธยมต้น มันก็อาจจบอยู่แค่เรื่องของมุมตกของแสงบนกระจกเงาย่อมเท่ากับมุมสะท้อน ในขณะที่กระจกเงาในงานศิลปะร่วมสมัยของ Dan Graham มันกลับเป็นเรื่องของการใช้เงาสะท้อนเปิดโอกาสให้สิ่งมีชีวิตที่มีหัวเอาไว้คิดและพูดอย่างมนุษย์เรา (beings with a thinking and talking head) ได้โต้ตอบเกี่ยวกับตัวตนของเราเองอย่างมีมิติมากขึ้น ในโลกตะวันตกมีทฤษฎีหนึ่งที่ว่าด้วยเรื่องเฟลสกระจก เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวตนของเด็กเล็กในช่วงสามปีแรก เด็กที่อยู่ในช่วงวัยพัฒนาการที่เริ่มจะแยกแยะตัวตนของเขาเองผ่านการมองภาพคนอื่น หรือภาพที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการรับรู้โดยตรงของร่างกายของเขา มันเป็นกระบวนการแยกแยะความเข้าใจเกี่ยวกับตัวตนที่มีลักษณะคล้ายกับการมองผ่านกระจก ส่วนในโลกตะวันออก ทางพุทธศาสนาก็มีสิ่งที่เรียกว่า อนัตตา และกระบวนการฝึกตนผ่านการทำสมาธิและทำความเข้าใจธรรมชาติของตัวตนไปกับการสังเกตดู “ข้างในจิตใจ” เองเอง เพื่อหลุดพ้นไปจากการมีตัวตน

ทั้งหมดนี้ ถ้าเราจะหาตัวอย่างของความเป็นลูกผสมนอกคอกของคู่แนวทางข้างต้น ก็คงจะไม่ผิดอะไรถ้าใช้ตัวอย่างเป็นการผูกเรื่องของหนังสือขายดีจากปี 1974 อย่าง “เซนและศิลปะแห่งการบำรุงรักษามอเตอร์ไซด์” (Zen and the Art of Motorcycle Maintenance: An Inquiry into Values) ของ โรเบิร์ต เอ็ม เพอร์ซิก (Robert M. Pirsig) คนเขียนที่ดูจะไม่ยึดถือรับการนั่งเคลมความรู้แจ้งในเรื่องการปฏิบัติเซนหรือเรื่องมอเตอร์ไซด์ แต่กลับสนใจในการปะทะกันของคุณภาพสองแบบในตัวของคน และทำให้ทริปการเดินทางของสองพ่อลูกกลายเป็นบทสนทนาเชิงปรัชญาและชีวิตที่เล่นกับทวิลักษณ์ (duality) หลายแบบและหลายระดับได้อย่างละเอียดละไม

ในสภาวะที่โลกเกือบทั้งใบเชื่อมต่อถึงกันหมด ทวิลักษณ์ทางวัฒนธรรมแบบเดิมกำลังถูกท้าทาย ด้วยการมาถึงของโครงการสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเชื่อมเส้นทางขนส่งติดต่อข้ามสามทวีป จากเอเชีย ไปยุโรป และแอฟริกา อย่าง One Belt, One Road ของรัฐบาลจีน เพราะนอกจากมันจะเปลี่ยนระบบโครงสร้างพื้นฐานและความสัมพันธ์เชิงเศรษฐกิจของแต่ละภูมิภาคแล้ว มันยังจะหลายเส้นแบ่งเก่าในภูมิศาสตร์การเมือง วัฒนธรรมและความรู้ ระหว่างโลกตะวันตกและตะวันออกลงไป และสร้างแพทเทิร์นของชีวิตคนเมืองแบบใหม่ขึ้นมา จนในอีกสิบปีจากนี้ เราอาจลืมไปแล้วว่า ครั้งหนึ่งเส้นแบ่งนี้เคยมีอยู่เห็นได้ชัดเจนขนาดไหน และมีหน้าตาอย่างไรกัน

Bangkok and several cities in Thailand are battling with PM 2.5 dust particles and the chronic traffic congestion, we are starting to realize that each time new problems emerge, the existing ones becoming even worse. We see ourselves being left with no way out, witnessing the quality of life of urbanites in Thailand falling down the pit hole, while the health and time capital skyrocketing with the ending point still nowhere to be found. The question is, if we've been hitting over and over again by the same problems, how can we see and think about the future of our lives living in a city without being drowned by an endless struggle to find short-term solutions.

With the very same story, we can look at it as a limitation that confines ourselves or a springboard that will help us leap out of whatever it is that we are trapped in. If we were to look at a mirror using the knowledge of the 7th grade science, the answer would perhaps end at the angle of reflection equals the angle of incidence. Meanwhile, the mirror in Dan Graham's work is about using the angle of reflection to enable being with a thinking and talking head to interact with ourselves in deeper and wider manner. In the West, there's Lacan's theory about the 'mirror stage,' which is essentially involves the self-identification process of infants (first born to two years old). Children in this stage of development recognize themselves through the images of others or images that are not conceived directly from their own perception and physical senses. It's basically a learning process in which children separate and understand their existence like the way we identify ourselves through a mirror. In the East, Buddhism has what is known as 'anatta' (non-self or substance-less) and the practice of meditation that allows one to understand the nature of his or her being along with an observation of the 'inner self,' and ultimately be freed from such self.

If we were to look for examples that are somewhat the hybrid of the aforementioned approaches, the 1974 best-selling book 'Zen and the Art of Motorcycle Maintenance: An Inquiry into Values' by Robert M. Pirsig would be an interesting choice. The author, who couldn't care less about claiming a Zen epiphany or motorcycle, seems to show greater interest in the clash of dual identity within one's self. It turns this father and son road trip into a philosophical conversation and dialogue about life that plays with varying types and levels of duality in the most delicate way.

In the stage and time when almost the entire world is connected, the conventional cultural duality is being challenged by the arrival of the mega infrastructure such as the China-initiated 'One Belt, One Road' plan that will closely tie three continents (Asia, Europe and Africa) via the major economic corridors. Not only will the initiative transform the infrastructure systems of and economic relationships between regions, but it will also eliminate the old boundaries that have long existed between the East and the West's geopolitics, cultures, and body of knowledge. The new patterns of urbanism it will bring is going to be so different that ten years from now we will probably forget how apparent these boundaries used to be or what they actually looked like.

BANGKOK ART BOOK FAIR

INITIATED BY STUDIO 150 IN PARTNERSHIP WITH BANGKOK CITYGALLERY, BANGKOK ART BOOK FAIR FOSTERS KNOWLEDGE DISSEMINATION AND DISTRIBUTION OF ARTISTIC MATERIALS, INSPIRATIONS, AND HOPES BY BRINGING TOGETHER INDIVIDUAL, COLLECTIVE AND GROUPS OF ARTISTS AND DESIGNERS, LOCAL ALTERNATIVE PUBLISHING HOUSES, INTERNATIONAL NETWORK OF INDEPENDENT AS WELL AS ESTABLISHED PUBLISHERS.

BANGKOK ART BOOK FAIR 2019 DETERMINES TO MAXIMISE A CAPACITY OF ART BOOKS AND DREAMS FOR ENDLESS STORIES. AN ENDEAVOUR TO SUPPORT A SELF-PUBLISHING PRACTICE, BANGKOK ART BOOK FAIR 2019 IS AIMED TO PROMOTE DIVERSE DISCOURSES THROUGH PRINTED MATERIAL.

BANGKOK ART BOOK FAIR ริเริ่มโดยสตูดิโอ 150 ร่วมกับบางกอก ซิตี้ซิตี้ แกลเลอรี เพื่อเกื้อหนุนการกระจายความรู้และแจกจ่ายวัตถุดิบทางศิลปะ แรงบันดาลใจ และความหวัง ผ่านการรวมตัวของกลุ่มศิลปิน นักออกแบบ สำนักพิมพ์ทางเลือก ในประเทศ เครือข่ายผู้ผลิตสิ่งพิมพ์อิสระและสำนักพิมพ์ที่มีมายาวนานในระดับนานาชาติ

BANGKOK ART BOOK FAIR 2019 ตั้งใจขยายขอบเขตความสามารถของหนังสือ ศิลปะ และความฝันต่อเรื่องเล่าที่ไร้จุดสิ้นสุด สนับสนุนการผลิตสิ่งพิมพ์อิสระและ มุ่งมั่นที่จะส่งเสริมวาทกรรมหลากหลายผ่านสิ่งพิมพ์

**OPEN CALL FOR
EXHIBITORS
01 – 31 MAY 2019**

**EXHIBITOR
ANNOUNCEMENT
07 JUNE 2019**

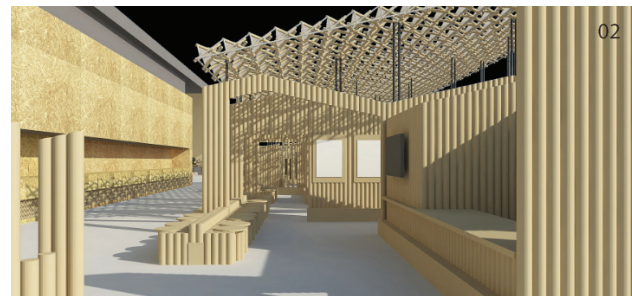
#BKKABF 2019

**BANGKOKARTBOOK
FAIR.INFO**

FOR MORE INFORMATION –
CONTACT@BANGKOKARTBOOKFAIR.INFO

กรีน อยู่ ดี : Living Green

งานสถาปนิก'62 ชวนฝ่าวิกฤตสิ่งแวดล้อม ชูการออกแบบอย่างยั่งยืน

1. คีย์วิชวลงานสถาปนิก'62 "กรีน อยู่ ดี : Living Green"
2. ภาพร่างของโครงสร้างสำหรับนิทรรศการต่างๆ
3. โครงสร้างเน้นการใช้วัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

จากปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เราเผชิญกันอยู่ทุกวัน ตั้งแต่ภาวะโลกร้อน ปัญหาด้านทรัพยากร ไปจนถึงภาวะฝุ่นละอองที่ปกคลุมประเทศไทยอยู่ช่วงหนึ่งนั้นคือเครื่องตอกย้ำให้เห็นว่าการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไม่ใช่สิ่งที่ “ควร” ทำอีกต่อไป แต่เป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ไปแล้ว

และเพื่อตอกย้ำถึงความจำเป็นนี้ สมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์ จึงกำหนดให้แนวคิด “กรีน อยู่ ดี : Living Green” เป็นแนวคิดประจำงานสถาปนิก'62 ที่มีกำหนดจัดขึ้นระหว่างวันที่ 30 เมษายน ถึงวันที่ 5 พฤษภาคมนี้ที่อิมแพ็คเมืองทองธานี

งานสถาปนิก'62 จะนำเสนอแนวคิดการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมและงานออกแบบที่ยั่งยืน นวัตกรรมวัสดุก่อสร้างที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาผนวกกับเทคโนโลยี เพื่อสร้างโซลูชันที่เหมาะสมกับบริบทในปัจจุบัน

ผ่านการจัดแสดงของแบรนด์ชั้นนำกว่า 850 แบรนด์จากทั่วโลก นิทรรศการและกิจกรรมให้ความรู้ นอกจากนี้ยังนับเป็นครั้งแรกของงานสถาปนิกที่จะสร้าง “ประสบการณ์สีเขียว” หรือ Green Experience ให้กับผู้ชม ผ่านการออกแบบเพื่อความยั่งยืนแบบบูรณาการ เพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้แก่สถาปนิกและบุคคลทั่วไปที่สนใจเข้าชมงาน พร้อมกิจกรรมไฮไลต์อย่างเช่น ASA Forum ที่ได้เชิญสถาปนิกระดับโลกมาร่วมบรรยาย บริการ “หมอบ้านอาสา” ตอบปัญหาเรื่องบ้าน รวมถึงการประกวดผลงานระดับนานาชาติที่ชวนให้นักออกแบบมาร่วมออกไอเดียใหม่ๆ เพื่อจะช่วยโลกใบนี้ไปด้วยกัน

งานสถาปนิก'62 “กรีน อยู่ ดี : Living Green” จัดขึ้นระหว่างวันที่ 30 เม.ย. - 5 พ.ค. 2562 ณ ชาเลนเจอร์ฮอลล์ 1-3 ศูนย์แสดงสินค้าอิมแพ็ค เมืองทองธานี

ลงทะเบียนเข้าชมงาน www.asa.or.th/architectexpo
Facebook : ASAArchitectExposition

asa

ADF
Aoyama Design Forum

THAWEE MONGKOL
ทวีนังก

NO. 266 MARCH-APRIL 2019

32

ESSAY 1 / 2 / 3

The Game of Duality / Sign in a Temporal Crack /
The Horizon of Possibility

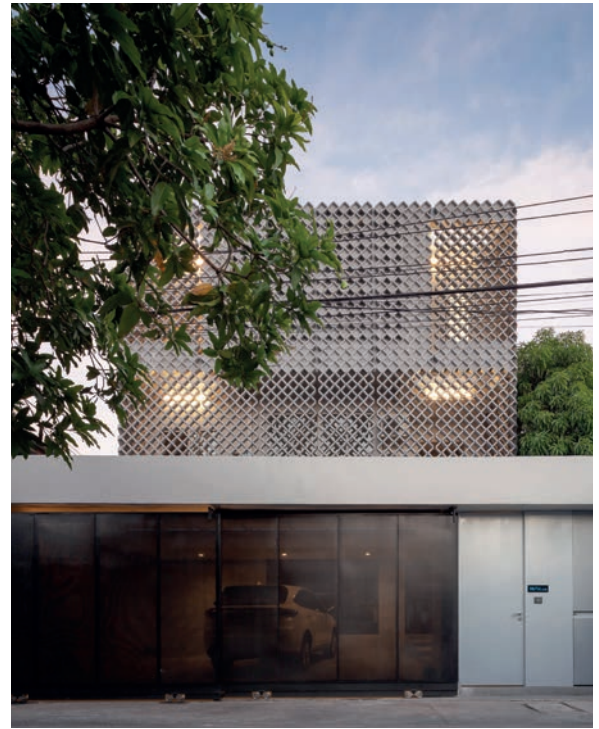

PIST PHANOMUPATHAM

40

DESIGN

RECYCLING BANGKOK

46

ARCHITECTURE

TROPICALLY BLURRED

64

INTERVIEW

LOOKING THROUGH VERY THAI

PHILIP CORNWEL—SMITH

The exclusive interview with Philip Cornwel-Smith,
a supplement of art4d 266

บทสัมภาษณ์พิเศษกับ Philip Cornwel-Smith ประจำ art4d 266

66
ART
MEMORY PALACE

82
CRITICAL
**FROM OTHER'S
POINTS OF VIEW**

90
CRITICAL
FUTURE (IM)PERFECT

72
BEHIND THE SHOW
'REVISITED < > DEPARTED'

© DIGITAL BUILDING TECHNOLOGIES (DBT),
ETH ZÜRICH / ANDREI JIPA

106
MATERIAL
3D-PRINTING WORLD

Subscribe now!

1 Year Subscription
(6 Issues)

850 THB
*Domestic Shipping

2 Years Subscription
(12 Issues)

1,600 THB
*Domestic Shipping

Payment method

Transfer your payment directly into our bank account,
then email payment slip to surat4d@gmail.com or send a fax to +662 260 2609
Bank : Kasikornbank Public Company Limited Bangkok
Account name : Corporation 4d Limited
Account number : 003-1-14028-5
Cheque - Pay to the order of Corporation 4d Limited
Paypal account : account@art4d.com

art4d

**สัปดาห์
หนังสือ
แห่งชาติ
ครั้งที่
47**

**47th NATIONAL
BOOK FAIR
& 17th BANGKOK
INTERNATIONAL
BOOK FAIR
2019**

**28th MARCH
- 7th APRIL
2019**

**art4d BOOTH
PLENARY HALL
G.12**

**AT QUEEN SIRIKIT
NATIONAL
CONVENTION
CENTER**

art4d

facebook.com/art4dMagazine

URBAN REFLECTIONS

**What actually are ‘urban reflections’?
From the reflected image on the façade of
skyscrapers to the process of self-identification
through a mirror, urban reflections are something
we can encounter anywhere, at anytime.
It doesn’t need to be tangible, but indeed
intangible or somewhere in-between...**

PISIT PHANOMJUPATHAM

Navin Rawanchakul, Navin Sisy Montien, 2019
Navin Rawanchakul, Lost & Found, 2015
THINKK Studio, Lottery Tickets, 2019

'Is there anything like the self of the city?' This question brings a Shakespeare line to mind: 'What is the city but the people?'

Experiencing 'Curartistry' the workshop with AA visiting school heightened my awareness of the distinctive way Bangkok is customised by its inhabitants. I am particularly interested in trees in the city, and how they don't tend to occupy a single meaning despite being used as so many different metaphors in so many cultural stories. Neither ancient metaphorical associations nor growing scientific dimensions make it feel possible to know what the totality of a tree is.

In my own research, I am particularly drawn to literary passages that recognise a struggle to see, capture or describe trees fully. The relation of trees and architecture and people was noted as one of intense proximity. We noticed that trees are often decorated, deified and wrapped with fabric, disrupted with light displays, grafted with natural or plastic plants, or infiltrated with multiple electric cables. We also wondered what happens to the spirit of a tree when uprooted and preserved in the ghostly Mai Lom Forest Park.

"A methodology of somehow regressing back to the fascinated gaze - a kind transfixed seeing that involves a 'letting go', is necessary to behold the intricacy and variety of our everyday surroundings. Leaving daily concerns behind would be needed to 'drift' to the required 'level of awareness' and enchantment for entry into an animistic view of the world. Leaving the assumption of oneself behind would be a productive step into perceiving the 'self' of the city."

TEXT & PHOTO: MELISSA MOORE

Ketsiree Wongwan, Suburb, 2019
Ketsiree Wongwan, Urban, 2019

INTRODUCTION

What will the living patterns of the future urbanites look like? art4d : Urban reflections marks the first issue as a bi-monthly magazine after 24 years since its foundation. The process behind the making of this issue puts together ideas and scenarios in Bangkok's urban life, asking everyone to imagine the future from the past we had experienced and the present we are living in.

The theme, 'Urban reflections,' begins with an imagination of a person's reactions when standing in front of a mirror or while taking a selfie. What we are interested in is not the image reflected on the mirror, but rather the many angles of ourselves we see from it which is similar to the experience of being inside of Dan Graham's Double Exposure (1995-1996) at Serralves Museum of Contemporary Art in Porto, Portugal. The triangular base serves as the foundation of the pavilion with both sides of the walls covered with two-way mirror. On one side, the image, which captures the front of the pavilion at a moment in one of the 365 days of a year, is printed on a transparent film using a technique known as Cibachrome. Standing inside, one can see the superimposition of time (past and present) and places (the actual physical space before the eyes and the captured image of the other side of the pavilion).

Each city expresses its own superimposed time differently. Cheap flights and the Internet have brought the world closer, spawning innumerable superimposed time and places. Patterns we have witnessed in big cities around the world bear several similarities to the experiences viewers have with Double Exposure (1995-1996).

The article, 'Sign in temporal crack,' begins questioning one's thought in the moment when a fragment of the past existing before their eyes is unknown, to the point in time where one is being informed about an official version of the history provided and defined by the state. 'The Horizon of Possibility' questions the possibility of our imagination for the future to be freed from our conventionally constrained mindset. Melissa Moore answers to our question about the self of the city through a series of photographs and story about methodology on gazing everyday life, which took place at moments when she was standing still, staring at trees in Bangkok.

Another series of Photo Essay begins with Miti Ruangkritya's depiction of the living concept of the people in Bangkok, then followed by Rammy Narula's 'Platform 10' where the photographer waited to capture the superimposed moments on one specific place, the platform 10 of the Bangkok Railway Station. Closing the section in a supplementary, handful-sized publication is our conversation with the author of VERY THAI about his take on the book, Thailand and his upcoming work that is well underway.

แพทเทิร์นการใช้ชีวิตของคนเมืองในอนาคตจะเป็นอย่างไร art4d : Urban reflections เล่มนี้ถือเป็นเล่มแรกของการปรับ art4d จากการเป็นนิตยสารรายเดือน มาเป็นรายสองเดือนในรอบยี่สิบสี่ปีนับแต่เริ่มมีนิตยสารหัวนี้ ขั้นตอนการทำงานครั้งนี้เป็นการเก็บไอเดียเกี่ยวกับการใช้ชีวิตที่มีในกรุงเทพฯ อยู่แล้วมาผสมกัน เพื่อชวนให้มาลองนึกกันต่อไปว่า ถ้าอดีตเป็นเช่นนั้น และปัจจุบันเป็นอย่างไร เราอยากเห็นชีวิตคนเมืองในอนาคตกันอย่างไร

หัวข้อ "ภาพสะท้อนของเมือง" ในเล่มนี้ เริ่มต้นจากการคิดถึงปฏิกริยาของคนเวลาขึ้นหน้ากระจก หรือแม้แต่การยืนถ่ายเซลฟี่ที่เราเห็นกันอยู่จนตา สิ่งที่เราสนใจจึงไม่ใช่ภาพที่สะท้อนบนกระจก แต่เป็นมุมมองที่เกิดขึ้นในตัวเราตรงหน้ากระจก คล้ายๆ กับการจ้องมองที่เกิดขึ้นเมื่อเราเข้าไปยืนอยู่ใน Double Exposure (1995-1996) ของ Dan Graham ที่ พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัย Serralves ในเมืองปอร์โต ประเทศโปรตุเกส พาวิลเลียนกระจกฐานสามเหลี่ยม สองด้านเป็นผนังกระจกเงามองสองทาง อีกด้านหนึ่งเป็นภาพที่จับเอามุมมองตรงหน้าพาวิลเลียนในวันหนึ่งของปี มาพิมพ์ลงบนฟิล์มใสด้วยเทคนิค Cibachrome เวลาใครสักคนได้เข้าไปยืนในนั้น ก็จะมีการซ้อนทับกันของเวลาระหว่างอดีตและปัจจุบัน ไปพร้อมๆ กับการซ้อนทับของสถานที่ระหว่างสถานที่ที่อยู่ตรงหน้ากับภาพที่ถูกลบทิ้งจากอีกด้านของพาวิลเลียน

การซ้อนทับกันของเวลาเป็นสิ่งที่แต่ละเมืองต่างก็แสดงออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกันไป เทียบวินาทีกับโลกทั้งใบที่เชื่อมต่อเข้าหากันได้ผ่านอินเทอร์เน็ต ทำให้การซ้อนทับของเวลา-สถานที่ที่เกิดขึ้นมากมายและรวดเร็ว แพทเทิร์นที่เราเห็นในเมืองใหญ่ต่างๆ ดูจะมีหลายส่วนซ้อนทับกันกับประสบการณ์ของที่คนดูมีกับงาน Double Exposure (1995-1996)

บทความ Sign in temporal crack เริ่มต้นตั้งคำถามถึงความคิดของคนเราในช่วงจังหวะเวลาจากไม่รู้จักเสียอดีตที่อยู่ตรงหน้า มาถึงช่วงเวลาที่ความไม่รู้ในแบบฉบับที่รัฐต้องการบอกเราว่ามันคืออะไร ในขณะที่บทความ The Horizon of Possibility ที่ตั้งคำถามว่า มีความเป็นไปได้แค่ไหนที่เราจะคิดถึงอนาคตที่หลุดออกไปจากกับดักทางความคิดของตัวเอง ในขณะที่ Melissa Moore ก็ตอบคำถามของเราที่ว่า คุณคิดว่า ตัวตนของเมืองมีอยู่หรือไม่ ด้วยการเลือกภาพและเขียนเล่า "วิธีการมองชีวิตในทุกวันของเธอ" ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เธอยืนมองต้นไม้ในกรุงเทพฯ

เรื่องราวในส่วน Photo Essay อีกชุดตรงกลางเล่มเปิดด้วยงานของ มิติ เรื่อง-กฤตยา ที่ให้ภาพของชีวิตคนเมืองในกรุงเทพฯ แบบชัดๆ ตามด้วยตัวอย่างของการเฝ้ารอจับภาพของชีวิตคนเมืองที่ซ้อนทับกันบนสถานที่เดิม "ชานชาลาที่ 10" ของสถานีรถไฟหัวลำโพง ในผลงานของ Rammy Narula และปิดด้วยภาพจากผู้เขียนหนังสือ VERY THAI กับหนังสือเล่มเล็กที่เป็นบทสัมภาษณ์ถึงมุมมองของเขาที่มีต่อหนังสือเล่มนี้กับอีกเล่มที่กำลังจะเขียนต่อไป

THE GAME OF DUALITY

TEXT & PHOTO: KANOKWAN TRAKULYINGCHAROEN

ความซับซ้อนของสภาวะทวิลักษณ์ตรงหน้ากระจกเงาแบบสองทางที่เห็นในงาน Double Exposure (1995-1996) ของ Dan Graham เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่าง คนมอง (subject) กับ สิ่งที่ถูกมอง (object) งานชิ้นนี้เป็นพาวิลเลียนกระจกฐานสามเหลี่ยม ผนังสองด้านทำจากกระจกเงาแบบสองทาง ส่วนผนังอีกด้านหนึ่งเป็นกระจกที่ติดภาพพิมพ์บนฟิล์มใสด้วยเทคนิค Cibachrome ที่เก็บมุมมองที่มองออกจากผนังพาวิลเลียนด้านนั้นไปในระยะ 50 เมตร ภาพที่ถ่ายคือการจับเวลาในยามเย็นใกล้เวลาพระอาทิตย์ตกดินวันหนึ่งของฤดูใบไม้ผลิ

ลักษณะพิเศษของกระจกเงาแบบมองสองทาง คือ การสลับตำแหน่งของด้านโปร่งใสกับด้านสะท้อนแสง ฉะนั้นการแบ่งแยกว่าด้านใดโปร่งใส ด้านใดสะท้อนแสงนั้น ไม่ได้กำหนดไว้ตายตัวบนผนัง แต่ขึ้นอยู่กับปริมาณแสงที่ตกกระทบผิวกระจกแต่ละด้านในแต่ละช่วงเวลา ถ้าแสงตกที่ข้างใดมากกว่า ข้างนั้นก็จะเป็นด้านที่สะท้อนแสง ส่วนข้างที่มีแสงน้อยกว่าก็เป็นด้านโปร่งใสไป ภายใต้เงื่อนไขของสถานที่-เวลาแบบนี้เอง ที่ทำให้การแบ่งแยกข้างในกับข้างนอกทำได้ยาก และยังยากเข้าไปอีก เมื่อภาพที่ติดบนกระจกมีลักษณะแบบพรางตัว (camouflage) ไปกับสภาพแวดล้อมโดยรอบนั้น ถูกเอามาประกอบเข้ากับระนาบทั้งสองของกระจกเงาแบบสองทางในรูปทรงฐานสามเหลี่ยม

The complexity of duality created in front of the two-way mirrors in Dan Graham's Double Exposure (1995-1996) is conceived from the relationship between the subject and object. The triangular glass pavilion is constructed with two way mirrors used as the material for both sides of the walls. The remaining side, which is the front, was actually a glass pane finished with a Cibachrome printed photograph, which covers the angle looking out 50 meters further from this particularly wall. The image was captured one day in spring, at dusk when the sun was about to set.

One of the special physical characteristics of the two-way mirror is the interchangeable position of the transparent and reflective side. The different effects each side renders are not definitely determined by the wall but by the amount of light in which each side is exposed to at different moments in time. The side that is more exposed to the sun will create reflective effects while the other side automatically becomes transparent. Under the limitations of space and time, the separation between exterior and interior space becomes somewhat difficult, and even more difficult when the image used to cover both sides of a mirror wall camouflages itself to the surrounding environment of the triangular structure of the pavilion.

ทั้งหมดนี้มันก็ยิ่งทำให้สภาวะของการอยู่ข้างใน-ข้างนอกแยกขาดออกจากกันได้ไม่เด็ดขาด ภาพถ่ายที่พิมพ์ลงบนฟิล์มใสเป็นการเล่นแบบเรียบๆ กับการซ้อนทับระหว่างอดีตกับปัจจุบัน แต่กลับสร้างเอฟเฟกต์ออกมาได้อย่างหลากหลาย มุมมองที่มองออกไปข้างนอกที่เก็บบันทึกขึ้นมาจากชั่วขณะหนึ่งของปี รอเวลาที่จะมาซ้อนทับแบบไม่สนิททีในวันเวลาที่สภาพอากาศและแสงที่ใกล้เคียงกันในปีถัดไปหรือในทางกลับกัน มันก็ทำให้เกิดการซ้อนทับกันอีกแบบของเวลาที่ไม่มีอะไรเหมือนกันโดยสิ้นเชิง อย่างเช่น ความไม่ลงรอยของการซ้อนทับของเวลาในพาววิลเลียนช่วงฤดูหนาว

ความสัมพันธ์ของ คนมอง (subject) กับ สิ่งที่ถูกมอง (object) ในพาววิลเลียนกระจก แปรผันไปตามคุณภาพแสง สภาวะอากาศ และสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปตามเวลาของวัน และฤดูกาลของปี ในเงื่อนไขแบบนี้เองที่แม้แต่รูปทรงเรขาคณิตที่ชัดเจนโดดเด่น ก็กลับทำให้เกิดการเบลอเส้นแบ่งระหว่างชั้นงานศิลปะ และสภาพแวดล้อม ฉะนั้น มันจึงไม่มีข้อสรุปที่แน่ชัดลงไปว่า ขอบเขตของชั้นงานไปจบลงที่ตรงไหน และข้างนอกหมายถึง ด้านนอกพาววิลเลียนแค่นั้นจริงหรือ

กระจกเงาสองทางในที่นี้ จึงเป็นปฏิบัติการทางความคิดอย่างหนึ่ง ส่วนตัวเราและคนอื่นที่ปรากฏบนระนาบเงาสท้อนจึงไม่ได้มีความหมายในตัวมันเอง เพราะความหมายในระบบนี้ ถูกผลิตขึ้นจากความสัมพันธ์ของสถานที่-เวลา และความขยอซ้อนคลุมเครือที่เกิดจากกายภาพที่มีรูปทรงเรขาคณิตธรรมดา การมองแบบนี้มักพาเราเข้าไปภายในตัวเราเอง เพราะเราจะตั้งคำถามกับตัวตนของเราในฐานะคนมอง พอๆ กับที่เรากำลังตั้งคำถามกับสิ่งที่เรามอง รวมถึงความหมายของอดีตและปัจจุบันที่ถูกจัดเข้ามาปะทะกันในบริบทของชั้นงาน Double Exposure เอง

Robert Pirsig เขียนไว้ว่า “เราไม่มีทางคิดถึงอนาคตโดยปราศจากอดีตได้” ไม่ว่าจะอย่างไร อดีตกับปัจจุบันคือแหล่งข้อมูลเดียวที่เรามี และการคิดถึงอนาคตมีข้อจำกัดของมันเอง ไม่ต้องไปหาที่ไหนไกล เมื่อครั้งศตวรรษที่แล้ว Marshall McLuhan เคยเขียนไว้ใน *The Medium is the Massage: An Inventory of Effects* ว่า “งานเขียนนิยายวิทยาศาสตร์นำเสนอสถานการณ์ที่ทำให้เราเห็นถึงศักยภาพของเทคโนโลยีใหม่ๆ ก่อนหน้านั้นประเด็นปัญหาอยู่ที่การคิดค้นรูปแบบใหม่ๆ ของการประหยัดแรงงาน แต่มาวันนี้มันกลับตาลปัตรไปหมด ตอนนี้เราต้องปรับตัว ไม่ใช่คิดค้น เราต้องหาสภาพแวดล้อมที่จะทำให้การมีชีวิตร่วมกันระหว่างเรากับเทคโนโลยีใหม่เป็นไปได้ บรรษัทขนาดใหญ่ได้เรียนรู้เรื่องเหล่านี้จากคนเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ไปเรียบร้อยแล้ว”

With all these elements combined, the inside and outside becomes inseparable and ambiguous. The image printed on the transparent film is a simple conveyance of the superimposed past and present. The effects it creates are, however, incredibly diverse. The inside-out perspective is the moment that was recorded at a particular moment in a year. It's constantly waiting to be layered (although not completely) by different times and days - when the similar climatic conditions and light happen around the same time of the coming years. On the contrary, it creates a different way in which time is superimposed, reflecting that nothing is entirely the same. Just like how a day in winter creates another type of layer that does not entirely fit the image of the pavilion on the glass wall, which was taken in spring.

The relationships between the subject and the object taking place inside the glass pavilion is varied by changing qualities of light, air and the environment, which alter throughout a course of day and seasons. It is with such conditions that cause even the distinctively defined geometric form to become obscured of its own physical boundaries as well as its own uncertain definitions as an artistic creation or an object in an environment. As a result, there is no definite conclusion about the boundary where the work ends, and whether the outside really refers only to the 'outside' of the pavilion.

The two-way mirrors can, therefore, be considered a form of conceptual practice. We see ourselves and others appear on the plane of the reflected image yet what we see does not contain any meaning of its own. The reason behind this is the 'meaning' conceived within this system is produced from the relationship between place and time whereas the ambiguity is derived from the physicality of a simple geometric form. Such perception usually takes us back to look inside ourselves for we tend to question our own identity as a subject as much as we question the object, and the varying and clashing definitions of past and present within the context of the work. Robert Pirsig wrote that “We cannot think about the future without the past”, and no matter what, the past and present are the only sources we have while the ideas we have for the future have their own limitations. We don't have to look anywhere far. Marshall McLuhan wrote in his groundbreaking book, *The Medium is the Massage: An Inventory of Effects*, half a century ago, “Science-fiction writing today presents situations that enables us to perceive the potential of new technologies. Formerly, the problem was to invent new forms of labor-saving. Today, the reverse is the problem. Now we have to adjust, not to invent. We have to find the environments in which it will be possible to live with our new inventions. Big Business has learned to tap the s-f writer.”

SCIENCE-FICTION WRITING TODAY PRESENTS SITUATIONS THAT ENABLES US TO PERCEIVE THE POTENTIAL OF NEW TECHNOLOGIES. FORMERLY, THE PROBLEM WAS TO INVENT NEW FORMS OF LABOR-SAVING. TODAY, THE REVERSE IS THE PROBLEM. NOW WE HAVE TO ADJUST, NOT TO INVENT. WE HAVE TO FIND THE ENVIRONMENTS IN WHICH IT WILL BE POSSIBLE TO LIVE WITH OUR NEW INVENTIONS. BIG BUSINESS HAS LEARNED TO TAP THE S-F WRITER

SIGN IN A TEMPORAL CRACK

TEXT: NAPAT CHARITBUTRA

ในบรรดาป้ายทั้งหมดบนท้องถนนใน กรุงเทพมหานคร ผมอยากเขียนถึงป้ายชนิดหนึ่งที่ไม่จำเป็นต้องมองก็ได้ มันไม่มีฟังก์ชันกับการใช้ชีวิตประจำวัน ไม่ได้มีส่วนร่วมในการนำทางคนไปสู่จุดหมายปลายทาง และไม่มีไฟส่องให้อ่านตอนกลางคืน ป้ายที่ว่านี้มีสีน้ำตาล ขนาดใหญ่พอจะใส่ข้อมูลภาษาไทย - อังกฤษไว้หน้าเดียวกัน ข้อมูลบนป้ายบอกเล่าประวัติศาสตร์การก่อตั้งของสถานที่อย่างวัดวาอารามหลวง วัง ถนน สะพานเก่า หรือชุมชนโบราณ ผมยังสับสนไม่พบว่าป้ายนี้เกิดขึ้นจากโครงการของผู้ว่ากทม. คนไหน กระทั่งมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่าอะไร แต่เดาได้คร่าวๆ ว่ามันคงมีจุดประสงค์ในด้านการเผยแพร่ความรู้ทางประวัติศาสตร์ และคัดแยกพื้นที่ประวัติศาสตร์ออกจากพื้นที่ทั่วไปในเมือง ผมจะขอตั้งชื่อป้ายดังกล่าวในบทความนี้ว่า “ป้ายนิรนาม”

ในบทความ Of Other Spaces: Utopia and Heterotopias (1967) นักคิดผู้บุกเบิกกระแสโครงสร้างนิยม Michel Foucault เสนอวิธีการอ่านพื้นที่ต่างๆ ไว้อย่างน่าสนใจ โดยเฉพาะมุมมองการรับรู้ที่เขามีต่อพื้นที่ซึ่งไปไกลมากกว่าการนิยามตามกิจกรรมที่เกิดขึ้น อย่างเช่น พื้นที่การเดินทาง - ถนน สถานีรถไฟ หรือพื้นที่ส่วนตัว กึ่งปิดกึ่งเปิด เช่น บ้าน ห้องพักในโรงแรม Foucault เสนอแนวคิด Heterotopia พร้อมกับคำอธิบายที่ค่อนข้างเปิดกว้างไว้ว่า หาก Utopia หมายถึงพื้นที่ที่ทุกๆ อย่างสมบูรณ์แบบ Dystopia คือพื้นที่แห่งความแห้ววุ่น Heterotopia นั้นก็คือพื้นที่ที่อยู่ “ระหว่าง” และยกตัวอย่าง รายชื่อพื้นที่ที่เข้าข่ายการเป็น Heterotopia ไว้จำนวนหนึ่ง (โรงพยาบาล บ้า โรงแรม ป่าช้า ฯลฯ) Heterotopia ถูกอ้างถึงอยู่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะในหมู่นักวิชาการด้านปรัชญาและนักทฤษฎีเมือง

Of all the signs in the streets of Bangkok, there is one particular type of signs that I would like to talk about. There's no need for us to look at them. They do not have any specific function in our everyday life. They don't contribute anything to providing people's directions. They are not given any light for better visibility at night. These signs are brown in color. They're big enough to fit a portion of both Thai and English text. They contain information about the histories behind establishments of temples, castles, ancient communities, streets, historic bridges, etc. I haven't really found the origin of the signs and under which administration of Bangkok governor or project they were conceived. I don't even know the proper term used to call them. My wild guess is that they are intended to provide and promote information about the city's historic site, consequentially separating these areas from other parts of the city's fabric. For this article, they will be referred to as the anonymous signs.

In his essay, Of Other Spaces: Utopia and Heterotopias (1967), the pioneering thinking of Structuralism movement, Michel Foucault interestingly proposes ways spaces can be read. With his perception and take on physical spaces, which are not defined by activities they are used for or recognized by (traveling space-streets/train stations, private or semi private spaces such as homes and hotel rooms), Foucault proposes the concept of Heterotopia with a rather broad explanation. If Utopia were to be the place where everything was perfect and Dystopia was the opposite of it, Heterotopia would be the space in between. Foucault created a list of spaces that can be categorized as Heterotopia (mental institute, hotel, cemetery, etc.), while the term itself has been frequently cited by academics and scholars of philosophy as well as urban theorists.

Foucault พูดถึงพื้นที่พิพิธภัณฑ์ไว้ว่า การรวบรวมสิ่งของหลายชนิดจากหลากหลายศตวรรษ และการจัดแสดงในพื้นที่ปิดทำให้ “เวลา” ภายในพื้นที่ไม่หยุดนิ่ง มีลำดับเวลาแตกต่างจากพื้นที่ภายนอก และมี sense of place ต่างไปจากพื้นที่อื่น ๆ ผมคิดว่าความจริงข้อนี้ไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิมมากนัก (ถึงแม้ Foucault จะพูดเอาไว้เมื่อกว่า 50 ปีก่อน) ทุกคนเคยไปพิพิธภัณฑ์ และหลายคนก็คงเคยรู้สึกว่าการเดินจากห้องหนึ่งไปอีกห้องในพิพิธภัณฑ์ให้อารมณ์คล้ายกับการเดินผ่านทางลัดที่พาเรากระโดดข้ามเวลาจากยุคหนึ่งไปอีกยุคหนึ่ง ปฏิเสธไม่ได้ว่านอกจากการจัดการของภัณฑารักษ์ วัตถุเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อพื้นที่และการรับรู้พื้นที่เช่นกัน และหากยึดตามตรรกะแบบที่ Foucault เสนอ พื้นที่เมืองก็คงไม่ต่างอะไรกับพื้นที่ในพิพิธภัณฑ์ เพราะมันเองก็เช่นกันที่เป็นภาชนะรวบรวมสถาปัตยกรรม วัตถุ คน กิจกรรม และเหตุการณ์ จากหลายยุคหลายสมัย ไว้ในที่เดียว

ผมคิดว่ากับพื้นที่เมืองเอง หน้าที่ตรงนี้คงหนีไม่พ้นรัฐ พื้นที่สาธารณะในกรุงเทพฯ แทบทั้งหมดเกิดขึ้นโดยรัฐทั้งสิ้น ย้อนกลับไปดูในประวัติศาสตร์ การตัดถนนครั้งแรกทำขึ้นในช่วงรัชกาลที่ 4 ตามการร้องขอของชาวตะวันตกภายใต้เงื่อนไขสิทธิสภาพนอกอาณาเขต การตัดถนนรอบวังหลวงมีไว้เพื่อกันพื้นที่ระหว่างพื้นที่ไพร่กับกะตริยและป้องกันอัคคีภัย การตัดถนนเส้นต่อๆ มา ที่ขยายตัวไปทางเหนือและทางตะวันออกของกรุงเทพฯ เกิดขึ้นมาเพื่อเชื่อมต่อเส้นทางระหว่างวังสู่วัง ส่วนถนนที่เอกชนเป็นคนตัด ก็มักดำเนินการโดยกลุ่มชนชั้นนำที่ใกล้ชิดกับผู้ปกครอง ที่ตัดขึ้นมาเพื่อแบ่งขายเอกชนเจ้าอื่นถึงกำไรพื้นที่ ส่วนพื้นที่สาธารณะจริงๆ ที่เรามีอยู่ตอนนี้ ก็เรียกได้ว่าไม่ใช่พื้นที่ที่สามารถทำกิจกรรมแสดงออกอะไรได้มากเสียเท่าไร เพราะหากประวัติศาสตร์เรื่องไหนที่มีประชาชน

เป็นตัวละครหลัก ถ้าใครตามข่าวช่วง 2-3 ปี นี้ ก็คงจะทราบกันดีว่า หมุดหมายทางประวัติศาสตร์ประชาธิปไตย (หลายแห่ง) ของเราทยอยถูกถอดถอน และบางแห่งก็แทนที่ด้วยเทศกาลส่งเสริมความเป็นไทยแบบเปลือๆ ที่เกิดขึ้นมา รับกับกระแสคราไทยย้อนยุค

การควบคุมเรื่องราวของพื้นที่โดยภาครัฐยังมีอีกหลายรูปแบบ อย่างไรก็ดีตาม ถึงเวลาแล้วที่จะกลับมาขุดประเด็นหลักของเรา “ป้ายนิรนาม” ที่กล่าวถึงข้างต้นโดยมีทุนรอนบางอย่าง ป้ายนิรนามน่าจะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการควบคุมความทรงจำของพื้นที่ ให้เรื่องราวที่ไหลกลับมาถึงปัจจุบันเป็นเรื่องชุดที่ทางการต้องการแต่ป้ายนี้ทำงานต่างออกไป ผมคิดว่าสาเหตุที่มันไม่เข้าพวกกับป้ายตามแหล่งโบราณสถาน (ลองนึกถึงภาพจังหวัดพระนครศรีอยุธยาประกอบ) มีอยู่ 2 ข้อใหญ่ๆ หนึ่งคือ มันไม่ได้ตั้งอยู่หน้าพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ที่มีภาพลักษณ์ในแบบฉบับของพื้นที่ทางประวัติศาสตร์มากพอจนเราเองจะสามารถรับรู้ถึงความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของมันได้ก็ต้องอาศัยเนื้อความของป้ายข้างต้นนั้นต่างหาก ป้ายที่ว่านี้จึงไม่ใช่คำบรรยาย “ประกอบ” หรือคำอธิบาย “เพิ่มเติม” ให้แก่ภาพ ถ้าให้นึกว่ามันเหมือนกับอะไร ผมคิดว่าคงเหมือนกับป้ายคำบรรยายของเศษจานแตกๆ หักๆ อันหนึ่งในพิพิธภัณฑ์ ที่สำหรับคนที่ไม่เข้าใจเรื่องการอ่านร่องรอยที่อยู่นอกเหนือการสื่อสารด้วยข้อความภาษา หากไม่ได้ป้ายมาบอกก็คงไม่รู้ว่ามันเป็นโบราณวัตถุ

ช่วงขณะสั้นๆ นั้นเอง เป็นจังหวะที่เราจะเจอเข้ากับ “เวลา” ก่อนที่จะถูกนิยามให้เป็นประวัติศาสตร์ กลับมาที่ข้อสอง ป้ายที่ว่านี้ไม่ได้ตั้งประจำอยู่กับแค่พื้นที่เชิงสัญลักษณ์ อาคารหรือสถานที่ที่อยู่ใน การรับรู้ของคนทั่วไป แต่ตั้งอยู่เจียบๆ ทั่วกรุงเทพฯ โดยไม่ได้มีตรรกะการวางตำแหน่งที่ชัดเจนมากพอให้เดาได้ว่าต้อง

Foucault defines museum as a collection of artifacts from different centuries, which are exhibited in a closed space, allowing the ‘time’ within the space to constantly move in a different order from the outside world. Museum possesses a different sense of place. To me, this is the fact that hasn't changed much (Foucault wrote this 50 years ago). I assume that everyone used to go to a museum at least once, and many must have felt that walking from room to room inside of a museum's space is a similar experience to taking a detour from one particular era to another. It's undeniable that apart from the curatorial approach, exhibited objects play significant effects on the space and the way it is experienced. If we were to take what Foucault proposed as the logic, urban space isn't really that much different from a museum space for it, too, is a large container holding architecture, objects, people, activities and incidents from various time periods all within its physical boundary.

For urban spaces, the role and responsibility over the way they are curated inevitably belongs to the state. Almost all public spaces in Bangkok are conceived by the state. Looking back into the history of the city, the first street was constructed during the reign of King Rama IV, following the demand of and extra-territorial rights of the citizens of western nations residing in the country at the time. The roads built around the Grand Palace served as a barrier that separated the court's territory from that of the commoners, and prevented damages in the case of fire. The road construction continued towards the north and east of the city, mainly to connect the King's palaces together. The road construction carried out by

the private sector was mostly funded by the elites with close ties with the ruling class. The lucrative opportunity that ensued includes escalating land price; the benefits that had been shared among other private operators. The actual public spaces the people have in their hands rarely serve as spaces that offer much freedom in terms of the activities that are allowed to take place. For those who have been following the news would know that every story of every place in the history where the people are the protagonist, especially places that embody the milestones in the history of democracy in this country, have been torn down, erased and in some cases, replaced by the superficial display of cultural values inspired by a popular soap opera.

The state's control over public space comes in many shapes and forms Nevertheless, it's time we come back to the main topic of our discussion, the 'anonymous signs.' The signs, with certain assets of their own, are possibly a part of the process created to control memories of a space. The stories make their ways back to the present time are the set of narratives selected and allowed by the state. But these signs work differently. There are two major reasons why I think these signs do not fit in all that well with the signs at these ancient remains (imagine the ancient temples of Historic City of Ayutthaya). Firstly, the signs are not located in front of historical places, which contain a clear enough image of the kind of historical place we know of or are familiar with. We know of their historical significances from those signs. This makes the signs something more than just captions or additional descriptions. If I were to think about what they remind me of, it would be the

IT IS DURING THIS BRIEF PERIOD OF TIME THAT ONE COMES ACROSS WITH 'TIME' BEFORE IT IS DEFINED AS A PART OF HISTORY

เดินไปตรงไหนจึงจะพบ ครั้งหนึ่งผมพบป้ายประเภทนี้ ตรงเชิงสะพานหน้าตาธรรมดาแห่งหนึ่ง ช่างๆ ทำเรือสะพานผ่านฟ้าลีลาศ (ย้ำว่าไม่ใช่สะพานผ่านฟ้าลีลาศ) ก่อนจะพบว่าลวดลายปูนปั้นตรงราวกันตกของสะพานที่ผมเดินผ่านอยู่บ่อยๆ นั้นมีที่มาจากเหตุการณ์สวรรคตของรัชกาลที่ 5 ผมเดินย้อนกลับไปดูอีกครั้งและพบรูปปั้นผู้หญิงอุ้มเด็กไว้ให้ตามที่ป้ายเขียนไว้จริงๆ นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมเห็นการมีตัวตนของเธอ

อ่านมาถึงตรงนี้ หลายๆ คนคงเริ่มคิดว่ามันเป็นปฏิกริยาปกติทั่วไปของคนที่ได้รู้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของพื้นที่เป็นครั้งแรก แต่ประเด็นที่ผมต้องการให้หันหน้าตรงนั้นคือการเปลี่ยนแปลงของความหมายของ “ช่วงเวลาทั้งหมดก่อนหน้านี้ต่างหาก” กล่าวคือ ไม่ใช่ว่าก่อนหน้านี้เราไม่เห็นรูปปั้นผู้หญิง เพราะเรา “เห็น” แต่เราไม่ได้ “มอง” และ / หรือถ้ามอง ก็คงจะมีการรับรู้ต่างออกไป ผู้หญิงและเด็กคนนั้นจะร้องไห้ด้วยสาเหตุอื่นไม่ใช่เพราะการสวรรคตของรัชกาลที่ 5 (เช่นเดียวกันกับตัวอย่างข้างต้นเป็นแค่ งานตลกๆ หักๆ อันหนึ่งในพิพิธภัณฑสถาน) การเจอป้ายจึงเป็นเงื่อนไขที่สำคัญ เพราะข้อมูลบนป้ายได้ย้อนกลับไปนิยามการเจอครั้งก่อนๆ ของเราให้มีความหมายขึ้นมาว่าไม่ใช่ภาพอันดาดดินของชีวิตประจำวันที่เราทำความเข้าใจ แต่คือจังหวะที่เราเผชิญหน้ากับ “เวลา” ของอดีต ที่ตกค้างมาถึงปัจจุบัน ก่อนหน้าที่มันจะถูกตีความใหม่ให้กลายเป็นประวัติศาสตร์

ช่วงจังหวะที่ว่านี้ยังห่างไกลจากอารมณ์ nostalgia (ผมคิดว่าการรับรู้แบบนี้มันบริสุทธิ์ และปราศจากอคติที่มาจากความทรงจำ) เพราะเราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งนั้นเลยแม้แต่น้อย ผมจะขอพูดถึงอีกกรณี

ที่ให้ความรู้สึกคล้ายกัน นั่นคือ ประสบการณ์การเปิดแผนที่กรุงเทพฯ พ.ศ. 2430 ที่ห้องสมุดแห่งหนึ่งย่านเจริญกรุง ผมบังเอิญเจอมันบนชั้นหนังสือเดี่ยวๆ ตั้งอยู่บนแท่นวางหนังสือขนาดใหญ่ และพยายามเปิดหาหลักพื้นที่ที่พอจะคุ้นตาบ้าง ไหลจากพระบรมมหาราชวังออกไปทางทิศเหนือ ยังไม่ปรากฏถนนสามเสน ออกไปทางทิศตะวันออก ไม่มีกระทั่งร่องรอยของสนามม้าบางลำ (และตอนนั้นมันกำลังจะหายไปอีกรอบ) แม้กระทั่งพื้นที่ที่ผมยืนอ่านแผนที่ในตอนนั้น ผมจับต้นชนปลายพื้นที่ในอดีตกับภาพปัจจุบันไม่ได้แม้แต่น้อย พื้นที่เขตเมืองไป ภาพที่เห็นคือเส้นวาดมือหยาบๆ รูปทรงที่พอเอาได้ว่าเป็นแปลง-ผักกับคูดอง เมื่อระบุพื้นที่ไม่ได้ กรุงเทพฯ ในปี พ.ศ. 2430 กับปัจจุบันจึงแทบจะเป็นคนละพื้นที่ เวลาอดีตกลับมาถึงปัจจุบันอีกครั้งในฐานะข้อมูลที่ไม่มีความเชื่อมโยงใดๆ กับปัจจุบัน และพื้นที่เก่า (กรุงเทพฯ ในอดีต) ก็กลับกลายเป็นพื้นที่ใหม่

ท้ายที่สุด ผมไม่ได้ต้องการขมวดบทความนี้จบด้วยการชี้ชัดว่าเมืองมีคุณสมบัติแบบเดียวกับพิพิธภัณฑสถานเสียหมด มันมีความต่างที่ชัดเจนระหว่างพื้นที่ที่มีรั้วรอบขอบชิดแบบพิพิธภัณฑสถาน กับพื้นที่เปิดอย่างเช่นเมือง แต่เราก็ปฏิเสธไม่ได้เหมือนกันว่า รอยแตกของเวลาในพิพิธภัณฑสถานนั้นสามารถพบเจอในพื้นที่เมืองได้เช่นกัน อีกเรื่องที่ผมอยากเปิดประเด็นทิ้งไว้ตรงนี้ก็คือ การรับรู้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์นั้นมีรายละเอียดที่มากกว่าแค่การรับรู้ข้อมูล แต่มีปัจจัยอื่นๆ มาเกี่ยวข้องกับการตีความข้อมูลดังกล่าวเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็น พื้นเพความรู้ทางประวัติศาสตร์ของปัจเจกบุคคล วิธีการเข้าถึงข้อมูล รวมถึงวัตถุ / สถานที่ที่ข้อมูลนั้นตั้งหลักอธิบายอยู่ใกล้ๆ

caption of a broken piece of utensil in a museum. For those who do not have the knowledge in the traces and details of the object, the text is the only explanation that allows them to recognize and understand the displayed item as an archaeological find.

It is during this brief period of time that one comes across with 'time' before it is defined as a part of history. The fact that the signs are not presented only in the symbolic spaces, buildings or places that can be recognized by the general public, but standing silently across Bangkok, there isn't any logically planned pattern that allows us to speculate where can such signs be found. I once stumbled across this type of sign at a normal looking bridge near Phan Fa Lilat boat station (the bridge isn't Phan Fa Lilat bridge), which led me to discover that the origin of the ornamental details of the concrete work of the balusters of the bridge I walk pass all the time is actually the passing of King Rama V. I walked back to the bridge and saw the details of the sculpture of a woman carrying a baby in her arms, crying, just like it's said in the sign. I recognized her existence for the first time.

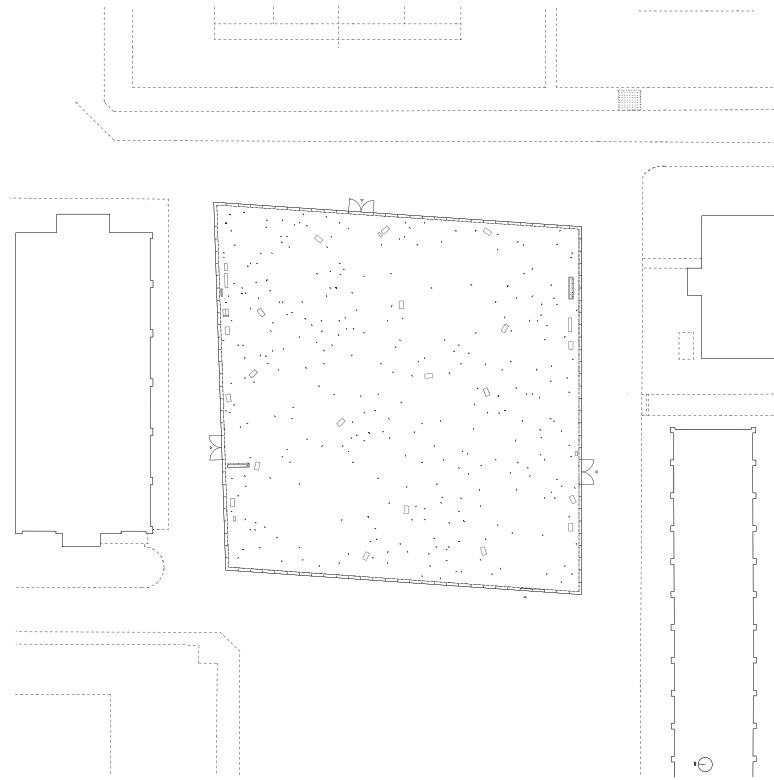
I know many of you are thinking that this is a normal reaction for someone who is made aware of the historical information of a place for the first time. The point I'm trying to emphasize is, however, the change of the meaning of 'all the time prior to this'. In other words, it isn't that I never noticed the sculpture before. I noticed it but I didn't look and/or if I would have looked, I might have a different perception towards it. In my mind, the woman and the baby would be crying for some other reasons than the death of King Rama V (like the example I gave earlier about the broken piece of utensil in a museum). Coming across the sign becomes an important condition simply because the information on that sign goes back and redefine my previous encounters with the sculpture. It's no longer a mundane, meaningless object, but the moment we are confronted by a 'moment' from the past, a debris of it that has survived and continued to love in the present time, before it is eventually reinterpreted into a part of history.

But such moment is still far away from the feeling of nostalgia (this kind of perception is pure and uncontaminated by the prejudice caused by my own memories) because I didn't have any knowledge of that object whatsoever. I want to compare this to what I find to be a similar experience, which is the first time I'd laid my eyes on the '1887 maps of Bangkok' for the first time. I come across this map at a library in Charoenkrung. It was placed on a large bookstand. I turned the pages, hoping to see the places I would be familiar with. From the Grand Palace, towards the north, Samsen Road was nowhere to be found. Towards the east, I saw no sign of Nang Loeng Race Course (the place is about to be made disappeared soon). Even the place I was standing while flipping through the pages didn't exist in the map. I couldn't connect the past to the present. Out of the city area, the images I saw were in rough drawings of (what I guessed) canals and vegetable plots. When spaces and places were unidentifiable, Bangkok in 1887 and today were two entirely different cities. The past has found its way back into the present in the form of information that shows no relevance to the current time as old spaces (of the old Bangkok) become new.

At the end of the day, it is never my intention to end this article by pointing out that a city and a museum share the same qualities and characteristics. There are distinctive changes between a properly enclosed space such as a museum and the open space of a city. It is, nevertheless, undeniable that the cracks of time we find in a museum can also be found in an urban space. Another issue I want to leave for you to think and hopefully discuss is about the way historical information is being perceived and the great details such process entails. It isn't just about the sending and receiving of information, for there are other factors involved in the way such information is interpreted, be there an individual's background knowledge in history, the method in which one accesses the information including the objects / places that are the subjects of the provided information as well.

THE HORIZON OF POSSIBILITY

TEXT: WICHIT HORYINGSAWAD

KANAGAWA INSTITUTE OF TECHNOLOGY WORKSHOP.
COURTESY OF JUNYA ISHIGAMI + ASSOCIATES

หลายครั้งที่เนื้อหาในหนังสือการ์ตูนเซน เรื่อง *The Upside Down Circle: Zen Laughter* (1988) ที่เขียนโดยอาจารย์เซน Don Gilbert ที่เคยอ่านสมัยเด็กมักจะผุดขึ้นมาให้นึกถึง ฉากการสนทนากันระหว่างเจ้าตูบกับพระอาจารย์ เมื่อเจ้าตูบยืนยันกับพระอาจารย์ว่าความคิดเป็นกุญแจที่ทำให้เราเข้าใจและเข้าถึงความรู้ที่ถูกต้อง ขณะที่พระอาจารย์กลับอธิบายธรรมชาติของความคิดว่าแท้ที่จริงแล้วมันเป็นแค่การวางเงื่อนไข เพื่อสะสมความคิดเก่าๆ เอาไว้เป็นฐาน ความคิดเก่าๆ นิสัยเก่าๆ ทำหน้าที่ในการกำหนดความคิดใหม่ๆ นิสัยใหม่ๆ ยิ่งสร้างนิสัยแบบนี้ขึ้นมาเรื่อยๆ เท่าไหร่ก็ยิ่งทำให้เราเข้าไปเองว่าความคิดก็คือความจริง เราสร้างโลกอีกใบขึ้นมาใหม่ โลกที่ถูกพัฒนาขึ้นมาจากนิสัยและความคิดเก่าๆ ของเราเอง

เมื่อได้อ่าน *Progress versus Utopia; Or, Can We Imagine the Future?* (1982) ที่เขียนโดย Fredric Jameson ซึ่งเป็นบทความที่เขียนวิเคราะห์เนื้อหาของนิยายวิทยาศาสตร์ ซึ่งเขาพยายามที่จะอธิบายว่าเนื้อหาแทบทั้งหมดที่ว่าด้วยสังคมในอนาคตที่ปรากฏในนิยายไม่ว่าเราจะมองว่ามันเป็น Utopia หรือ Dystopia แท้จริงแล้วมันก็เป็นสองด้านของเหรียญเดียวกัน ซึ่งล้วนเป็นปฏิกิริยาที่มีต่อ อุดมคติ อุดมการณ์ ระบบกลไกของทุน และสภาพสังคมซึ่งสะท้อนออกมาจากริบทของนิยายชิ้นนั้นๆ จะว่าไปแล้วการมองไปในโลกอนาคตในนิยายวิทยาศาสตร์จึงไม่ค่อยต่างจากเรื่องที่พระอาจารย์พูดกับเจ้าตูบเอาไว้ใน *The Upside Down Circle* เท่าไหร่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงเกิดคำถามว่าเป็นไปได้แค่ไหนที่เราจะคิดถึงอนาคตที่หลุดออกไปจากกับดักความคิดของเราเอง ในโลกยุคปัจจุบันซึ่งการทำงานและความคิดที่เรามีต่อสิ่งที่เรียกว่าเวลาได้ขยายและหดตัวไปตามจังหวะชีวิตของแต่ละบุคคลซึ่งไม่แน่นอนและยากที่จะ

There are many instances when stories from a Zen comic book I read when I was a kid, “*The Upside Down Circle: Zen Laughter*” (1988), created by Zen master, Don Gilbert, come to mind. The conversation between the dog and the Zen master, where the canine stands firm to his belief that, thoughts are the key that enable our understanding and access to knowledge. The master then explains the nature of thoughts and that it is actually how we stipulate conditions to accumulate our past ideas into our own foundation. Old thoughts and habits perform their job in outlining new ideas and developing new characters. The more we do this, the more we tend to mistakenly believe that our thoughts are actually our reality. We build another world that has evolved from our own habits and thoughts.

In Fredric Jameson’s “*Progress versus Utopia; Or, Can We Imagine the Future?*” (1982), an analytical essay on stories and narratives about science fictions, the author tries to explain that almost all the stories about future societies, be there Utopia or Dystopia, are simply two sides of the same coin. Such depictions are reactions towards ideologies, principles, capitalist mechanisms and social conditions reflected from that particular fiction’s context. In a way, the future in science fictions isn’t that much different from what the Zen master said to the dog in *The Upside Down Circle*. With that being the case, there is a question to ask, about the possibility for us to think about the kind of future that can escape our own preconceived notion or mind trap. During this time, our perceived notion of time has continued to expand and shrink according

ทำนายได้ตามพัฒนาการที่เกิดขึ้นของเทคโนโลยีในโลกดิจิทัลในปัจจุบัน ส่งผลให้ความเชื่อในเรื่องอนาคตและความก้าวหน้าแบบเดิมๆ อาจกลายเป็นสิ่งที่ไร้ความหมาย จะทำอย่างไรเมื่อกล้องที่หมุนด้วยและพัฒนาขึ้นด้วยฐานคิดและนิสัยแบบเดิมๆ เริ่มใช้งานไม่ได้ ในสถานการณ์เช่นนี้เราควรมีท่าทีต่อสิ่งที่เรียกว่าอนาคตอย่างไร

ในหนังสือ *Futurability: The Age of Impotence and the Horizon of Possibility* (2017) ที่เขียนโดย Franco 'Bifo' Berardi นักทฤษฎีมาร์กซิสต์ชาวอิตาลี เขาได้เสนอให้เรามองอนาคตเป็นเสมือนสิ่งที่เรียกว่ากระบวนการของการกลายเป็นสิ่งอื่น (becoming other) ด้วยการสร้างความเป็นไปได้ใหม่ๆ เน้นอนว่าความเป็นไปได้เหล่านั้นเป็นพหุภาวะ (plural) แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นก็ไม่ได้มีลักษณะที่เป็นอนันต์ (infinite) (ซึ่งทำให้สภาวะนี้ห่างไกลจากความคิดในการมองในกรอบคิดเรื่อง Utopia และ Progress ที่มองเวลาที่มีพัฒนาการเป็นเส้นตรง) และสิ่งที่จำกัดความเป็นไปได้เกิดจากความเป็นไปได้ที่ถูกจารไว้ในปัจจุบัน (inscribed impossibilities of the present) ซึ่งเป็นได้ทั้งข้อจำกัดและโอกาสในเวลาเดียวกัน และเมื่อความเป็นไปได้แบบต่างๆ เผชิญหน้ากันของกายภาพก็จะเกิดการแกว่งและผลานกันกลายเป็นพลัง (potency) ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนความเป็นไปได้ให้ปรากฏชัดขึ้น (actualities)

ด้วยคุณสมบัติของความเป็นไปได้ที่วุ่นหากเราจะลองเปรียบเทียบให้เห็นเป็นภาพขึ้นมา อาจจะทำให้เรานึกถึงคุณสมบัติที่มีอยู่ในผลงานภาพถ่ายในชุดที่มีชื่อว่า 'Field' (1995-1998) ของศิลปินที่มีชื่อว่า Uta Barth ซึ่งผลงานชุดนี้เธอถ่ายภาพสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวที่พบเห็นได้ใน

ชีวิตประจำวันด้วยการปรับโฟกัสของกล้องให้มีลักษณะเบลอ (blur) ทำให้ภาพที่ได้มีลักษณะที่คลุมเครือระหว่างความเป็นรูปธรรมและนามธรรม จนเกิดสภาวะที่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นความเบา-หวิว เป็นสภาวะที่ image นั้นอยู่ในสภาวะไร้น้ำหนักและพร้อมที่จะกลายเป็นสิ่งอื่นๆ (และสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน) มากกว่าภาพที่ถูกกำหนดด้วยองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งที่กำหนด hierarchy ของภาพในลักษณะที่ตายตัว

ในงานสถาปัตยกรรมอย่าง KAIT Workshop (2008) ที่อยู่ในพื้นที่ของ Kanagawa Institute of Technology ผลงานออกแบบของสถาปนิกชาวญี่ปุ่น Junya Ishigami ก็มีคุณสมบัติที่วุ่นเช่นเดียวกัน สิ่งที่เขาทำในงานออกแบบสถาปัตยกรรมชิ้นนี้ก็คือสร้างทางเลือกให้การเดินทั้งหมดในตัวสถาปัตยกรรมมีลักษณะเป็นพหุ-ภาวะ และทำให้พื้นที่ว่างภายในของสถาปัตยกรรมตอบสนองการใช้งานที่แตกต่างกันของผู้ใช้ ทำให้ความเป็นไปได้ในการใช้งานมีทางเลือกและข้อจำกัดที่ต่างกันไปในแง่พื้นที่และเวลาของแต่ละบุคคล ซึ่งน่าจะสะท้อนคุณสมบัติของความเป็นไปได้ใหม่ๆ ผ่านงานสถาปัตยกรรมออกมา

“Can We Imagine the Future?” ถ้าเราจะถามคำถามนี้ในปัจจุบันซึ่งแน่นอนว่าอนาคตย่อมไม่จำเป็นต้องมีความหมายที่เชื่อมโยงกับความก้าวหน้าอีกต่อไป และภาพของโลกในอนาคตที่เราลองจินตนาการด้วยเงื่อนไขที่ได้กล่าวไปแล้ว อาจจะเป็นกระบวนการของการกลายเป็นสิ่งอื่น แบบที่ Franco 'Bifo' Berardi ได้เสนอเอาไว้ โลกที่เราอาจจะเรียกมันว่า “Post-Futurist World”

to our individual, unpredictable and uncertain courses of life with the progress of digital technology serving as a major catalyst. Our belief in the preconceived notion of the future and its progress becomes almost meaningless. Therefore, what can we do when the wheel that we propel and developed by the same mindset and habit rendering it becomes useless? Under this circumstance, how should we react or speculate for the thing we call the future?

The book “Futurability: The Age of Impotence and the Horizon of Possibility” (2017) by Franco 'Bifo' Berardi, Italian Marxist theorist, proposes that we look at the future as a process of 'becoming other' through the creation of new possibilities. While possibilities are plural, they are not infinite (making this condition a bit farfetched from how the notions of Utopia and Progress are viewed, since they look at time as a linear development). However, the things that obstruct possibility are originated from the 'inscribed impossibilities of the present', which could mean both limitations and opportunities at the same time. Once all different possibilities are encountered, things move and combine into potency as a result of the actualities of those possibilities.

With this particular horizon of possibility, if we were to make a comparison to see the better picture, we could think about the qualities found in a series of photography titled 'Field' (1995-1998) by artist Uta Barth. In this series of works, Barth photographed objects found

in her daily life with a blurred focus, creating the obscurity between tangibility and abstractness. The lightness almost; the stage where a particular image becomes weightless and is ready to transform into another object (things we are familiar with in real life) more than an image controlled by a certain set of compositions within the hierarchy, that is entirely unalterable.

The architecture of KAIT Workshop (2008) by Japanese architect Junya Ishigami situated as a part of Kanagawa Institute of Technology possesses similar qualities. What Ishigami did with this piece of architecture is creating alternatives for the entire circulation of the building. It was created to be in the stage of plurality, causing the spaces inside of the structure to coincide with the variations of usage. This enables functional possibilities to generate different alternatives and remove limitations, both in the sense of space and time. It calls for each individual user to reflect upon the different characteristics and possibilities conceived through architecture.

“Can we imagine the future?,” if we were to ask this question today, the future certainly doesn't have to possess any definition that will necessarily associate itself with progresses and the images of the future we imagine, from using the aforementioned conditions. Perhaps it can be the process of 'becoming other' that Franco 'Bifo' Berardi proposes; the world we may refer to as the “Post-Futurist World”.

OLD THOUGHTS AND HABITS PERFORM THEIR JOB IN OUTLINING NEW IDEAS AND DEVELOPING NEW CHARACTERS. THE MORE WE DO THIS, THE MORE WE TEND TO MISTAKENLY BELIEVE THAT OUR THOUGHTS ARE ACTUALLY OUR REALITY. WE BUILD ANOTHER WORLD THAT HAS EVOLVED FROM OUR OWN HABITS AND THOUGHTS – DON GILBERT

RECYCLING BANGKOK

THINKK STUDIO IN COLLABORATION WITH STUDIO 150 EXPLORE
HOW THE DATA OF WASTE CONSUMPTION IN BANGKOK
CAN BRING ABOUT THE NEW DESIGN SOLUTION AND SHIFT
THE WAY WE THINK ABOUT 'MATERIAL'

TEXT: PITI AMRARANGA
CATALOGUE BY STUDIO 150
PHOTO: PISIT PHANOMUPATHAM EXCEPT AS NOTED

กรุงเทพฯ มีสิ่งที่เรียกว่าวัตถุดิบในการผลิตเป็นของตัวเองด้วยหรือ? ปกติเราซื้อหัววัสดุสำเร็จรูปตามย่านต่างๆ เพื่อนำมาสร้างผลงาน ซึ่งกรุงเทพฯ ก็ถือเป็นศูนย์กลางในการจำหน่ายวัตถุดิบที่หลากหลายทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทยเสียด้วย แต่จะเป็นอย่างไรถ้าเราทดลองไม่ใช้วัสดุจากการซื้อหาแต่เปลี่ยนไป “ค้นหา” วัสดุแทน คำถามก็คือ กรุงเทพฯ มีหรือไม่ ถ้ามีมันคืออะไร แล้วเอาไปทำอะไรได้บ้างเป็นสิ่งที่เราอยากรู้

CITY MATERIALS คือโครงการสำรวจค้นคว้าวัสดุใหม่ในมหานครที่สะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นกรุงเทพฯ ดำเนินงานโดย THINKK Studio ร่วมกับ STUDIO 150 จัดแสดงที่โกดังบ้านเลขที่ 1 ตรอกกัปตันบุช ในช่วง Bangkok Design Week 2019 ครั้งที่ผ่านมา เนื้อหาถือการหยิบเอาวัสดุเหลือทิ้งจากการบริโภคของคนกรุง จากวัสดุที่ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณามากมาย แต่สุดท้ายตัดให้เหลือวัสดุที่คนกรุงใช้แล้วทิ้งตัวท็อปๆ เช่น กากกาแฟ พลาสติก กิ่งไม้ ฐูป ลีตเตอร์ และเศษวัสดุก่อสร้าง คัดเลือกจากการลงพื้นที่โดยทีมงานคนรุ่นใหม่ทั้ง 8 คน ร่วมกันทำหน้าที่เก็บข้อมูลและหาความเป็นไปได้ต่างๆ ในการใช้งานวัสดุ ตัวนิทรรศการนำเสนอกระบวนการทั้งหมดตั้งแต่การคัดเลือกวัตถุดิบ จำแนกส่วนประกอบ และทำการทดลองขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์จากมุมมองของนักออกแบบ

ความน่าสนใจของเรื่องนี้อยู่ในรายละเอียดของวัสดุทั้ง 6 ที่ถูกคัดเลือกมาอย่างตั้งใจและมีความหมาย ทั้งหมดสะท้อนพฤติกรรมการใช้ของคนในเมืองได้อย่างน่าติดตาม จากพฤติกรรมการดื่มเอสเปรสโซ่เย็นสักแก้วที่มากินในถุงหิ้วพลาสติกหนึ่งใบ ก่อนเดินทางไปไหว้พระแก้ววัด ผ่านพื้นที่ก่อสร้างกับต้นไม้หัวโกรนที่เรียงรายอยู่สองข้างทาง และขาอีกก็แวะซื้อลีตเตอร์เพื่อเลี้ยงโชคสักใบ สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นคืออะไรเราไม่เคยทราบ เราไม่รู้ว่ากาแฟหนึ่งแก้วผลิตกากกาแฟปริมาณ 8 กรัม เมื่อดื่มพร้อมกันจาก 7,400 ร้าน ทั่วกรุงเทพฯ ตลอดทั้งวันเราจะมีกากกาแฟทั้งหมด 3.4 ตัน กองรวมกันจะมีขนาดเท่ากับร้านกาแฟเล็กๆ ได้หนึ่งร้าน หรือการไหว้พระ 9 วัด ที่หนึ่งคนจะใช้ธูปประมาณ 50 ดอก ที่อาจถูกเจ้าหน้าที่จัดเก็บและดับไฟในเวลาไม่ถึง 1 นาที ในกรณีที่มีผู้เข้าสักการะหนาแน่น รวมถึงสลากกินแบ่งรัฐบาลจำนวน 90 ล้านใบ ถูกพิมพ์ใหม่ในทุกๆ 15 วัน ไม่น่าเชื่อว่ากระดาษแผ่นเล็กๆ เมื่อนำมาวางรวมกันมันจะมีขนาดกว้างใหญ่ไพศาลปกคลุมพื้นที่ได้ 173 สนามฟุตบอล ต่อด้วยกิ่งไม้ที่เจ้าหน้าที่เขตตัดแต่งรวมแล้วเป็นปริมาณวันละกว่า 100 คันรถกระบะต่อหนึ่งเขต แล้วยังมีเศษวัสดุจากการก่อสร้างปริมาณมหาศาลที่ไม่ถูกนำกลับไปใช้ใหม่อย่างเช่นพวกเศษอิฐเศษปูน ปิดท้ายด้วยปัญหาใหญ่คือเรื่องถุงพลาสติกที่เราช่วยกันใช้คนละ 8 ใบต่อวัน คุณด้วยจำนวนประชากร 5.58 ล้านคน จะเท่ากับ 44.64 ล้านใบ ในจำนวนนี้มีเพียง 10% เท่านั้นที่ถูกนำกลับมารีไซเคิล

Does Bangkok really have its own raw materials? We can find ready-to-use materials in neighborhoods around the city and no one denies that Bangkok is the largest and most diversified material hub of the country. However, what would happen if we did an experiment of, not buying, but searching for materials. The question is: does Bangkok have a raw material, and if so what it is and what can we do with it?

CITY MATERIALS is the material sourcing project in the city of Bangkok that reflects the unique identity of this vibrant capital city. Operated by THINKK Studio and STUDIO 150, this showcase took place at House No. 1 Warehouse, Captain Bush Lane during the Bangkok Design Week 2019. The exhibition revolves around the reuse of materials left from the city dwellers' excessive consumption from: coffee grounds, plastic bags, wood sticks, joss sticks, lotteries and construction scraps. These are directly collected from the sources, by a team of young individuals who work together in collecting data and finding possibilities to recycle the materials. The exhibition presents the entire process from the selection of the raw materials, categorizing the components and developing prototypes of the actual products from their point of views and experiences as designers.

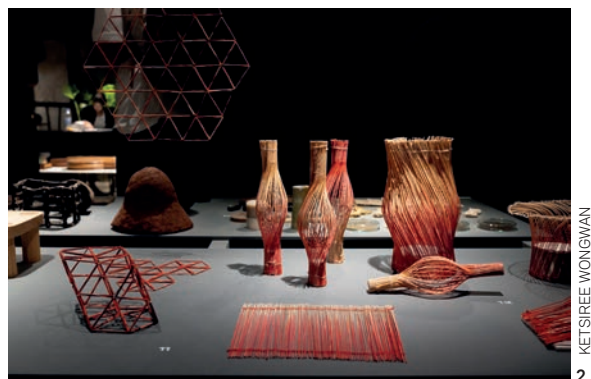
What's interesting about the whole thing is the six materials. Intentionally and meaningfully chosen, they intriguingly reflect the consumption behaviors of Bangkok's inhabitants. From drinking a cold espresso from a plastic bag with a handle before going on a temple day tour, passing a construction site with dead trees on both sides of the road, making a quick stop at a lottery stand before heading back home. However, we never actually know what happened next. We might have never been informed that a cup of coffee produces 8 grams of coffee grounds, so the 7,400 something coffee shops and stands around Bangkok can easily produce up to 3.4-tons worth of coffee grounds a day, which when piled up can be at the size as large as a small coffee shop itself. On a day trip while visiting 9 temples, a person uses about 50 joss sticks, which are taken away by the temple staff less than a minute after they are lit, especially for the famous temples with a large number of visitors. 90 millions pieces of lottery tickets are printed every 15 days, and it sounds unreal when we are informed that those little pieces of paper when laid next to each other can take up the space equal to 173 football fields. Then there are the branches that the city officials cut down from the trees, which amount to 100 pick-up truck loads per one district. Not only that, the city is producing a considerable amount of construction waste, such as scraps of bricks and concrete that aren't never properly reused. Then there's the big problem with the use of plastic bags, in which each of us uses the average of 8 bags a day. Times that with 5.58 million, which are the number of Bangkok's population, we will have 44.64 million used plastic bags, only 10% of which is being recycled.

1
นิทรรศการ CITY MATERIALS ที่ทดลองนำวัสดุเหลือทิ้งมาผลิตเป็นผลงานต้นแบบ จัดขึ้นที่โกดังบ้านเลขที่ 1 ตรอกกัปตันบุช

'CITY MATERIALS,' THE EXHIBITION SHOWCASING WASTE MATERIALS WITH WHICH WERE EXPERIMENTED TO DEVELOP A COLLECTION OF PROTOTYPES FOR THE ACTUAL PRODUCTS. THE EXHIBITION WAS DISPLAYED AT HOUSE NO.1 WAREHOUSE, CAPTAIN BUSH LANE DURING BANGKOK DESIGN WEEK 2019

2
ก้านธูปที่ถูกนำไปขึ้นรูปด้วยเทคนิคต่างๆ

THE INCENSE STICKS THAT WERE FORMED BY VARIOUS TECHNIQUES

CITY MATERIALS IS THE MATERIAL SOURCING PROJECT IN THE CITY OF BANGKOK THAT REFLECTS THE UNIQUE IDENTITY OF THIS VIBRANT CAPITAL CITY

KETSIREE WONGWAN 2

THESE STATISTICS CONFIRM HOW IMPORTANT THE NEW MATERIALS PRODUCED FROM THE CONSUMPTION WASTE ARE

3
หนังสือแคตตาล็อกของโครงการ

PROJECT'S CATALOGUE BOOK

4
แผนผังแสดงการค้นคว้าข้อมูลวัสดุและวิธีการนำไปแปรรูป

DATA AND MATERIAL RESEARCH DIAGRAMS AS WELL AS PROCESSING DIAGRAMS

5
ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาขึ้นจากวัสดุเหลือทิ้ง

THE PRODUCTS THAT WERE DEVELOPED FROM WASTE MATERIALS

สถิติเหล่านี้ถูกนำมาเป็นเครื่องยืนยันว่าวัสดุใหม่ที่ได้มาจากการบริโภคในแบบเก่าของเรามีความสำคัญแค่ไหน ลักษณะนิสัยในการกินอยู่ของคนเมืองกรุงได้กลายเป็นอัตลักษณ์ของกรุงเทพมหานครไปเสียแล้ว เราไม่รู้ว่าใช้ถุงพลาสติกไปมากมายแค่ไหนจนกว่าจะมีวาทะใหญ่มาเกยตื้นพร้อมกับถุงพลาสติก 85 ใบอยู่ในท้อง ถ้าลองติดตามข่าวสารเราจะเริ่มเห็นรายงานผลกระทบจากพฤติกรรมของเรามีต่อธรรมชาติมากขึ้นเรื่อยๆ อาจเพราะคนกรุงเทพฯ ต้องเร่งรีบและต้องพึ่งพาอาหารริมทาง ซึ่งทุกอย่างถูกห่อด้วยถุงพลาสติก แม้แต่หลอดดูดน้ำพลาสติกก็ยังใส่อยู่ในซองพลาสติก เชื่อว่าหลายคนก็มีประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้ และแน่นอนว่าเราไม่เห็นดีเห็นงามด้วยแต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง เพราะถุงผ้าหลายใบและกระบอกน้ำที่มีอยู่เราก็ยังวางทิ้งไว้ที่บ้านเหมือนเดิม

นอกจากการแสดงข้อมูลเพื่อสนับสนุนให้ทุกคนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมบริโภคในเบื้องต้นแล้ว นิทรรศการ CITY MATERIALS ยังทำหน้าที่ของนักออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยการนำวัสดุทั้ง 6 มาทดลองผลิตเป็นชิ้นงานต้นแบบ ด้วยคำมั่นสัญญาว่าจะใช้วัสดุต้นทางในสัดส่วนที่มากที่สุด ผลิตซ้ำได้ ทำขยะให้สวยงามน่าใช้ และที่สำคัญมันต้องไม่กลายเป็นขยะอีกชิ้นหนึ่ง เราเคยเห็นโครงการลักษณะนี้มาแล้วหลายงานซึ่งโดยส่วนมากดูแล้วก็รู้สึกหมดหวัง แต่ด้วยความที่ THINKK Studio มีความถนัดในการนำเสนอผลงานได้อย่างน่าสนใจเราจึงรู้สึกเพลิดเพลินไปกับการชิมชมกระบวนการแปรรูปเศษขยะให้กลายเป็นของใช้ที่นำร่อนมาใช้ และเติมเต็มหัวใจให้รู้สึกมีความหวังขึ้นมาอีกครั้ง การนำกากกาแฟมาอัดขึ้นรูปเป็นภาชนะหรือโคมไฟ เศษอิฐเศษปูนที่นำมาขึ้นรูปใหม่ให้มีลวดลายที่สวยงาม โดยเฉพาะความพยายามในการทดลองเล่นกับผงรูปและก้อนรูป ที่ดูจะไม่ใช่งานง่าย รวมไปถึงเนื้อหาของ STUDIO 150 ที่รับหน้าที่จัดการข้อมูลเชิงสถิติให้เป็นระเบียบในรูปแบบที่สวยงามน่าติดตาม อ่านแล้วเข้าใจง่ายซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ข่าวสารของโครงการส่งผ่านถึงมือผู้รับได้ดียิ่งขึ้น

เป็นเรื่องน่ายินดีที่ CITY MATERIALS ช่วยสร้างให้เกิดการติดต่อ และเชื่อมโยงไปสู่มิติอื่นได้หลากหลาย ผู้ที่ได้ชมนิทรรศการอาจถามตัวเองว่าเราจะทำอะไรได้บ้าง? ในฐานะนักออกแบบเราจะออกแบบรูปแบบใหม่ให้มีขนาดสั้นลงสำหรับจุดแค่นั้นนาที่ตีใหม่? เป็นได้หรือไม่ที่ลีดเดอร์จะมีขนาดแค่ครึ่งเดียวของแบบที่ใช้กันอยู่ หรือเราจะลดการใช้พลาสติกให้เป็นศูนย์ได้ไหมในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของสังคมที่อยากมีส่วนร่วมรับผิดชอบ ถ้าเป็นไปได้เราก็คงอยากเห็นแนวคิดของคนอาชีพอื่นกับเรื่องนี้ในฐานะที่เราใช้ถึงขยะใบเดียวกัน “กรุงเทพฯ เมืองน่าอยู่” อาจจะไม่ไกลความเป็นจริงขึ้นมาได้โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือของภาครัฐและนักการเมือง การหาวัสดุใหม่จากขยะเหลือใช้ในการบริโภคเป็นเรื่องจำเป็นก็จริง แต่การบริโภคอย่างไรให้เกิดขยะน้อยที่สุดดูจะเป็นยิ่งกว่าในฐานะคนธรรมดาอย่างเรา

These statistics confirm how important the new materials produced from the consumption waste are. The ways we live and consume have become a part of Bangkok's identity. We have never realized how many plastic bags we have used until we saw the news about a whale being swept up on a beach with 85 plastic bags in its stomach. If you follow the news, you'll see an increasing number of reports about the damning impacts we humans have brought upon nature. Perhaps it's the result of the fast paced way the people of Bangkok live their lives, relying heavily on street side food that comes in plastic bags. Even the straws are wrapped in plastic. We've all been there, and we certainly don't like any of it, but we don't know what to do. The fabric bags and refill cup we have are still lying somewhere in house, unused.

Apart from providing the information to encourage people to change their basic consumption behaviors, CITY MATERIALS also serves its role as a product design exhibition with the experimentation of the 6 materials. This gives birth to product prototypes that give promise to the virgin materials in the largest proportion possible, while the products themselves can be reproduced, nice looking and most importantly don't end up being just another piece of un-recyclable waste. We've seen projects of a similar nature and most of the time we tend to be disappointed by them. However, THINKK Studio manages to execute their presentation so well, we viewers can easily enjoy learning about the processes where the wastes are turned into super nice looking products. Our hearts are filled with hope again. The use of coffee grounds to create utensils and lamps, the reformation of concrete scraps into beautiful patterns, especially the attempt to experiment with the ash and sticks of leftover incenses, all are incredibly challenging tasks. Last but not least, STUDIO 150 is responsible for the contents of the exhibition that showcase the design and presentation of the collected statistic data in the form of a beautiful and interesting piece of publication that is easy to understand. This allows for the message the project wishes to send out to be communicated effectively.

It's exciting to see CITY MATERIALS successfully initiate ideas that will be further contemplated, discussed and ramified to other possible aspects. Viewers may ask what can they do in the situation, while the designers may ask, should we design a joss stick that goes out within less than one minute? Is it possible for lottery tickets to be half the size of what are being produced? As a member of the society who wants to be a part of the responsibility, can we reduce our use of plastic bags to zero? If it's possible, we would like to see other possible approaches and directions from the intellects from other fields of study and professions since we are all using the same trash bin. “Bangkok, the livable city” may become our reality without the need to wait or rely the help of the state and politicians. Finding new materials from our waste is significant but for the common folk and citizens of this city such as all of us, finding ways to produce the least waste possible from our own consumption behaviors is even more important.

thinkkstudio.com
studio150.info

RESEARCH PLASTIC BAGS 2

JOURNEY

1. Dominant Stores / Markets / Supermarkets
2. Home
3. Recycling
4. Dumping

1. PE (POLYETHYLENE)

Properties: Resistant to cold temperatures, but not to hot temperatures (40- 80C)

- 1) HDPE (HIGH-DENSITY POLYPROPYLENE) Non-transparent, rigid. Used to make extremely thin plastic bags, such as grocery plastic bags
- 2) LDPE (LINEAR LOW-DENSITY POLYPROPYLENE) Transparent, glossy, durable, used to make bags for carrying heavy items, such as zipper bags, rice bags
- 3) LLDPE (LOW-DENSITY POLYPROPYLENE) Transparent, glossy, soft, stretchy, used to make zipper bags or grocery plastic bags

2. PP (POLYPROPYLENE)

Properties: Resistant to hot temperatures, but not to cold temperatures (0-100C). Becoming rigid upon contact with cold temperatures

3. RECYCLED BAGS

Properties: Thicker than PE (due to the fact that they are made from all types of PE with different properties, they cannot be made to be thin)

ข้อควรพิจารณา

1. PE (โพลีเอทิลีน) มีความแข็งแรง มีน้ำหนักเบา มีขนาด 140 - 80 ไมครอนเป็นหลัก
- 1.1 โพลีเอทิลีนความหนาแน่นสูง (HDPE) (โพลีโพรพิลีน) เป็นพลาสติกที่ใสและยืดหยุ่น
- 1.2 โพลีเอทิลีนความหนาแน่นต่ำ (LDPE) (โพลีโพรพิลีน) เป็นพลาสติกที่ใสและมีความแข็งแรง
- 1.3 โพลีเอทิลีนความหนาแน่นต่ำ (LLDPE) (โพลีโพรพิลีน) เป็นพลาสติกที่ใสและมีความแข็งแรง
2. โพลีโพรพิลีน (PP) (โพลีโพรพิลีน) มีความแข็งแรง มีน้ำหนักเบา มีขนาด 120 ไมครอนเป็นหลัก
3. ถุงพลาสติก รีไซเคิล (รีไซเคิล) มีความแข็งแรง มีน้ำหนักเบา มีขนาด 120 ไมครอนเป็นหลัก

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 44

RESEARCH PLASTIC BAGS 2

RESEARCH PLASTIC BAGS 2

IT MAY TAKE 10 MINUTES TO CARRY A PLASTIC BAG FROM A STORE TO OUR PLACE.

HOWEVER, A PLASTIC BAG TAKES 10 - 1000 YEARS TO DECOMPOSE.

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 46

CITY MATERIALS 47

RESEARCH PLASTIC BAGS 2

THE AMOUNT OF PLASTIC BAGS USED TO CARRY THREE MEALS FOR ONE DAY

Breakfast: 711 meal box, dumplings, and milk
Lunch: Tom Yum noodle and coffee
Dinner: Sun Tam, grilled chicken with steamed sticky rice, and mango with sticky rice

ข้อควรพิจารณา

1. ถุงพลาสติกที่ใช้บรรจุอาหาร 3 มื้อ ใน 1 วัน
2. ถุงพลาสติกที่ใช้บรรจุอาหาร 3 มื้อ ใน 1 วัน
3. ถุงพลาสติกที่ใช้บรรจุอาหาร 3 มื้อ ใน 1 วัน
4. ถุงพลาสติกที่ใช้บรรจุอาหาร 3 มื้อ ใน 1 วัน

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 48

CITY MATERIALS 49

EXPERIMENT PLASTIC BAGS 2

PLASTIC BAGS + WOOD STICK

TECHNIQUE

CUTTING > ROLLING > HOT BLOWING

MATERIAL

1. Cut plastic bags in strips
2. Roll them with wood stick twice or three times
3. Blow by hot air
4. Roll and blow plastic bags back and forth until you get desired thickness
5. Remove plastic products from molders by cutting them out of the wood stick, and then join them together by rolling plastic strips and hot blowing.

FEATURE

It can be rolled in different 3D shapes.

When blown and rolled back and forth, its shape will turn hard as a stick. The strength of the products depends on numbers of layers: the more layers they have, the more hardness are.

USE

It can be used for rolling furniture joint to make it stronger.

It can be rolled and blown by hot air with molders, getting fine finished products, for example: lamps, furniture and home decorations etc.

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 48

CITY MATERIALS 49

RESEARCH INCENSE STICKS 5

JOURNEY

1. Lighting
2. Praying
3. Collecting
4. Dumping

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 112

RESEARCH INCENSE STICKS 5

THE NUMBER OF INCENSE STICKS USED TO PRAY TO SACRED OBJECTS PER TIME

Buddhists

1. Wat Kalayanamitr Varamahavihara: 3 incense sticks and offerings
2. Wat Chana Songgram Ratchaworamahawihan: 3 incense sticks and offerings for the principal Buddha image in the central sanctuary, and 5 incense sticks for each of the images of Sornjak Krom Phra Ratchawang Bowon Maha Surasamran
3. Wat Phra Chetuphon Winmitgalarajaram Ratchaworamahawihan: 3 incense sticks
4. Wat Phra Sri Rattana Dasadaram (Wat Phra Kaew): 3 incense sticks
5. Wat Rajhong Kosaram Woramahawihan: 3 incense sticks
6. Wat Sukkhit Thepwararam Ratchaworamahawihan: 3 incense sticks
7. Wat Arun Ratchawararam Ratchaworamahawihan: 3 incense sticks
8. Wat Bowonniwet Wihan Ratchaworamahawihan: 3 incense sticks
9. Wat Saket Ratchaworamahawihan: 3 incense sticks

In total: 30 incense sticks used in the campaign

Chinese temple

1. 3 incense sticks per incense burner (depending on how many deities there are in the temple)

For "Praying Good Luck": 5 incense sticks (3 incense sticks at the main burner in front of the Buddha and 2 incense sticks at each corner of each side of the door frame outside the temple)

For "Attracting Good Luck": there are 5 additional centers for specific purposes according to the deities in front of which the burners are located. Offer 3 incense sticks per burner.

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 113

RESEARCH INCENSE STICKS 5

TEMPLES AND SHRINES IN SAMPHANTHAWONG DISTRICT WITH THE HIGHEST USE OF INCENSE STICKS PER SQUARE METER

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 118

CITY MATERIALS 119

RESEARCH COFFEE GROUNDS 1

JOURNEY

1. Raw Coffee Beans
2. Roasted Coffee Beans
3. Ground Coffee
4. Coffee Grounds
5. Dumping

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 15

RESEARCH COFFEE GROUNDS 1

COFFEE ROASTING

During the roasting process, coffee beans swell up as they turn into dark brown beans, losing roasted aroma. After roasting for a certain period of time, the internal shell of the beans cracks and lets out the protein that, upon contact with air, immediately turns into covering their outer skin. After the process, the beans weigh less than pre-roasted beans due to the fact that during the process they lose approximately 70% of its moisture content. The color of roasted beans varies depending on roasting times. There are several types of coffee roasts, namely:

1. LIGHT ROAST (Cinnamon or American Roast) Beans are light brown or cinnamon-like pale yellow in color and there is no oil on their outer skin.
2. MEDIUM ROAST Beans are dark brown in color and their outer skin is covered in a very oily surface.
3. DARK ROAST (Vienna, French, Italian Roast) Beans are dark brown in color and their outer skin is covered in a very oily surface.

For waste coffee grounds, they also contain beneficial nutrients that can be further experimental and developed into new products, such as:

- Carbohydrate or Galactomannan, which helps in softening and stabilizing solutions.
- Protein
- Fat
- Caffeine, which helps in parking up blood vessels, improving blood circulation, boosting metabolism, and nourishing skin for a bright and radiant complexion
- Minerals for plants, such as Nitrogen, Phosphorus, Potassium, suitable for making fertilizers.
- Nitrogen, which helps in capturing carbon from the air and strengthening plant growth
- Phosphorus, which helps in repairing insects.
- Minerals for plants, such as Nitrogen, Phosphorus, Potassium, suitable for making fertilizers.
- Nitrogen, which helps in capturing carbon from the air, and strengthening plant growth.
- Phosphorus, which helps in repairing insects.

เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 15

CITY MATERIALS 19

RESEARCH COFFEE GROUNDS 1

THE DAILY VOLUME OF WASTE COFFEE GROUNDS GENERATED BY COFFEE SHOPS IN BANGKOK

- 8 grams of coffee grounds are produced for every cup of coffee
- There are approximately 7,000 coffee shops operating in Bangkok
- Every coffee shop sells in average 100 cups of coffee per day
- 24 tons of coffee grounds (or 8 cubic meters) are tossed every day
- Waste coffee grounds accumulated for 1 day can fill one 800 liter coffee shop
- Waste coffee grounds accumulated for 1 month can fill 1,500 of exhibition spaces
- Waste coffee grounds accumulated for 2 years can fill 5,375 m³ building

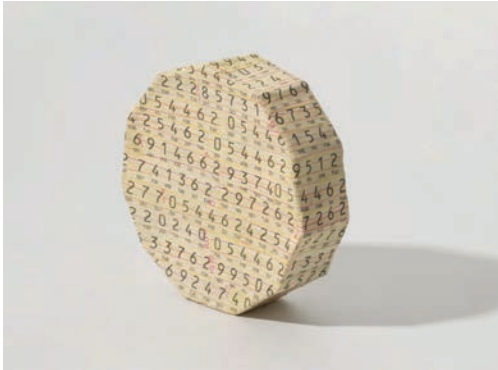
เมือง

1. กรุงเทพมหานคร / กรุงเทพมหานคร 2. บ้าน 3. 185 4. 5

CITY MATERIALS 26

CITY MATERIALS 27

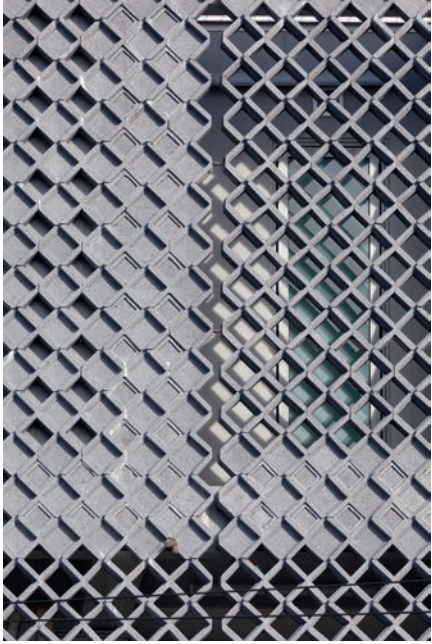
TROPICALLY BLURRED

IN THE RECENT PROJECT
THAT IS HIDDEN AMONG THE
PHRA PRADANG NEIGHBORHOOD,
ALL(ZONE) COMES BACK WITH THE
ARCHITECTURAL LANGUAGE
THAT LEAVES US WITH QUESTION:
ARE WE 'INSIDE' OR 'OUTSIDE'?

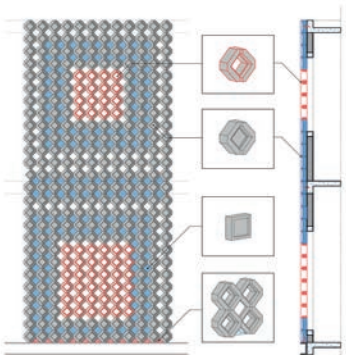
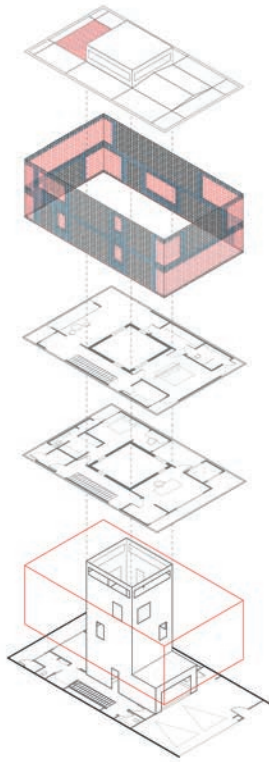
TEXT: PAPHOP KERDSUP
PHOTO: KETSIREE WONGWAN EXCEPT AS NOTED

ในรายชื่อ 100+ Best Architecture Firms 2019 ซึ่งรวบรวมขึ้นโดยนิตยสาร Domus เป็นครั้งแรกในปีนี้มีชื่อเขียนท่อนหนึ่งของ Guido Musante ที่กล่าวถึง all(zone) สตูดิโอออกแบบไทยหนึ่งในรายชื่อนั้นไว้ได้อย่างน่าสนใจ “การที่ all(zone) ตัดสินใจใส่แนวคิดในเรื่องของความสนุก ความหลงใหล และชีวิตประจำวัน ลงไปในถ้อยแถลง (statement) ของพวกเขานั้น ช่วยทำให้เรามองเห็นถึงสายตาที่ทั้งตื่นเต้นและเป็นกันเองที่สถาปนิกรุ่นใหม่มักใช้มองโลก ด้วยความพยายามที่จะเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของโลกใบนี้ไปกันอย่างเต็มความสามารถ จนมันกลายเป็นงานที่พวกเขาทำโดยไม่ต้องหันไปพึ่งพาวิธีการแก้ปัญหาในรูปแบบเดิมๆ อีกต่อไป”

On Domus Magazine's 100+ Best Architecture Firms 2019, the list that was put together for the first time this year, there is an interesting introduction written by Guido Musante about all(zone), the only Thai design studio who made it on the list that reads. “The fact that all(zone) has decided to include concepts such as joy, fascination and everyday life in its statement helps us see the emotional, informal eye with which the new generation of architects tend to look at the world in an attempt to effectively change its paradigm, a task they undertake without turning to traditionally modernist solutions.”

SOOPAKORN SRISAKUL 2

3

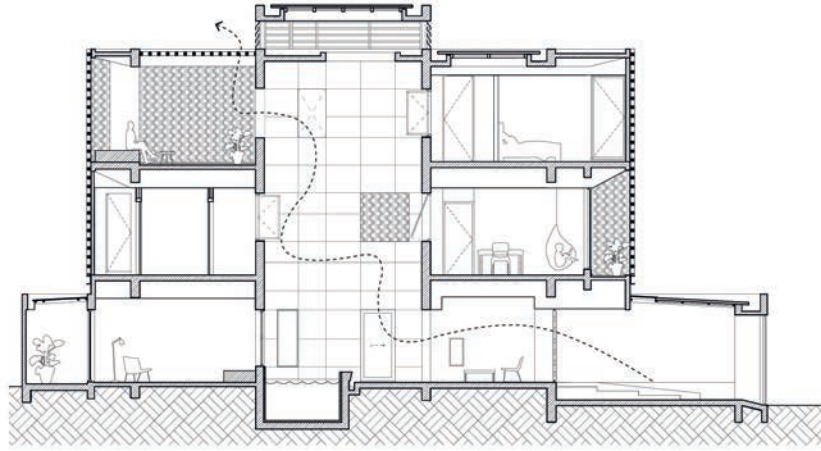
ภายใต้ความหลงใหลและการสนุกไปกับสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวันนี้เอง ที่ทำให้เราได้เห็นว่า all(zone) นั้น “เล่น” กับมิติทางสถาปัตยกรรมและบริบทแบบไทยๆ ผ่านผลงานออกแบบของพวกเขาอยู่บ่อยครั้ง ไม่ว่าจะผ่านความกล้าในการใช้สีสน การทดลองกับวัสดุไปพร้อมๆ กับการร่วมพัฒนาเทคนิคการก่อสร้างท้องถิ่น หรือแม้แต่การจัดการกับสเปซธรรมดาๆ ที่ในบางครั้งอาจจะดาดดินในสายตาของคนทั่วไปให้มีชีวิตชีวาขึ้นในรูปแบบใหม่ ซึ่งหัวข้อหลังนี้เองที่ ผศ.ดร.รชพร ชูช่วย มักจะพูดให้เราฟังอยู่เสมอในวงสนทนาว่าความ “เบลอๆ” ของขอบเขตพื้นที่ที่เราัมักพบได้ในพื้นที่อยู่อาศัยของไทย (หรือถ้าจะพูดให้ถูกกว่านั้นก็คือของงานสถาปัตยกรรมเขตร้อนชื้น) เป็นสิ่งที่ all(zone) ให้ความสนใจมาโดยตลอด ใน ‘Phra Pradaeng House’ ผลงานออกแบบบ้านหลังล่าสุดของพวกเขาในย่านพระประแดง สมุทรปราการ เลเยอร์ขององค์ประกอบต่างๆ และการเล่นกับความคลุมเครือของขอบเขตพื้นที่การใช้งานในภาษาที่ค่อนข้างแปลกใหม่ เริ่มปรากฏให้เราได้เห็นชัดขึ้นกว่าในงานชิ้นก่อนๆ ทั้งนี้ มีข้อสังเกตที่น่าสนใจที่อยากจะให้พิจารณากันสามประเด็นด้วยกัน

ประเด็นแรกคือการนำคำว่า “เลเยอร์” มาเล่นอีกครั้งในงานนี้ หากเรากลับไปสำรวจผลงานที่ผ่านมาของ all(zone) ไม่ว่าจะเป็นไนโปรเจกต์ปรับปรุงตึกแถวให้กลายเป็น ‘Headquarters’ ของสถาปนิกเองในปี 2009 เป็นบ้าน ‘S49’ ของลูกค้ารายหนึ่งในปี 2016 หรือใน ‘soi sa:m’ สตูดิโอและโชว์รูมของแพชั่นดีไซเนอร์ โชนปุยุเปีย ที่เพิ่งจะแล้วเสร็จไปเมื่อปีก่อน จะพบว่าในผลงานแต่ละชิ้นนั้นมีการใช้องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมอย่าง façade มาเป็นอีกเลเยอร์หนึ่งเพื่อช่วยคั่น และสร้างระยะระหว่างพื้นที่ภายนอกและภายใน เพิ่มความเป็นส่วนตัวจากการมองเห็นด้วยกันทั้งสิ้น แนวคิดในเรื่องที่ว่า “ข้างนอกมองไม่เห็นข้างใน แต่ข้างในมองเห็นข้างนอก” นี้ถูกใช้อย่างเต็มที่ใน ‘Phra Pradaeng House’ ผ่านทั้งการออกแบบประตูรั้วให้เกิดเอฟเฟกต์ข้างต้นด้วยการซ้อนกันของแผ่นตะแกรงเหล็กเจาะรูสองขนาด หรือการใช้คอนกรีตบล็อกคลุมทั่วทุกด้านเพื่อให้ได้รับการระบายอากาศภายใต้ข้อจำกัดที่บ้านใช้พื้นที่ที่ขีด set back ของขอบเขตที่ดิน ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าสถาปนิกใช้วัสดุนี้ช่วยสร้างคาแร็คเตอร์ให้กับบ้านโดดเด่นออกจากบริบทได้อย่างเป็นที่ยอมรับ และถึงจะมี error ที่เกิดจากการก่อสร้างหลงเหลือให้เห็นอยู่บ้าง แต่ all(zone) ก็แก้ปัญหาเหล่านั้นด้วยการแบ่งเส้นของ façade ออกเป็นช่วงๆ จนลดความอึดอัดหรือความตันของมวลอาคารลงได้ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการทดลองกับคอนกรีตบล็อก 3 รูปแบบบน façade จะมีความน่าสนใจ แต่ก็ยังมีดีเทลของการออกแบบบางส่วนที่เรายังคงคลางแคลงใจอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการจับกันของวัสดุที่มุมอาคาร ซึ่งแน่นอนว่ามีความแข็งแรง แต่ก็

Underneath the fascination and fun they have for everyday life objects and events, we see how all(zone) is playing with architectural dimensions and Thai context consistently through their designs. It is clear from the use of colors, the experiment with materials, not to mention the collaborative developments of local construction techniques all the way to how they transform and enliven a mundane space. The latter is what Rachaporn Choochuey often discusses about during conversations that the ‘blurred’ boundaries in Thai living spaces (or more precisely, Tropical Architecture) has always been one of all(zone)’s long-time interests. In ‘Phra Pradaeng House,’ their latest residential design project in Phra Pradaeng district of Samut Prakan province, the layers of elements and the play on the obscurity of functional boundaries that was reinterpreted in unconventional language have become more tangible compared to their previous work. There are three major observations that were made about this project which will be discussed in this article.

The first issue is the play on the word ‘layer.’ If we were to go back and review all(zone)’s past works, whether it’s the renovation of a shophouse into the firm’s own ‘Headquarters’ in 2009, a client’s ‘S49’ home back in 2016, or ‘soi sa:m,’ studio and showroom of fashion designer, Shone Puipia completed last year, there are certainly common traits that can be found in these projects. For instance, the use of architectural elements like façade as another layer which helps separate and create the distance between interior and exterior spaces, which consequentially provides a greater sense of privacy through carefully controlled visual perception and accessibility. The concept of ‘being able to see outside, but can’t see what’s going on inside’ is fully embraced with ‘Phra Pradaeng House’ through the design of the gate with the initial effect achieved through the superimposition of two perforated steel sheets with different hole sizes, including the use of concrete blocks to envelop all sides of the house, which grants natural ventilation within the constraint of the setback. It’s undeniable that the architect uses the material to help bring out the house’s characteristic from its surroundings. While there are certain errors caused by the construction process, all(zone) resolved the issue by dividing the mass of the façade into sections in order to relieve the density of the building’s mass. Even though the experimentation of using three different types of concrete blocks with the façade is interesting,

CREATING A LIVING SPACE WITH NATURAL VENTILATION IS ONE OF THE KEYS OF, NOT JUST THIS HOUSE, BUT EVERY PROJECT THAT ALL(ZONE) HAS DONE

1

แม้จะเป็น error ที่เกิดจากการก่อสร้าง แต่เส้นตั้งที่แบ่ง façade ออกเป็นช่วงๆ ได้ช่วยลดความตันของมวลอาคารลงได้เป็นอย่างดี

EVEN THOUGH IT IS AN ERROR CAUSED BY THE CONSTRUCTION, THE VERTICAL LINES WITHIN THE FAÇADE SOLVES TO RELIEVE THE DENSITY OF THE BUILDING'S MASS AS WELL

2

คอนกรีตบล็อก 3 ชนิด ถูกใช้เพื่อสร้างเอฟเฟกต์ที่ต่างกันให้กับ façade ของอาคาร

THREE DIFFERENT TYPES OF CONCRETE BLOCKS THAT RESULT IN DIFFERENT EFFECTS OF THE BUILDING'S FAÇADE

3

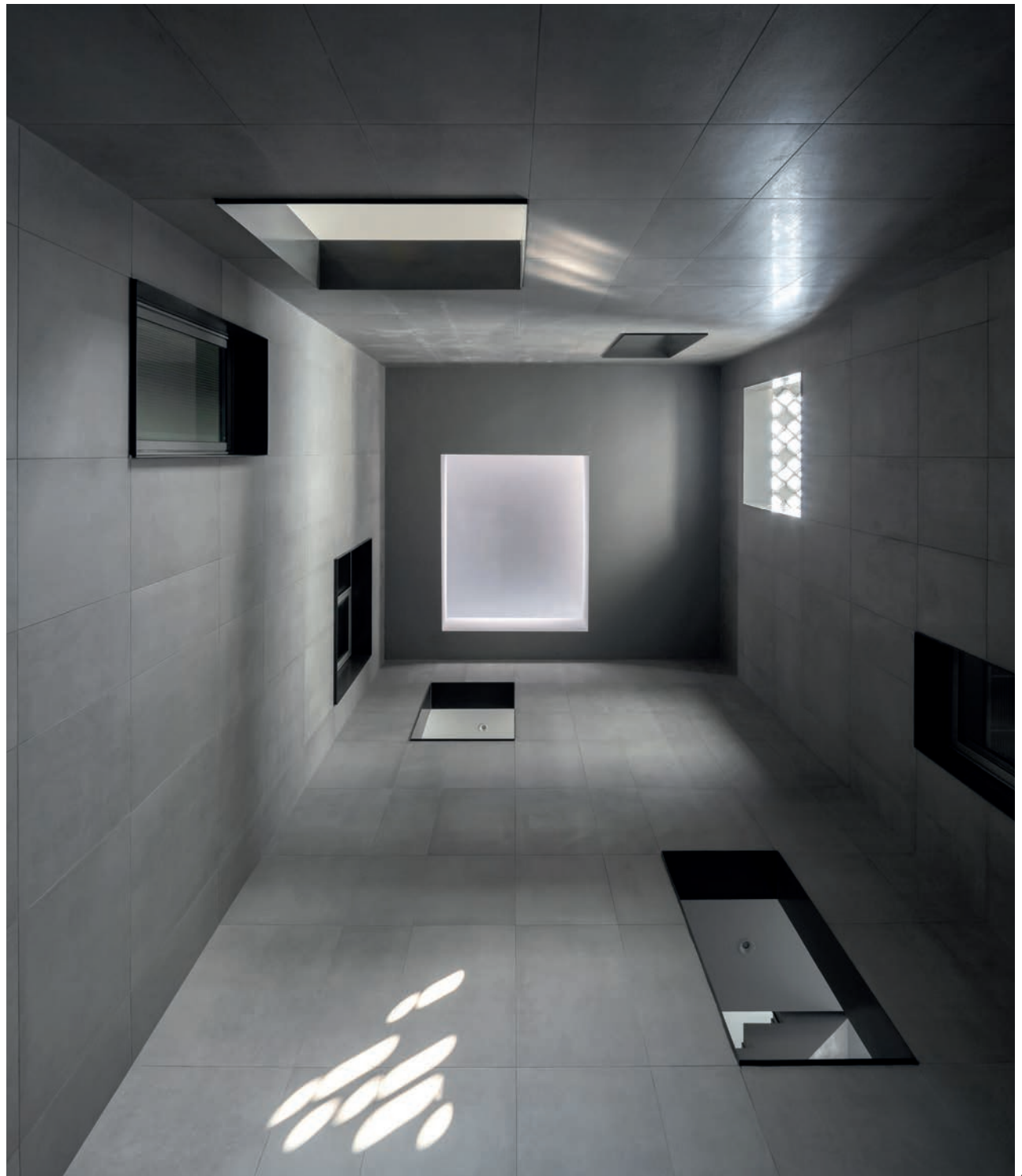
ไดอะแกรมแสดงการใช้คอนกรีตบล็อกทั้ง 3 ชนิดบน façade

A DIAGRAM SHOWS THE USE OF THREE TYPES OF CONCRETE BLOCKS ON THE FAÇADE

4

'ปล่อง' และช่องเปิดที่หลากหลายซึ่งเป็นหัวใจหลักของงานชิ้นนี้ ถูกออกแบบเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของสเปซภายในบ้าน

THE 'CENTRAL WELL' AND INTERNAL OPENINGS, WHICH IS THE HEART OF THE BUILDING, WERE DESIGNED TO PROVIDE INTERACTION BETWEEN EACH SPACE IN THE HOUSE

ดูจะเป็นวิธีการไม่ค่อยสอดคล้องกับหลักการถ่ายแรงในเชิงโครงสร้างสักเท่าไร หรือการดูแลรักษาผนังคอนกรีตบล็อกเหล่านี้ในระยะยาวจากคราบน้ำฝนและการมาเยือนของนก

ประเด็นถัดมาจากรูปร่างที่เรามองเห็นได้ชัดเจนอย่าง “เลย์เออร์” ของการมองเห็น ก็คือการจัดการกับสเปซภายในบ้าน ในส่วนนี้ รัชพรเล่าให้เราฟังว่าความต้องการหลักข้อหนึ่งเลยที่ถอดมาได้จากการพูดคุยกับเจ้าของบ้านก็คือ “บ้านจะไม่เหงา” แต่แล้วความไม่เหงาซึ่งเป็นคำที่ค่อนข้างนามธรรมนี่คืออะไร สถาปนิกมองว่าบ้านจะไม่เหงาได้ก็ต่อเมื่อมันเกิดการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้คนและสเปซ ตรงนี้เองที่ทำให้เกิดการพัฒนาคอนเซ็ปต์ของการสร้าง “ปล่อง” ซึ่งเป็นสเปซเปิดโล่งทะลุจากชั้นที่ 1 ถึงชั้นที่ 3 ชั้นที่กลางบ้าน พร้อมกับการเจาะช่องเปิดในแต่ละด้านให้สอดคล้องกับพื้นที่ใช้งานของแต่ละชั้น ก่อนที่จะวางเรียงฟังก์ชันการใช้งานต่างๆ ที่สามารถเดินทะลุต่อกันได้ไว้รอบปล่องนี้ในลักษณะคล้ายกับโดนัท ไม่ว่าจะเป็นห้องที่ปิดทึบ หรือทางสัญจรที่เปิดออกไปยังผนังคอนกรีตบล็อกโดยตรง ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือเราสามารถจะเดินไปมาและสำรวจบ้านหลังนี้ไปได้ พร้อมๆ กับการมองเห็นและพักหายใจไปยังพื้นที่กิจกรรมส่วนกลางของบ้านซึ่งก็คือปล่องที่ถูกคิดขึ้นนั่นเอง และในขณะเดียวกัน การสร้างปล่อง-อากาศที่กลางบ้านในลักษณะนี้ของสถาปนิกยังช่วยในเรื่องของการระบายอากาศให้สามารถถ่ายเทไปยังทุกๆ ห้อง และออกไปยัง facade คอนกรีตบล็อกที่รายล้อมในแต่ละด้านอยู่ได้อีกด้วย “จริงๆ การทำบ้านให้ได้ natural ventilation มันเป็น key อย่างหนึ่งเลย ไม่ใช่แค่กับบ้านหลังนี้เท่านั้น แต่กับทุกงานของ all(zone)” รัชพรกล่าว

there are, however, certain details of the design that we are not exactly sure about whether it's the way in which the material is joined in the corners, which is perhaps an unfitting solution to the structural load transfer, as well as the long-term maintenance issues of concrete blocks in consideration of the water stains or disturbances from birds.

The next and rather obvious issue, apart from the layers of visual access, is the organization of interior space. Choochuey told us that one of the most prioritized requirements they have from several conversations with the owner is that the house must not feel lonely, which is a demand for a rather abstract thing. The architect translates the brief into interactions between people and space. This is where the conceptual development of the 'central well', which is basically a connected void that runs from the first to third floor of the house. The openings are added to each side of the walls, corresponding to the functional spaces on each floor. The functions are arranged in the form of connected physical spaces around the well similar to the shape of a donut. Whether it's the enclosed rooms or circulation that opens the space directly to the concrete block walls, the final result allows users to walk around and explore the house while visually accessing the common area and interacting with other family members through the void of the central well. In the meantime, the well also helps with natural ventilation as the air flows to all the rooms and through the concrete block facade surrounding the house. “Creating a living space with natural ventilation is one of the keys of, not just this house, but every project that all(zone) has done,” explained Choochuey.

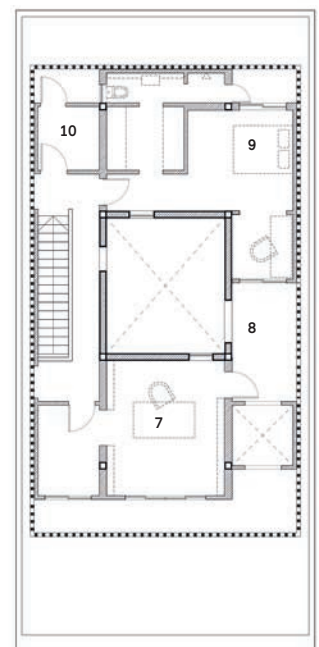
5
สเปซของโรงจอดรถ
ห้องนั่งเล่น และสระว่ายน้ำ
ที่ไหลเชื่อมต่อกัน สร้าง
ความกำกวมให้กับการ
รับรู้ขอบเขตของ ‘ข้างใน’
ได้อย่างน่าสนใจ

THE SPACE OF GARAGE,
LIVING ROOM, AND SWIM-
MING POOL THAT FLOWS
TOGETHER AND CREATES
A SENSE OF AMBIGUITY
FOR OUR PERCEPTION OF
'INSIDE' BOUNDARIES

**THE WORD 'ROOM'
TENDS TO REMIND US
OF AN ENCLOSED
SPACE WHERE EXTER-
NAL DISTURBANCES
ARE BLOCKED OUT,
WHILE TERMS SUCH
AS 'INSIDE OF THE
HOUSE' ALLOW US TO
EXPERIMENT WITH THE
SPACE IN MUCH MORE
DIVERSE DIMENSIONS**

1ST FLOOR PLAN

2ND FLOOR PLAN

1 PARKING 2 LIVING ROOM 3 SWIMMING POOL 4 DINING 5 KITCHEN
6 BEDROOM-1 7 OFFICE 8 TERRACE 9 BEDROOM-2 10 STORAGE

1M

BEING INSIDE THE HOUSE'S PERIMETER DOESN'T MEAN THAT YOU'RE INSIDE. THESE BLURRED BOUNDARIES ARE WHAT INTERESTS US. IT'S LIKE A PATIO IN TRADITIONAL THAI HOUSES, WHICH IS A COMMON AREA WHERE LOTS ACTIVITIES TAKE PLACE

6 การวางตัวทางสัญจรไว้รอบปล่องกลางบ้าน ไม่เพียงทำให้บ้านไม่เหงา แต่ยังช่วยในเรื่องของการระบายอากาศด้วย

THE CIRCULATION IS PLACED AROUND THE CENTRAL WELL DOES NOT ONLY MAKE THE HOUSE NOT FEEL LONELY BUT ALSO HELPS WITH THE NATURAL VENTILATION

7 all(zone) ดีความลักษณะของชานบ้านออกมาในวิธีการใหม่ ผ่านทางสัญจรที่เชื่อมต่อแต่ละพื้นที่การใช้งาน ไปพร้อมๆ กับการทำหน้าที่รองรับกิจกรรมของผู้ใช้

ALL(ZONE) REINTERPRETS THE CHARACTERISTIC OF THE PATIO IN A NEW WAY, BY THE USE OF THE CIRCULATION THAT CONNECTS EACH FUNCTIONAL SPACE TOGETHER, WHILE SIMULTANEOUSLY ACCOMMODATING USERS' ACTIVITIES

การพยายามตั้งคำถามถึงความเป็น “ข้างนอก” และ “ข้างใน” ผ่านกายภาพของสถาปัตยกรรมเป็นประเด็นสุดท้ายที่เราอยากจะทำให้ทุกคนร่วมกันตีความ ในพื้นที่ของห้องนั่งเล่นที่ซึ่งสเปซสามารถไหลออกไปยังโรงจอดรถได้โดยไม่มีหน้าต่างมาขวางกั้น พร้อมกับการมีอยู่ของสระว่ายน้ำในพื้นที่การใช้งานเดียวกันนี้ สร้างความกำกวมให้กับการรับรู้ของเราเป็นอย่างมากว่าแท้จริงแล้วพื้นที่นี้ควรจะถูกเรียกว่าภายในหรือภายนอกกันแน่ “การเข้าไปอยู่ในขอบเขตของบ้าน ไม่ได้แสดงว่าเราอยู่ ‘ข้างใน’ บ้านเสมอไป ซึ่งพื้นที่ที่มันเบลอลงๆ ตรงนี้แหละเป็นสิ่งที่เราสนใจ มันเหมือนกับ ‘ชานบ้าน’ ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนกลางในบ้านไทยที่มีกิจกรรมเกิดขึ้นเยอะมาก แล้วจริงๆ เป็นของกึ่ง outdoor แต่ด้วยที่ทางการอยู่ของมัน ชานบ้านมันเลยเป็นของ outdoor ที่ถูกดึงไปอยู่ indoor แทน” รัชพรกล่าว แนวคิดเรื่องความคลุมเครือของสเปซในแบบ “ชานบ้าน” ยังคงถูกใช้อย่างต่อเนื่องในพื้นที่ทางสัญจรของบ้าน ไม่ว่าจะเป็นบันได พื้นที่ระหว่างห้องที่รายล้อมปล่องกลางบ้านในแต่ละชั้น ซึ่งถูกใช้เป็นพื้นที่กิจกรรมของครอบครัว หรือลานแดดฟ้าที่แม้จะมีหลังคาคลุม แต่ก็ไม่ได้ประพุดติดตัว เป็นพื้นที่ภายในแต่อย่างไร และด้วยการมองพื้นที่ดังกล่าวให้เป็นพื้นที่กึ่งภายนอก ทำให้การคิดถึงวัสดุที่ใช้ก็ต้องพร้อมสำหรับการดูแลรักษาในแบบของวัสดุภายนอกตามไปด้วย

The attempt to question the notion of 'inside' and 'outside' through the physicality of architecture is the last issue we want everyone to try interpreting. In the living room, where the space flows into the garage without any obstructions of windows while a pool is situated within the same space, the ambiguity we perceive brings up the question whether to define this particular space as interior or exterior. "Being inside the house's perimeter doesn't mean that you're inside. These blurred boundaries are what interests us. It's like a patio in traditional Thai houses, which is a common area where lots activities take place. Actually, the space can be seen as a semi-outdoor but with the way it is used and located, the patio becomes an outdoor space that is also included as a part of the indoor space." The concept of ambiguity that shows in the space of patio is utilized with the house's circulation from the staircase, to the spaces between each room surrounding the central well on each floor, which is commonly used to accommodate family activities. Even the rooftop area, in spite of being properly designed with roof structure, does not feel like it is a part of the interior space. To refer to the space as a semi-outdoor area affects the choice of materials, which need certain outdoor features and maintenance requirements.

แม้ว่าสิ่งที่ดึงดูดความสนใจจากผู้คนได้เป็นอันดับแรกในงานชิ้นนี้จะเป็นการใช้คอนกรีตบล็อกในฐานะ façade ที่ไม่เพียงสร้างความโดดเด่นให้กับอาคารเมื่อเปรียบเทียบกับบริบทโดยรอบ แต่ยังช่วยให้พื้นที่ภายในเกิดการระบายอากาศได้อย่างเต็มที่ภายใต้ข้อจำกัดของ set back ที่ดิน ทว่า สิ่งที่เราพบว่าสำคัญและคงจะเรียกได้ว่าน่าสนใจยิ่งกว่า คือความพยายามนำเสนอกรอบใหม่ในการมองคำว่า “นอกบ้าน” “ในบ้าน” และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า “ในห้อง” ที่เมื่อคำว่า “ห้อง” ถูกนำมาใช้ ก็มักจะพาให้เรานึกถึงการปิดล้อมของสเปซที่มีมิติชัด ปราศจากสิ่งรบกวน ในขณะที่เมื่อเรามองแต่เพียงแต่คำว่า “ในบ้าน” มันจะเปิดช่องให้เราได้ทดลองอะไรใหม่ๆ กับสเปซได้มากกว่า จนตัวมันเองได้กลายเป็น “พื้นที่ในระหว่าง” ที่เอื้อให้สถาปัตยกรรมสามารถเกิดอิสระในการนำเสนอได้มากขึ้น แม้ว่าพื้นที่ภายในบ้านจะเปรียบเสมือนโลกส่วนตัวภายในของแต่ละบุคคล แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะเอาอะไรก็ตามที่คนมักบอกว่าควรอยู่ข้างนอกเข้ามาในบ้านไม่ได้

Although, the most appealing element of the house is the use of concrete blocks to create a visually striking façade which contributes to the architecture's outstanding physical appearance and natural ventilation despite the limitation caused by the property's setback, what we find to be even more important and interesting is the attempt to present a new conceptual framework for us to consider the notions of 'outside,' 'inside' and especially 'inside of the room.' The word 'room' tends to remind us of an enclosed space where external disturbances are blocked out, while the term such as 'inside of the house' allows us to experiment with the space in much more diverse dimensions which, in this sense, has become an 'in-between space' and enables architecture to have more freedom in its presentation. While the interior spaces of our own houses can be referred to as our own inner worlds, it does not mean that we cannot bring the things that are typically outside to the 'inside' after all.

allzonedesignall.com

8
พื้นที่กิจกรรมแบบ “เบลอๆ”
ที่ไม่ได้ระบุการใช้งานหรือ
ขอบเขตของพื้นที่ชัดเจน
เป็นทั้งความสนใจ และ
องค์ประกอบที่พบได้
บ่อยครั้งในผลงานของ
all(zone)

THE 'BLURRED' SPACE OF
WHICH THE FUNCTIONALITY
OR BOUNDARY IS NOT
CLEARLY SPECIFIED IS
ONE OF THE ELEMENTS
THAT IS FREQUENTLY
FOUND IN ALL(ZONE)'S
PROJECTS

BODW 2018

THROUGH THE CONTRIBUTION FROM MELBOURNE, LAST YEAR'S BUSINESS OF DESIGN WEEK (BODW) EXPANDED THEIR CREATIVE AREA TO THE CITY VIA THE FIRST BODW CITY PROGRAM

TEXT: NAPAT CHARITBUTRA
 PHOTO: NAPAT CHARITBUTRA EXCEPT AS NOTED

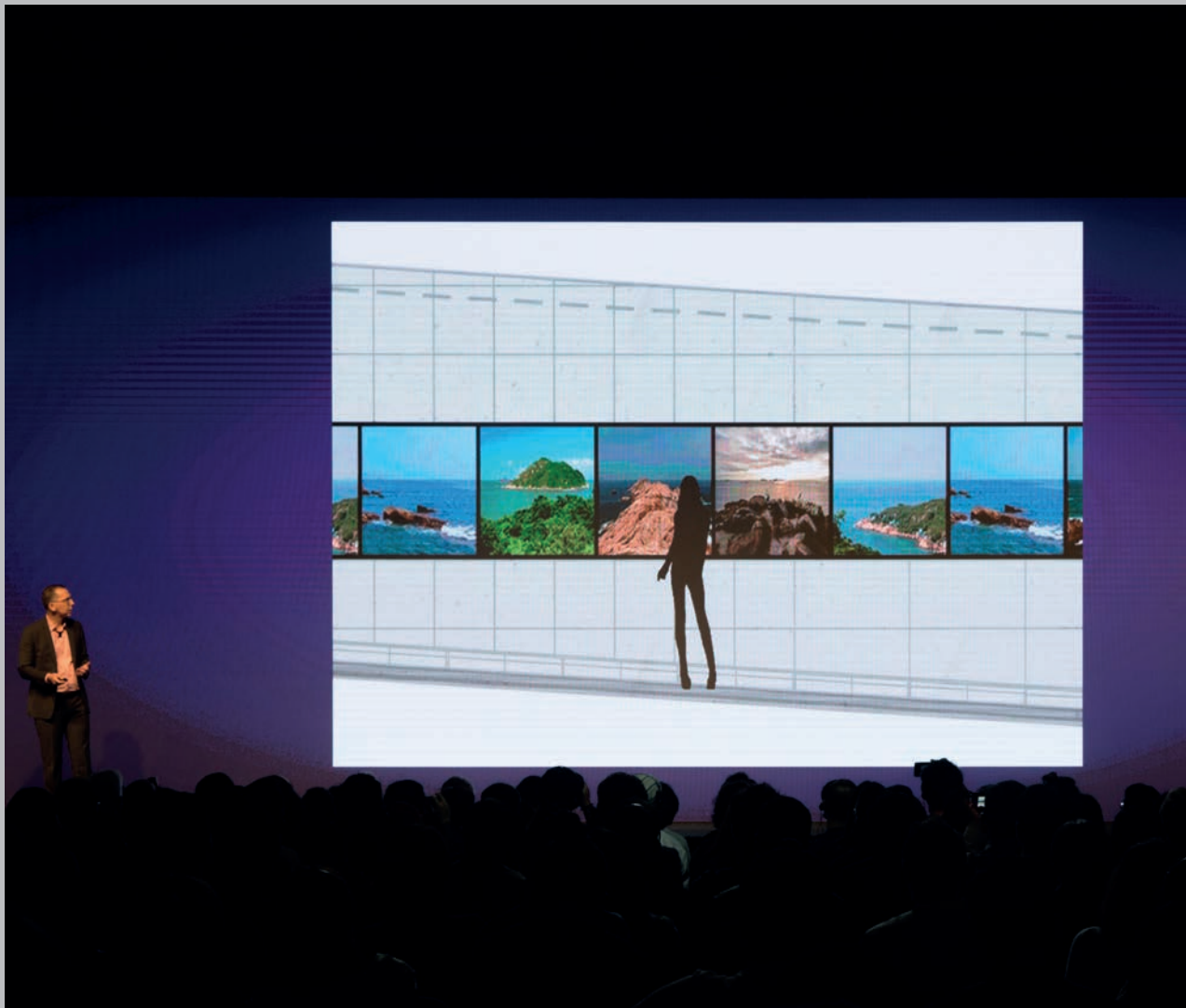
ข่าวการเปิดสะพาน Hong Kong–Zhuhai–Macau เชื่อมต่อเกาะฮ่องกงเข้ากับแผ่นดินใหญ่ สร้างความรู้สึกเหมือนกับว่าฮ่องกงกำลังจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินใหญ่ในไม่ช้านี้ การเชื่อมต่อนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงแต่การเปลี่ยนแปลงไม่ได้จำเป็นจะต้องเป็นเรื่องน่าหวงพิงเพียงด้านเดียว

ในโลกของการออกแบบ ฮ่องกงถือเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างโลกตะวันออก - ตะวันตกมาอย่างยาวนาน BODW (Business of Design Week) ครั้งแรกเกิดขึ้นในปี 2002 ก่อนที่ 2 ปีต่อมาจึงจะเริ่มมี partner city เข้ามาช่วยหมุนเวียนคอนเทนต์ในทุกๆ ปี ไม่น่าใจว่าเป็นเพราะประเทศที่มีความโดดเด่นในด้านการออกแบบมีอยู่จำกัดหรือเปล่า จนทำให้รายชื่อประเทศที่เข้ามาเป็น partner city กับ BODW จึงเริ่มซ้ำชื่อกันบ้างแล้ว อย่างไรก็ตาม ด้วยความเปลี่ยนแปลงของโลก ความเปลี่ยนแปลงในฮ่องกง ซึ่งส่งผลต่อการตั้งธีมของรายการแต่ละปี ในความเหมือนของรูปแบบกิจกรรมแต่ละครั้งจึงมีความแตกต่างเป็นของตัวเอง

The opening of the Hong Kong–Zhuhai–Macau Bridge that connects Hong Kong to Main Land China accents the union between the two territories. Such a connection will definitely bring about changes, however, not all changes are necessarily harrowing.

In the world of design, Hong Kong has long been the midpoint where the East meets West. The first BODW (Business of Design Week) took place in 2002, before partner city ensued two years later, adding new contents to the yearly event. Perhaps it's the limited number of countries with strong and distinctive design industries, we aren't exactly certain, but we're starting to see some repetitions in the list of BODW's partners city. Even so, with the fast-paced world we live in coupled with the changes that Hong Kong has gone through in the past several years have been an affluent resource for BODW and its themes as well as programs and activities. Each BODW, therefore, has been able to develop its own flair and flavor.

1
บรรยายภาคภายในห้องคอน-
เฟอเรนซ์วันเปิดงาน BODW
2018 อย่างเป็นทางการ

DURING THE 'BODW 2018'
OPENING CEREMONY

2
ภาพจำลองผลงาน Horizon on
the Boarder / Ponder on the
Boarder โดย Tozer Pak

THE ILLUSTRATION OF 'HORIZON
ON THE BORDER / PONDER ON
THE BORDER' BY TOZER PAK

3
โปรเจ็คต์ Trashpresso โดย
miniwiz ในมลฑลชิงไห่
ประเทศจีน

'TRASHPRESSO' BY MINIWIZ,
LOCATED IN QINGHAI, CHINA

4
สะพาน Hong Kong-Zhuhai-
Macau ที่เชื่อมต่อฮ่องกงเข้ากับ
แผ่นดินใหญ่

THE 'HONG KONG-ZHUHAI-
MACAU BRIDGE' THAT CON-
NECTS MAINLAND CHINA TO
HONG KONG

5
Diabetes Jewellery ที่สามารถ
ฉีด Insulin ผ่านผิวหนังด้วย
เทคโนโลยีนาโน

'DIABETES JEWELLERY' THAT
CAN INJECT INSULIN USING A
NANOTECHNOLOGY INTO THE
BLOODSTREAM VIA THE SKIN

2

BODW ปีนี้จัดขึ้นภายใต้ธีม Think · Collaborate · Create โดยมีเมลเบิร์นเป็น partner city ในครั้งนี้ การจัดสรรปันส่วนหัวข้อ conference ใน 5 วันของรายการต่างจากปีก่อน อย่างหนึ่ง ที่เห็นได้คือการเอาประเด็นเรื่อง technology กลับเข้ามาอีกครั้ง ในแง่วัสดุกรรมวัสดุ Arthur Huang ผู้ก่อตั้งและ CEO ของ Miniwiz Co.,Ltd จากไต้หวันขึ้นมาพูดถึงสิ่งที่เขาให้ความสำคัญมาตลอดเกือบ 10 ปีที่ผ่านมา นั่นคือ circular economy หรือพูดให้ง่ายก็คือ การนำ วัสดุเหลือใช้ในอุตสาหกรรมกลับมาตัดแต่งพันธุกรรมใหม่จนกลับมาเป็นวัสดุอุตสาหกรรม ในท้องตลาดอีกครั้ง แนวทางที่หลุดกรอบสถาปัตยกรรมออกมาหนึ่งคือ Leah Heiss นักวิจัยและดีไซเนอร์จาก RMIT University กับ health technology projects ขยายความ ให้เห็นภาพมากขึ้นคือการผสมเทคโนโลยีเข้าไปในเครื่องประดับให้มันมีฟังก์ชันทางการแพทย์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ตัวอย่างเช่น เครื่องประดับสำหรับผู้ป่วยโรคเบาหวานที่สามารถ ฉีดอินซูลิน (Insulin) เข้าไปในกระแสเลือดผ่านผิวหนังโดยอาศัยเทคโนโลยีนาโนแทนการฉีด ด้วยเข็มแบบเดิม หรือล่าสุดกับเครื่องช่วยฟัง Facett ที่ซ่อนตัวไปกับใบหูได้แนบเนียนขึ้น มี ประสิทธิภาพในการขยายเสียงที่ดีขึ้น (ปรับความดังได้จากสมาร์ตโฟน) เธอให้สัมภาษณ์ว่า พยายามเปลี่ยน perception ของเครื่องช่วยฟังจาก “disability ให้เป็น desirability”

This year's BODW is organized with 'Think · Collaborate · Create' as the theme and has Melbourne as the partner city. The line up for the five days of the conference is different from previous years since the topic of 'Technology' is brought back for discussion. For material innovation, Arthur Huang, founder and CEO of Miniwiz Co.,Ltd from Taiwan takes the stage and speaks about circular economies, this is one of the things that he has prioritized throughout almost 10 years of running his business operation. Simply put, a circular economy is the re-engineering the DNA of scrap materials from industrial production into usable and valuable industrial materials in the market. In the meanwhile, Leah Heiss, a researcher and designer from RMIT University moved away from the architectural aspect and give a talk about her health technology projects, which are essentially the combination of technology within jewellery pieces, enabling them to contain medical functionalities. For instance, a piece of jewellery that is designed for diabetic patients which can inject insulin into the bloodstream via skin using NANO technology instead of having to use a syringe. Another interesting piece is the hearing-aid tool that blends itself to

© MINIWIZ 3

© ARUP 4

© NARELLE PORTANIER 5

7

THE SOLUTION THAT HAD TO COME ABOUT WAS TO SHIFT THE DIRECTION OF THE PROJECT TO ADJUST PEOPLE'S ATTITUDE TOWARDS THE ENTIRE PROGRAM AS THEY GRADUALLY LEARN THAT THIS PLACE ISN'T A SHOPPING MALL

ที่กล่าวข้างต้นคือเนื้อหาในช่วง Product & Technology ถ้าจำกันได้ ไฮไลท์ของ BODW ปีก่อนหน้าไม่พ้นการขึ้นม้อพเตทโปรเจกต์ใหม่ Tai Kwun Centre for Heritage & Art ของ Herzog & de Meuron ซึ่งตอนนี้สร้างเสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และไม่ว่าที่ BODW จะถือโอกาสเดียวกันนี้ เปิดพื้นที่ให้ Marc Cansier ผู้ร่วมก่อตั้ง Marc & Chantal ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบการออกแบบ branding และ environmental graphic ทั้งระบบของอาคาร รวมถึงการออกแบบนิทรรศการ ส่วนที่เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของพื้นที่ที่มีการเปลี่ยนผ่านด้านการใช้งานมาหลายยุคหลายสมัย ได้ขึ้นมาพูดถึงโปรเจกต์นี้ในอีกมุมมองหนึ่ง

Marc Cansier บอกกับ art4d ว่า 6 ปี สำหรับโปรเจกต์สถาปัตยกรรมอาจดูเป็นเรื่องธรรมดา แต่ในแง่ของกราฟิกดีไซน์และ branding มันเหมือนกับการวิ่งมาราธอนระยะไกลที่ดูเหมือนไม่มีวันสิ้นสุด ความยากของโปรเจกต์นี้คือการออกแบบ wayfinding ให้กับพื้นที่ที่ไม่ได้ถูกออกแบบสำหรับการเปิดให้สาธารณชนเข้ามาใช้งานตั้งแต่แรก (เดิมที่พื้นที่ตรงนี้คือ Central Police Station ที่เป็นทั้งสถานีตำรวจและคุก) และประกอบด้วยกลุ่มอาคารกว่า 22 หลังที่สร้างขึ้นต่างช่วงเวลา “ผมรู้สึกเหมือนออกแบบ wayfinding ให้กับเขาวงกตอย่างไอย่างนั้นเลย”แน่นอนว่าเขาไม่สามารถเปลี่ยนกายภาพของมันได้ ส่วนทางแก้ที่เขาใช้เป็นที่เรื้อรังในการทำงานก็คือ การปรับทัศนคติคนที่เข้ามาในพื้นที่ว่า “นี่ไม่ใช่ห้างสรรพสินค้า” ตั้งแต่แรก “คือคนต้องยอมหลงบ้าง ต้องปีนขึ้นบันได ลงบันได เดินลัดเลาะซอกตึกบ้าง” ดูแล้วเป็นทัศนคติที่น่าสนใจ (ตรงที่มันไม่ตามใจแขกมากไป) อย่างไรก็ตาม การหลงทางในที่นี้ก็ไม่ใช่ว่าการหลุดเข้าไปในซอกหลืบไร้ทางออกที่ดูไม่ปลอดภัย วิธีการที่เปลี่ยน perception ของ “เดินหลง” กลายเป็น “สำรวจ” คือการทำให้ทุกๆ มุมมีความน่าสนใจ ไม่ว่าจะด้วยการใช้ drawing บนผนังเป็นจุดถ่ายรูป หรือป้ายให้ความรู้ด้านประวัติศาสตร์

a human's ear more seamlessly than other devices, with a more efficient voice amplification method (volume that can adjusted via smartphone). In an interview, Heiss talks about her attempt to change the perception of hearing-aid tool from 'disability to desirability'.

The aforementioned pieces are the contents from the Production & Technology section of the event. If anyone remembers, the highlight of last year's BODW was the latest update of Herzog & de Meuron's Tai Kwun Centre for Heritage & Art. With the project now fully completed, BODW opens the stage for Marc Cansier, the co-founder of Marc & Chantal. This is the studio responsible for the branding and environmental graphic of the entire building, the curatorial program of the exhibition about the history of the site and the many roles and functionalities the place has performed, and they're able to talk about the project from another perspective.

Marc Cansier told art4d that a timeframe of 6 years for an architectural project may seem perfectly normal, but as a graphic design and branding standpoint, such an extended period of time seems like an endless marathon. The challenges lie in the design of a way-finding system for a space that wasn't initially designed to accommodate the public (originally, the site was home to the Central Police Station and prison). In the meantime, the 22 buildings in the program were constructed at different times. “I feel like we were designing a way-finding system for a maze or something like that.” With the physical structures of the buildings remaining unchanged, the solution that had to come about was to shift the direction of the project to adjust people's attitude towards the entire program as they gradually learn that this place isn't a shopping mall to begin with. “People will get lost. They will have to climb up and down stairs, go around and go through small walkways between buildings.” It sounds like an interesting approach (in the way that the design doesn't tend to overly accommodate the users). Nevertheless, being lost in this place isn't the same kind of feeling of wandering around in a shady back alley. By changing the perception of 'being lost' to 'exploring and discovering' the spaces, every part of the program becomes interesting, whether they're drawings on the walls for a little snap for Instagram or having a look at informative signs about the history of the place.

Another project we cannot not talk about at this year's BODW is the Hong Kong-Zhuhai-Macau Bridge that has Naeem Hussain, the director of Arup Fellow who is responsible for the design. Hussain talks in detail about designing the world's longest bridge. Over at the Plenary II stage, Andrew Mead, Chief Architect and Thomas Lau, Design Manager- HSR of MTR Corporation Limited give us the latest updates on construction details of the West Kowloon station, the high-speed train

6
คอร์ทยาร์ดภายในโครงการ Tai Kwun Centre for Heritage & Art

TAI KWUN CENTRE FOR HERITAGE & ART'S COURTYARD

7
ช่องว่างระหว่างอาคารที่สร้างขึ้นต่างช่วงเวลา

THE SPACE BETWEEN THE BUILDINGS WHICH WERE CONSTRUCTED DURING DIFFERENT PERIODS OF TIME

8
ภายในอาคาร JC Contemporary ที่จัดแสดงนิทรรศการศิลปะร่วมสมัยภายใน

THE ATMOSPHERE INSIDE JC CONTEMPORARY WHERE CONTEMPORARY ART EXHIBITIONS WERE EXHIBITED

8

IN A SENSE, THE WORK CONVEYS THE BORDERLESS CONNECTIVITY OF THE ISLAND WHILE DEFINING THE EXISTING YET INVISIBLE BOUNDARIES OF THE SPECIAL TERRITORY

9
หนึ่งในประติมากรรมที่จัดแสดงใน BODW City Program

ONE OF THE PUBLIC SCULPTURE SHOWCASED UNDER THE BODW CITY PROGRAM

10
Unique Hong Kong Typography ที่ไซเบอร์ลงไปเก็บข้อมูล typography เก่าๆ ในเมืองฮ่องกงมาจัดแสดงเป็นนิทรรศการ

'UNIQUE HONG KONG TYPOGRAPHY' WHICH SHOWCASES THE LOCAL HONG KONG TYPOGRAPHY DESIGN

อีกโปรเจกต์ที่ไม่พูดถึงคงไม่ได้ใน BODW ครั้งนี้คือสะพาน Hong Kong–Zhuhai–Macau ที่ Naeem Hussain ได้เรีคเตอร์ของ Arup Fellow ผู้รับผิดชอบดูแลการออกแบบ อธิบายถึงรายละเอียดการสร้างสะพานข้ามเกาะที่ยาวที่สุดในโลก บนเวที Plenary II ช่วงเดียวกัน Andrew Mead สถาปนิกหลัก (Chief Architect) และ Thomas Lau ผู้จัดการด้านการออกแบบ HSR ตัวแทนของ MTR Corporation Limited ยังขึ้นมาอภัพความคืบหน้าการก่อสร้างสถานี West Kowloon สถานีรถไฟความเร็วสูงที่เชื่อมต่อฮ่องกงเข้ากับจีนแผ่นดินใหญ่

ใจความส่วนหนึ่งของการบรรยายครั้งนี้เน้นหนักไปที่การ implement งานศิลปะเข้าไปตามจุดต่างๆ 7 จุด เพื่อสร้างอัตลักษณ์ให้กับสถานีแห่งนี้ สิ่งที่น่าสนใจคือการเอา visual บางอย่างในฮ่องกงมาใช้ไม่ว่าจะเป็น Rilic-486 โดย Om Mee Ai กับโมเสกสีแดง ที่เหมือนกับเป็นภาพจำที่ใครก็ตามที่เคยเดินทางด้วยรถไฟใต้ดินฮ่องกงต้องเคยสังเกตเห็นการหุ้มผนัง (แทบจะทั้งหมด) ภายในสถานีด้วยโมเสกแผ่นเล็กๆ จนเต็มพื้นที่ หรือ Element of Surprise โดย Javin Mo ผู้ถอดแสงไฟนีออนที่ส่องสว่างไปทั่วเกาะฮ่องกงยามค่ำคืนมาแปลงเป็นลวดลายของป้ายไฟบริเวณจุดรอแท็กซี่ หรือ Horizon on the Border / Ponder on the Border โดย Tozer Pak ที่นั่งเรือออกไปถ่ายชายแดนทางทะเลของฮ่องกงทุกๆ ด้าน มองในมุมหนึ่งมันแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมต่อแบบ “ไร้พรมแดน” ของฮ่องกง พร้อมๆ กันกับระบบ “ขอบเขต” ที่มีอยู่แม้ว่าจะมองไม่เห็นได้ด้วยตาของเขตปกครองพิเศษแห่งนี้

ปีนี้เป็นปีแรกของ BODW City Program กิจกรรมที่กระจายตัวไปตามจุดต่างๆ ของเมืองที่ถูกออกแบบมาให้มีตีกริความเข้มข้นของเนื้อหาเข้ากับกลุ่มผู้ชมทั่วไป ไม่ว่าจะเป็น งานอินสตอลเลชันในเมืองเวิร์กช็อป กิจกรรม open house ของสตูดิโอต่างๆ รวมไปถึงนิทรรศการศิลปะที่ถือโอกาสเปิดตัวเป็นส่วนหนึ่งของบรรยากาศ “สร้างสรรค์” บนเกาะฮ่องกง

station that will connect Hong Kong to Main Land China.

Part of the lecture puts a great deal of emphasis on the implementation of pieces of art throughout the 7 venues with the hope of bringing a distinctive identity to the station. What's particularly interesting is the incorporation of certain visuals with close association to Hong Kong, such as the Rilic-486 by Om Mee Ai and the red mosaics. For most people who have visited or used the Hong Kong subway, would notice how the walls of every train station are clad with colorful mosaic tiles.

Element of Surprise by Javin Mo showcases the fascinating neon lights of Hong Kong at night and transforms them into the pattern of taxi waiting areas. Horizon on the Border / Ponder on the Border, Tozer Pak took a boat ride to take pictures of every angle of Hong Kong's aquatic borders. In a sense, the work conveys the borderless connectivity of the island while defining the existing yet invisible boundaries of the special territory.

This marks the first year of the BODW City Program, the activities which are dispersed to various venues in the city, purposefully designed with content of an intensity that corresponds to the audiences, mainly consisting of the general public. The program includes installations in various urban spaces, workshops, open house activities of local studios, including art exhibitions launched as a part of Hong Kong's creative atmosphere.

With change being imminent and discernable, the issue about going back to redefine Hong Kong's identity has been consistently included in the dialogue. Through activities such as detour held at PMQ for several consecutive years, we have witnessed the attempts to communicate with people from the younger generations about the physicality of Hong Kong as a city, including its cultures, food and visual language in the time before Hong Kong (Hong Kong Island in particular) becomes a full-blown international city.

Last year, "LONG TIME NO SEE: A Virtual Encounter with Neighbourly Nostalgia" by Hong Kong artist, Bo Law, filled the exhibition space with a painting of the city's landscape

11

11
นิทรรศการ Revive: Salted Fish โดย Kay Chan

'REVIVE: SALTED FISH', THE EXHIBITION BY KAY CHAN

12-14
รูปแบบการออกแบบปลาเค็มให้มีความน่าสนใจและเหมาะสมกับการบริโภคของคนในยุคปัจจุบันมากขึ้น

THE VARIETY OF SALTED FISH DESIGN WITH AN AIM TO MAKE SALTED FISH LOOKED MORE CONTEMPORARY AND SUIT TO NOWADAYS EATING BEHAVIOR

อาจจะเพราะสัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า การย้อนกลับไปนิยามว่า “อะไรคืออัตลักษณ์ของฮ่องกง” จึงเหมือนเป็นประเด็นหนึ่งที่ถูกนำเสนออย่างต่อเนื่อง ในกิจกรรมย่อยอย่าง deTour ที่จัดขึ้นที่ PMQ ต่อเนื่องหลายปีที่ผ่านมา เราได้เห็น motive ของความพยายามสื่อสารกับคน generation หลังๆ เกี่ยวกับกายภาพของเมืองฮ่องกง วัฒนธรรม อาหารการกิน รวมไปถึง visual language ในยุคสมัยหนึ่งก่อนที่ฮ่องกง (โดยเฉพาะเกาะฮ่องกง) จะกลายมาเป็น international city เต็มตัวเหมือนในปัจจุบัน

ย้อนกลับไปปีก่อน “LONG TIME NO SEE: A Virtual Encounter with Neighbourly Nostalgia” โดยศิลปินชาวฮ่องกง Bo Law วาดภาพวิวทัศนเมืองจนเต็มพื้นที่ห้อง และเชิญชวนให้คนดูหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาส่อง “ภาพอดีต” ที่แสดงผลด้วยเทคโนโลยี AR (Augmented Reality) กัน ในปีที่นี้ โปรเจกต์ลักษณะเดียวกันยังคงถูกจัดขึ้น แต่ที่น่าสนใจที่สุดคงจะเป็น นิทรรศการโดย ดีไซเนอร์ Kay Chan และ PMQ Taste Library แต่ก่อนปลาเค็มแทบจะเป็นเมนูประจำโต๊ะอาหารทุกมือของคนฮ่องกง แต่ในปัจจุบันปลาเค็มดูจะกลายเป็นของล้าสมัย ไม่ว่าจะด้วยภาพลักษณ์หรือการเข้ามาแทนที่ของอาหารชนิดอื่นๆ Revive: Salted Fish นำเสนอวิธีการเปลี่ยนภาพลักษณ์ปลาเค็มด้วยการออกแบบบรรจุภัณฑ์ และการแปรรูปปลาเค็มเป็นผลิตภัณฑ์อื่นๆ ที่เหมาะกับการรับประทานในยุคสมัยนี้

ยังมีอีกหลายกิจกรรมใน BODW City Program ที่ไม่ได้กล่าวถึงตรงนี้ ดูๆ ไปแล้วก็ไม่ต่างอะไรกับเมืองไทยเท่าไร ที่เทศกาลออกแบบพยายามเข้าหากลุ่มผู้ชมทั่วไปมากขึ้น อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เราคิดว่า BODW มีก็คือ community ผู้สนใจด้านการออกแบบอยู่ในมือเป็นฐานก่อนที่จะขยายขอบเขตออกไปหาผู้ชมกลุ่มอื่นๆ ถ้ามองดูผ่านๆ อาจจะเป็นประเด็นไม่สำคัญประมาณว่า “ทำไมเราถึงไม่ทำสองอย่างไปพร้อมๆ กันล่ะ” แต่ถ้าพิจารณาดูแล้ว มันมีความต่างที่มีนัยสำคัญอยู่เหมือนกัน ความหนักแน่นของเนื้อหาใน conference นั้นทำให้พันธกิจในด้านการพัฒนาความรู้มันถูกเติมเต็ม และทำให้ agenda ในการสื่อสารกับผู้คนกลุ่มอื่นๆ ชัดเจนจนสามารถ shift ไปพูดเรื่องอื่นๆ หรือเปิดพื้นที่ให้หน่วยงานอื่นๆ มาแจมได้อย่างเต็มที่ ก็ต้องลองมาดูกันว่า BODW City Program ปีต่อไปจะเปลี่ยนไปในรูปแบบไหน เช่นเดียวกับเทศกาลออกแบบในประเทศไทยว่าจะกลับมาให้ความสำคัญกับพันธกิจด้านการพัฒนาความรู้ด้านการออกแบบหรือไม่

and invited viewers to look at the past images of the island that were displayed using AR (Augmented Reality) technology. This year, projects of similar nature are also being held, but the most interesting one goes to the designer Kay Chan and PMQ Taste Library. Salted fish used to be basically considered a mandatory dish in everyday meals for Hong Kong locals. The dish, however, seemed to grow more obsolete whether it's because of the image it held or due to the emergence of new food and tastes. Revive: Salted Fish proposes a way of redesigning the image of salted fish through packaging design as well as the development of different ingredients into other dishes that are more fitting to the taste of modern-day people.

There are several other activities featured as a part of BODW City Program that we cannot share with you just yet, but in general, the event isn't much different to what's happening in Thailand. Design festivals are trying to approach and consider the general public more than they have ever been. Nevertheless, one thing that BODW has in their hands is, a community of design enthusiasts, which serves as a foundation that allows for it to reach a wider audience more effectively. Such issues may have been brushed off and called insignificant if superficially observed, especially with remarks such as 'why can't we do both at the same time?', but if we really think about it there are significant differences to be considered. The intensity of the content coming out from the conference will allow for the mission to fully develop the body of knowledge, thus allowing agendas to be communicated to different audiences more effectively. Once that is a success, the conservation can be shifted towards other issues to be discussed and for other players to fully participate. It remains to be seen how will BODW City Program will change the next year. The same goes for all the design festivals in Thailand and whether they would be able to go back and shift the focus towards the development of design knowledge.

bodw.com

© CHING HO YIN PHOTOGRAPHY
12

© CHING HO YIN PHOTOGRAPHY
13

© CHING HO YIN PHOTOGRAPHY
14

FOR VISIONARY HOMESEEEKERS

IT IS CONSTRUCTED ACCORDING TO EUROPEAN STANDARD
WHERE LUXURIOUS CLASSICAL EUROPEAN ARCHITECTURE HARMONIOUSLY BLENDED
WITH INNOVATIVE MODERN TOUCH

A SENSATIONAL PERCEPTION AND PASSION INFILTRATING IN EVERY MOLECULE OF LIFE,
AND AN ORIGIN OF OVERALL HAPPINESS WHICH FULFILLS THE MEANING OF “HOME” AND
“FAMILY” INCLUDING GROWTH FROM TODAY TO THE FUTURE

COMES WITH THE FEATURES THAT WILL ELEVATE YOUR LIFESTYLE TO NEW HEIGHTS
24-HOUR TRIPLE SECURITY SYSTEM FOR YOUR CONFIDENCE!
24-HOUR TRIPLE SECURITY SYSTEM FOR YOUR EXTREME SAFETY AND CONFIDENCE
SMART PASS ACCESS & CCTV FOR WHOLE THE ENTIRE COMMUNITY

THE CENTRE OF BANGKOK’S BUSTLING MID CITY...AND THE SO-CALLED
“BANGKOK’S GROUND ZERO”
GROUND ZERO FOR A NEW WAY OF LIVING

JUMP TO HIGH-END HAPPINESS
ULTIMATE HAPPINESS IS WAITING FOR YOU

WHEN YOU ARE THE CENTER
THE WORLD REVOLVES AROUND YOU

IT’S TIME TO DISCOVER THE REAL YOU
FINDING THE RIGHT PLACE TO LIVE
IS A DAUNTING PROSPECT

LOCATION LOCATION LOCATION
LOCATION IS EVERYTHING

THE PINNACLE OF LIVING

CONCEPTUAL LIVING

ELEGANT. SOPHISTICATED. PRIVILEGED
DARINGLY DISTINGUISHED

100% CAR PARK

TRUSTED DEVELOPER

ATTAINING 100% SALES IN RECORD TIME...

NOW OR NEVER

SOLD OUT

Miti Ruangkritya, 1 square metre of soil, 2016

รถดีเซลราง

1 กรุงเทพ

“National image is no longer what we tell the world it should be, but it is how others view us.”

— PHILIP CORNWEL—SMITH

PHILIP CORNWELL-SMITH

42
Grade II

Funeral March

Frédéric Chopin
(1810 - 1849)

Montien Boonma
(1953 - 2000)

Andante

p *cantabile* *Ped. simile*

poco più mosso *cresc.*

dim *poco rit*

pp a tempo *Ped. simile*

1/2

1990-92: Very beautiful

Boonma
1990-1992: 2/17

MEMORY PALACE

NAVIN RAWANCHAIKUL'S LATEST EXHIBITION UNFOLDS THE WEB OF HIS MEMORIES THROUGH A CONSTELLATION OF NARRATIVES THAT TURN OUT TO BE A MEMORY COMPLEX

TEXT: TUNYAPORN HONGTONG
PHOTO: KETSIREE WONGWAN

‘กลับไป จากมา’ (2019) นิทรรศการล่าสุดของ นาวิน ลาวัลย์ชัยกุล ที่ BANGKOK CITYCITY GALLERY ให้ความรู้สึกเหมือนหนังภาคต่อของ ‘เรื่องเล่าบ้านบ้าน’ (2015) และ ‘เรื่องราวนาวิน’ (2015) ที่นาวิน จัดแสดงที่ร้านโอเค (ร้านผ้าของตระกูลลาวัลย์ชัยกุล) และสตูดิโอเค ใน เชียงใหม่เมื่อ 4 ปีก่อน เหตุผลไม่ใช่แค่เพราะผลงานส่วนหนึ่งเป็นงานเก่าที่มาจากสองนิทรรศการดังกล่าวเท่านั้น แต่ยังมีผลงานที่นาวินทำขึ้นหลังจากนั้น ซึ่งยังคงเกี่ยวกับเรื่องครอบครัวอยู่ เช่น ‘Dad, Mom & Me’ (2015-2018) งานต่อผ้าขนาดใหญ่ 3 ชั้น ที่นาวินและทีมงานนำผ้าชิ้นเล็กๆ หลายพันชิ้นจากร้านโอเคมาเย็บต่อกันจนกลายเป็นลวดลายใบหน้าพ่อและแม่ของนาวินในวัยหนุ่มสาว ส่วนอีกชิ้นเป็นรูปกะโหลกศีรษะของนาวินที่ได้จากการเอ็กซเรย์

เรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างนาวินกับ มณฑิร บุญมา (1953-2000) เป็นอีกส่วนใน ‘กลับไป จากมา’ ที่ต่อเนื่องมาจากผลงานก่อนหน้าของเขา ย้อนกลับไปในงานชิ้นก่อนๆ เราจะเห็นว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมณฑิร - ศิลปินระดับตำนานผู้เป็นอาจารย์ของนาวิน - ปรากฏอยู่ในศิลปะของเขา มาตั้งแต่ปี 2010 เมื่อครั้งที่นาวินได้รับรางวัลศิลปาธร สาขาทัศนศิลป์ และเขียนจดหมายถึงมณฑิรขึ้นฉบับหนึ่ง ส่วนในปี 2013 เมื่อนาวินกลับไปเยี่ยมบ้านหลังเก่าของมณฑิร (ปัจจุบันเป็นร้านอาหารและ Montien Atelier) แล้วค้นพบร่องรอยการทำงานศิลปะและความรักที่มณฑิรมีต่อครอบครัว เขาก็ได้ทำงานชิ้นนี้อีกชิ้น คือ ‘House of Hope’ (Homage to Montien Boonma) (2013) ที่เป็นวิดีโอภาพ “คุณยาย” (แม่ของภรรยา มณฑิร) นั่งอยู่หน้าเปียโนในบ้านของมณฑิร โดยวิดีโอที่ฉายลงบนฉากสีขาวที่บริเวณเหนือเปียโนเป็นพื้นที่ตั้งรูปครอบครัวของมณฑิรที่นาวินจัดทำขึ้น และมีเสียงเปียโนเพลง Funeral March ที่นักดนตรีเล่นจากเปียโนของภรรยาของมณฑิรบรรเลงคลอ

‘Revisited < > Departed’ (2019), is Navin Rawanchaikul's latest exhibition at BANGKOK CITYCITY GALLERY, feels like a sequel of ‘A Tale of Two Homes’ (2015) and ‘Tales of Navin’ (2015), two of his exhibitions which took place at OK Store (his family's textile shop) and StudiOK in Chiang Mai, 4 years ago. The reasons for this is not only because elements of his previous exhibitions were shown but also due to the fact that the work which Rawanchaikul created afterwards was still closely associated with the story of his family. One of them is ‘Dad, Mom & Me’ (2015-2018) where he and his team created a large piece of art by quilting thousands of pieces of fabric from OK Store into the portraits of the artist's parents in their younger years. Another quilt piece was created in the image of Rawanchaikul's own x-rayed skull.

The relationship between Rawanchaikul and Montien Boonma (1953-2000) is another part of ‘Revisited < > Departed’ and a continuum of his previous work. Looking back at his artistic chronicle, one can witness the story of the legendary artist who played a role as Rawanchaikul's mentor. In 2010, when he received the Silpathorn Awards in Visual Arts, he wrote a letter to Boonma. In 2013, when he visited the late artist's old house (now renovated into a restaurant and Montien Atelier) and found traces of Boonma's artistic process and love for his family, he created ‘House of Hope’ (Homage to Montien Boonma) (2013) as a result of the experience. The piece of art was in the form of a video footage of ‘grandma’ (Boonma's mother-in-law) sitting in front of the piano in his home. The video is screened on a white backdrop of which the painting of Boonma's family created by Rawanchaikul is located in the middle. In the background, there is the sound of the Funeral March record that a musician played it with the piano of Boonma's wife.

1
หนึ่งในผลงานที่มณฑิเรย
เคยวางแผนไว้แต่ไม่มี
โอกาสได้ทำคือชิ้นที่นำเอา
โน้ตเพลง 'Funeral March'
มาใช้ โน้ตเพลงนี้อยู่ใน
หน้า 42 ของหนังสือ 'Piano
Pieces for Children' ที่
ภรรยาของมณฑิเรยเคยมี
และเป็นเพลงที่มณฑิเรย
บอกว่า "very beautiful"
ซึ่งนั่นก็เป็นที่มาของชื่อ
ผลงาน 'Page 42: Very
Beautiful' ของนาวินชิ้นนี้

BOONMA ONCE PLANNED
TO CREATE A PIECE OF
ART, BUT DIDN'T HAVE A
CHANCE TO DO SO. HE
PLANNED TO BRING THE
'FUNERAL MARCH', THE
SCORE ON PAGE 42 OF
THE BOOK CALLED 'PIANO
PIECES FOR CHILDREN',
WHICH BELONGED TO HIS
WIFE. HE CAPTIONED IT
AS "VERY BEAUTIFUL",
WHICH IS THE SOURCE OF
RAWANCHAIKUL'S WORK
NAMED 'PAGE 42: VERY
BEAUTIFUL'

2
ส่วนหนึ่งของฉากหลังสีขาว
ที่มีภาพวิดีโอคนยายนั่งอยู่
หน้าเปียโนถูกฉายลงไปใน
ติดตั้งเพ้นท์ติง 'House of
Hope' ที่นาวินและทีมงาน
วาดเป็นรูปครอบครัวของ
มณฑิเรย เพ้นท์ติงนี้มีขนาด
เท่ากับเฟรมผ้าใบเปล่าที่
มณฑิเรยเคยเตรียมไว้ให้
ลูกชายใช้วาดภาพ โดย
มณฑิเรยติดตั้งเฟรมนี้ไว้
เหนือเปียโนในบ้าน ตำแหน่ง
เดียวกับที่ปรากฏอยู่ใน
video installation ชิ้นนี้

'HOUSE OF HOPE' WHICH
IS PLACED AS THE WHITE-
BACKGROUND OF THE VDO
FOOTAGE, THAT HAS A
GRANDMOTHER SITTING
IN FRONT OF THE PIANO.
RAWANCHAIKUL AND HIS
TEAM THEN PROCEEDED TO
PAINTED BOONMA'S FAMILY
ON IT. THE PAINTING IS THE
SAME SIZE AS THE NAKED
CANVAS WHICH BOONMA
ONCE PREPARED FOR HIS
SON. BOONMA PLACED THE
CANVAS OVER THE PIANO
IN HIS HOUSE, WHICH IS
THE SAME LOCATION THAT
APPEARS IN THE VIDEO
INSTALLATION

3
'Homage to a Man Who
Tries to Push His Identity
Out' (2019) เป็นผลงาน
After Montien อีกชิ้นหนึ่ง
ที่นาวินนำเอาวิธีการทำงาน
ศิลปะของมณฑิเรยมาใช้

'HOMAGE TO A MAN WHO
TRIES TO PUSH HIS IDEN-
TITY OUT' (2019) IS ANOTHER
PIECE OF RAWANCHAIKUL'S
WORK THAT USES BOON-
MA'S STYLE

สุดท้ายใน 'เรื่องราวนาวิน' นาวินนำเอาผ้าสีดำที่พิมพ์เครื่องหมาย
คำถาม (?) และตกใจ (!) สีทอง ที่มณฑิเรยเคยใช้ใน 'Room' (1994)
(โดยมีนาวินเป็นผู้ช่วยที่เดินทางไปติดตั้งงานแทนมณฑิเรยที่ออสเตรเลีย)
มาใช้ในงานที่ชื่อว่า 'Gate of Fear' (2015) รวมทั้งยังนำ
เอาแกนผ้าเก่าจากร้านโอเคมาต่อเป็นประติมากรรมคล้ายโลงศพ
ประกอบขึ้นเป็นทรงสถูป ทำพิธีสวดและเผาเพื่ออุทิศให้แก่มณฑิเรย
ในวันเปิดสตูดิโอเค เหมือนกับที่มณฑิเรยเคยทำ 'Body Temple'
(1995) และเผาอุทิศให้กับภรรยา

ใน 'กลับไป จากมา' ผลงานที่ว่ามาทั้งหมดยังคงอยู่ครบ รวมทั้งนาวิน
ยังทำผลงานแบบ "After Montien" ที่เลือกเดินตามวิธีการทำงาน
ศิลปะที่มณฑิเรยเคยใช้ เช่น การที่มณฑิเรยเคยให้ช่างฝีมือท้องถิ่นที่
ช่วยเขาทำงานศิลปะ กำมือเพื่อประทับรอยมือลงบนก้อนดิน ก่อนนำ
ไปเผา แล้วนำเอา "มือจับ" ดินเผาเหล่านั้นมาใช้ในงานศิลปะ ภาควรรณ
นาวินก็ใช้วิธีเดียวกัน แต่เลือกให้พ่อของเขาเป็นผู้กำก้อนดิน นำไป
เผาที่หมู่บ้านเหมืองกุง ในเชียงใหม่ ที่เดียวกับที่มณฑิเรยเคยเดินทาง
ไปทำงานดินเผา ก่อนนำมือจับที่เป็นรอยมือของพ่อมาประกอบเข้ากับ
ประติมากรรมทำจากทองแดงรูปไม้เมตรและไม้เท้าที่จำลองมาจาก
ไม้เท้าของทวดผู้เป็นบรรพบุรุษของตระกูลลาวเวิล แม้ว่ารอยมือของ
พ่ออาจสือไปได้ถึงเรื่องอัตลักษณ์อย่างที่นาวินให้ความสนใจในช่วง
หลังๆ แต่อาจมองได้อีกเช่นกันว่าเป็นการฝากร่องรอยของชีวิตและ
การทำงานหนักของพ่อในฐานะเจ้าของร้านผ้ามาตลอดหลายสิบปี
เหมือนกับที่มณฑิเรยเคยตั้งใจให้รอยมือเป็นสัญลักษณ์การใช้แรงงาน
ของชาวชนบท*

In his previous exhibition, "Tales of Navin", the artist uses
black cloth with gold '?' and '!', the symbols Boonma used in
his work 'Room' (1994) (Rawanchaikul traveled to Australia
to exhibit this installation on behalf of Boonma), as a part of
his own 'Gate of Fear' (2015). He also created a coffin-like
sculpture using the textile paper tubes from the OK Store
and organized a funerary rite before the Stupa-shaped
sculpture was cremated on the day StudiOK first opened.
The merits were made for the late Boonma, just like how
Boonma had created 'Body Temple' (1995) and cremated it
to dedicate to his departed wife.

In 'Revisited < > Departed', all the aforementioned works
are included. Rawanchaikul also takes the 'After Boonma'
approach, retracing his mentor's artistic methods. One of
the examples of this is the way Boonma used to ask the
local artisans who helped him making his art to press their
hands on clods before firing it in a kiln and using the earthen
handles as a part of his art pieces. He follows this particular
method but instead, uses the hands of his father. The clods
were fired at Muang Goong Village in Chiang Mai where
Boonma used to travel to work on his sculptures. The
handles with his father's handprints on them are attached
to the copper sculptures created in the shape of a meter
rule and a cane simulated from the cane of his great-grand-
father, the ancestor of the Rawal Family. While the hand-
prints of his father can be associated with the issue of iden-
tity, which has been something that Rawanchaikul has been
showing great interest in the last couple years. It can be
also viewed as his way of leaving the traces of his father's
life and years of hard work of running the family's textile
shop, just like it was Boonma's intention for the imprinted
hands to symbolize the labor of rural people.*

4

เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมายตกใจ (!) เป็นอีกมรดกตกทอดจากมณเฑียรที่นาวินนำมาใช้ เครื่องหมายทั้งสองเกิดขึ้นในช่วงที่ภรรยาของมณเฑียรล้มป่วย ในช่วงเวลานั้น มณเฑียรวาดเครื่องหมาย “?!” ลงบนกระดาษแล้วแปะทั่วห้องพักของภรรยาในโรงพยาบาล จากนั้น เครื่องหมาย “?!” จึงปรากฏเรื่อยมาในศิลปะของเขา โดยสำหรับมณเฑียรเครื่องหมายคำถามเป็นสัญลักษณ์ของการตระหนักรู้ผ่านการทำสมาธิ ส่วนเครื่องหมายตกใจแสดงถึงความรู้สึกเมื่อได้ตระหนักรู้**

ในนิทรรศการครั้งนี้ เครื่องหมายทั้งสองปรากฏให้เห็นในหลายบริบท ตั้งแต่ในงานศิลปะไปจนถึงโปสเตอร์นิทรรศการ แต่ชิ้นที่ดูจะน่าเอา “?!” มาใช้ได้อย่างเข้าใจลึกซึ้งสมราคากับการที่มันเสมือนสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่แสดงถึงความเข้าใจในชีวิตของมณเฑียรที่ได้มาจากโศกนาฏกรรมของตนเอง คือ ‘Page 42: Very Beautiful’ (2019) ภาพโน้ตเพลง Funeral March ที่นาวินและทีมงานนำผงฝุ่นที่เก็บมาจากบ้านเก่าบร้านโอเคและซีเกต้าที่ได้จากการเผาประติมากรรมไม้เมตรเมื่อปี 2015 มาวาดโน้ตเพลง แต่แทนที่ตัวโน้ตต่างๆ บนบรรทัดห้าเส้นด้วยเครื่องหมายคำถามและตกใจ เพลง Funeral March นี้มีความสำคัญกับมณเฑียร คือเป็นเพลงที่เขาชอบฟังเวลาภรรยาเล่นเปียโน และเคยตั้งใจให้เปิดในงานศพของตนเอง ระหว่างที่มณเฑียรพักรักษาอาการป่วยอยู่ที่บ้าน เขายังเปิดหน้า 42 ของหนังสือ Piano Pieces For Children ที่มีโน้ตเพลงนี้ทั้งไวบนเปียโนของภรรยาและขอให้เพื่อนที่ไปเยี่ยมเล่นเพลงนี้ให้ฟัง

นอกจากเพลง Funeral March จะถูกเปิดอยู่ใน ‘House of Hope’ ที่จัดแสดงอยู่ในแกลเลอรีห้องเล็กของ BANGKOK CITYCITY GALLERY แล้ว นาวินยังนำเอาเพลงที่ได้จากการบรรเลงเปียโนชิ้นนี้ไปผสมเข้ากับเสียงลมหายใจของพ่อและ “คุณยาย” แล้วนำมาเปิดเป็นแบ็คกราวด์ในแกลเลอรีห้องใหญ่ที่มีชิ้นงานติดตั้งอยู่หลายชิ้น รวมถึง ‘Revisited < > Departed’ (2019) วิดีโอที่ฉายภาพवाद้าของมมต่างๆ ในบ้านมณเฑียร

The symbols “?” and “!” are Boonma's legacy that Rawanchaikul also uses in his work. The two symbols started to appear in Boonma's work when his wife became ill. During that time, he drew “?!” on various pieces of paper and put them up on the walls of his wife's hospital room. The symbols had later been frequently found in his art. For Boonma, the question mark symbolizes his own self realization brought about by the meditation of the mind while the exclamation point conveys the feelings after the process had taken place.**

In this exhibition, the two symbols can be found in several contexts, from the art work to the exhibition's poster. However, the most profound piece of all within the exhibition that truly reflects a sacred symbol of Boonma's understanding of life in correspondence with his own tragedy is 'Page 42: Very Beautiful' (2019). The painting of the 'Funeral March' score was made by using the dust collected from Rawanchaikul's old home which is located above OK Store and the ashes from his cremated meter rule sculpture (2015) while replacing the musical notes with the symbol “?” and “!”. The song 'Funeral March' is particularly meaningful for Boonma since it's the song he often listened to since his wife played it on the piano and it was intended to be played at his own funeral. While he was recovering from his illness at home, he would turn to page 42 of the book 'Piano Pieces For Children' which contained the notes of the song and placed it on his departed wife's piano, occasionally asking friends who visit to play the tune for him.

Not only is the song 'Funeral March' played in the small gallery of BANGKOK CITYCITY GALLERY where 'House of Hope' is exhibited, Rawanchaikul also combines it with the symphony with the sound of his father's and

และบ้านหลังเก่าของครอบครัววัลย์ชัยกุล
ลงไปบนผนังขาวเหนือภาพ 'Page 42: Very
Beautiful' การทำงานของเพลง Funeral
March จึงเสมือนเชื่อมผลงานจากทั้งสอง
ห้องแกลเลอรีเข้าไว้ด้วยกัน รวมทั้งในภาพ
ใหญ่ที่กว้างกว่านั้น มันก็ได้ปะติดปะต่อเรื่อง
ของมณเฑียรเข้ากับครอบครัวของนาวิน
โดยอาจมองได้ว่า ขณะที่ครอบครัวเป็น
จุดกำเนิดรากเหง้าตัวตนในฐานะคนคนหนึ่ง
ของนาวิน มณเฑียรผู้เป็นอาจารย์ที่ผลักดัน
และแนะแนวทางการทำงานศิลปะให้นาวิน
รวมทั้งเป็นศิลปินที่นาวินถือเป็นแบบอย่าง
ก็คือผู้ที่มีส่วนให้กำเนิดนาวินขึ้นในโลกศิลปะ

แต่ขณะที่งานส่วนหนึ่งสามารถตีความไป
ถึงจุดกำเนิดตัวตนของนาวินในบริบทต่างๆ
ผลงานอีกจำนวนไม่น้อยกลับพูดถึงเรื่องความ
ตาย เช่น 'Tales of Navin #1' และ 'Tales
of Navin #3' (2013-2015) พื้นที่ตั้งชุด
งานศพที่นาวินจัดขึ้นให้กับศิลปะของตัวเอง
'The Other Side Of The Moon #7' (2016-
2018) ที่ยังคงปรากฏ "ดอกฮิกันบานะ" ที่
สื่อถึงความตายในวัฒนธรรมญี่ปุ่น รวมทั้ง
ผลงานที่นาวินทำขึ้นเพื่อระลึกถึงมณเฑียร
และแม่ของเขาก็เกี่ยวกับผู้ล่วงลับโดยตรง
ความตายจึงเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่นาวินให้
ความสนใจชัดเจนต่อเนื่องมาตั้งแต่ 'เรื่องราว
นาวิน' เมื่อปี 2015

5

**FUNERAL MARCH
ACTS AS A BRIDGE
THAT CONNECTS
THE WORKS BE-
TWEEN THE TWO
GALLERY SPACES.
IN A DEEPER AND
LARGER SENSE,
THE SONG INTER-
TWINES THE STORIES
OF BOONMA AND
RAWANCHAIKUL'S
FAMILY**

'grandmother's' breath. The sounds
can be heard in the main gallery
where several pieces of work are
installed, including 'Revisited < >
Departed' (2019), the video projecting
black and white images of different
corners of Boonma's house and Ra-
wanchaikul's old home on the white
wall just above his 'Page 42: Very
Beautiful' piece. Funeral March acts
as a bridge that connects the works
between the two gallery spaces. In a
deeper and larger sense, the song
intertwines the stories of Boonma
and Rawanchaikul's family. While
family, for Rawanchaikul, is the gene-
sis of his roots and identity as a per-
son, for Boonma, who was both his
mentor and teacher; the person who
pushed and instructed him as he first
journeyed along the artistic path; his
role model; the person who gave birth
to Rawanchaikul in the art world.

However, while a portion of the work
can be interpreted as the origin of
Rawanchaikul's identity in many dif-
ferent contexts, there are several other
pieces that talk about the subject of
death such as 'Tales of Navin #1' and
'Tales of Navin #3' (2013-2015), the
series of paintings created as a
funeral of his own art, 'The Other Side
Of The Moon #7' (2016-2018) where

6

4-5
ผลงานหลายชิ้นมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความตาย อันเป็นประเด็นที่ต่อเนื่องมาจากนิทรรศการเมื่อ 4 ปีก่อนของนาวินที่เชียงใหม่ ความคุ้นเคยกับเรื่องความตายยังเป็นเรื่องราวจากความทรงจำที่ส่วนหนึ่งถ่ายทอดผ่านข้าวของเครื่องใช้ธรรมดาของนาวินและครอบครัว

MANY OF HIS WORK ARE RELATED TO DEATH, WHICH IS A CONTINUATION FROM THE RAWANCHAIKUL'S EXHIBITION FROM 4 YEARS AGO IN CHIANG MAI. TOGETHER WITH DEATH, HE SHOWED SOME STORIES FROM HIS MEMORIES THROUGH ORDINARY OBJECTS THAT RELATE TO HIM AND HIS FAMILY

6-7
'A Tale of Two Homes' (OK Store) (2015)
อินสตอลเลชันที่นาวินนำเอาข้าวของจากร้านโอเคมาจัดวางเข้าด้วยกันภายในกล่องไม้ขนาดใหญ่ จนเมื่อเดินเข้าไปข้างในแล้วรู้สึกเหมือนอยู่ในร้านโอเคจริงๆ

'A TALE OF TWO HOMES' (OK STORE) (2015), RAWANCHAIKUL'S INSTALLATION HAD PLACED ITEMS FROM OK STORE INSIDE A LARGE WOODEN BOX. THE INTERIOR CONVEYED THE FEELING OF BEING IN THE REAL 'OK STORE'

ไม่ว่าความเข้าใจในเรื่องความตายของนาวินจะเป็นเช่นไร จะเปลี่ยนไปตามการเผชิญหน้ากับมันในแต่ละครั้งเหมือนคนทั่วไป หรือได้ตระหนักรู้ผ่านการทำงานศิลปะ แต่หากอ้างอิงคำพูดของ มาซาฮิโระ อูชิโระไซจิ อาจารย์ทางด้านศิลปะจากญี่ปุ่นที่เดินทางมาร่วมบรรยายใน Montien Revisit กิจกรรมต่อเนื่องจากนิทรรศการที่นาวินจัดขึ้นที่ Montien Atelier ความตายที่ปรากฏใน 'กลับไป จากมา' ก็คือชีวิต เพราะเมื่อพูดถึงความตายของคนคนหนึ่ง เราย่อมต้องกล่าวถึงเรื่องราวในชีวิตของเขา เหมือนกับที่นาวินแสดงให้เห็นชีวิตและการทำงานศิลปะบางส่วนของมันที่นิทรรศการครั้งนี้

และหากเป็นเช่นนั้นจริง บางที ความตายที่นาวินกำลังครุ่นคิดเกี่ยวกับมัน ก็อาจเป็นโน้ตตัวสุดท้ายที่ทำให้เนื้อเพลงของชีวิตเต็มเต็มสมบูรณ์

นิทรรศการ 'กลับไป จากมา' (Revisited < > Departed) โดย นาวิน ลาววัลย์ชัยกุล คิวเรตโดย วรเทพ อรรถบุตร จัดแสดงที่ BANGKOK CITY CITY GALLERY จนถึงวันที่ 7 เมษายน 2562

* มนเชียร บุญมา, กิจกรรมของชีวิตชนบท, วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปมหาบัณฑิต, คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, พ.ศ. 2532

** 'ตายก่อนดับ: การกลับมาของ มนเชียร บุญมา' สุจิตร์นิทรรศการ, จัดที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หอศิลป์, กุมภาพันธ์ - เมษายน พ.ศ. 2548

Higanbana, the flower that contains a symbolic meaning of death in Japanese culture, can be found. There is also a piece that Rawanchaikul created in a memory of Boonma and his mother, which deals directly with the deceased. It's obvious that death has been a topic of interest for Rawanchaikul since 'Tales of Navin' era back in 2015.

Whether or not how his perception of death will be, may it be changed according to his confrontation at each single time as other people, or may it be obtained through his work of art: as the words of Masahiro Ushiroshoji, an art professor who travelled from Japan to join the lecture held as a part of Montien Revisit at Montien Atelier - the death unfolded in 'Revisited < > Departed' (2019) is life itself. This since when we talk about the death of a person, we talk about the stories in his life, just like what Rawanchaikul has done with this exhibition, which involves depicting parts of Boonma's life and artistic legacy.

If that is the case, maybe the expression of death that he is pondering will be the last note that completes the lyrics of life.

'Revisited < > Departed' by Navin Rawanchaikul, curated by Worathep Akkabootara, will be exhibited at BANGKOK CITY CITY GALLERY until 7th April 2019.

* Montien Boonma, 'Manual activities in rural life', Master Degree Thesis, Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University, 1989.

** Death before Dying: The Return of Montien Boonma exhibition, National Gallery in Bangkok, February - April 2005.

REVISITED < > DEPARTED NAVIN RAWANCHAikul BANGKOK CITYCITY GALLERY

TEXT: SUTEE NAKARAKORNKUL

PHOTO: KETSIREE WONGWAN EXCEPT AS NOTED

WED
06 FEB 2019

10:00

เช้าวันแรกของการติดตั้งนิทรรศการ บริษัทขนส่งสินค้าได้นำลังไม้ขนาดใหญ่ จำนวนมากมาจัดส่งที่แกลเลอรี ภายใน ลังไม้บรรจุชิ้นส่วนต่างๆ ของผลงาน 'A Tale of Two Homes' (2015)

The first day of the installation of the exhibition, the shipping company transports a great number of wooden crates to the gallery and what's stored inside are the different sections of 'A Tale of Two Homes' (2015).

THU
07 FEB 2019

13:00

ทีมติดตั้งจาก studiOK สตูดิโอของ ศิลปิน นำโดยทีมของ “ช่างไก่” เริ่ม แกะลังไม้ขนาดใหญ่ที่เป็นชิ้นส่วนของ โครงสร้างร้านโอเคและขึ้นโครงผนังไม้

โครงสร้างของร้านขายผ้าจำลองมีลักษณะ กึ่งสำเร็จรูป โดยถูกออกแบบมาให้สามารถ ประกอบได้ตามขั้นตอนจากแฟ้มคู่มือ ติดตั้ง แฟ้มคู่มือเล่มนี้เป็นเหมือนคัมภีร์ ของร้านโอเค เนื้อหาภายในแบ่งออกเป็น หมวดๆ เช่น วิธีการประกอบโครงผนังไม้

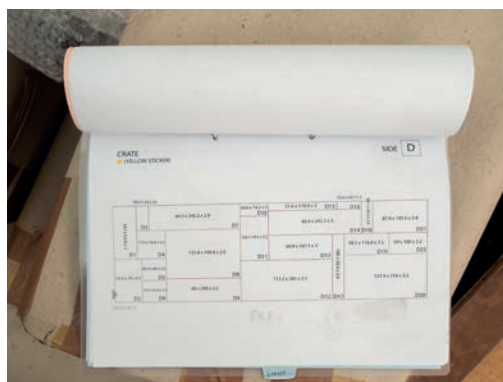
The team overseeing the installation from the artist's studio is led by the artisan, Kai. The wooden crates, which are made as the structure of OK Store, are disassembled and reassembled into the wall structure.

The structure of the simulated textile shop is a semi-prefabricated design, it is to be methodologically assembled with an installation manual that is properly provided. The manual serves as a bible of OK Store, with the content divided into different sections such as; the assembly methods of the wood wall, the installation of the exterior

วิธีประกอบผนังด้านนอก วิธีติดตั้งและ จัดวาง objects ภายในร้าน และตารางงาน ในแต่ละวัน นอกจากนี้ยังมีบัญชี list of objects และ list of structures ที่ม ติดตั้งบอกกับ art4d ว่า ครั้งที่ผลงาน นี้ไปจัดแสดงที่นิทรรศการ Sunshower ประเทศญี่ปุ่น ช่างติดตั้งงานที่นั่นสามารถ ติดตั้งงานได้ด้วยคู่มือนี้ โดยมีการช่วยเหลือ จากทีมงาน studiOK เพียงเล็กน้อย

อีกฟากหนึ่งในเวลาเดียวกัน ฝั่งห้อง นิทรรศการเล็ก ทีม build-in ของ BANG-KOK CITYCITY GALLERY กำลังขึ้น โครงสร้างห้องสี่เหลี่ยมทึบและพื้นลอย สำหรับจัดแสดงผลงาน

walls, the installation and exhibition of the objects, daily schedules and there is also a list of objects and a list of structures. The installation team tells art4d that when the work was showcased at the Sunshower festival in Japan, the local builders could handle the installation using this very manual with only little help from the staff of the studiOK team.

**SUN
10 FEB 2019**

14:00

ทีมงานเริ่มติดตั้งผนังด้านนอกของร้านด้วยแผ่นกล่องลังพัสดุที่ศิลปินเคยส่งผลงานไปยังเมืองต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งทำให้ร้านโอเค เริ่มเหมือนกล่องพัสดุขนาดใหญ่ขึ้นทุกทีๆ ชาวของต่างๆ ที่เป็น archival materials และพื้นที่ตั้งภาพสมาชิกในครอบครัวญาติพี่น้อง และเจ้าของร้านค้าอื่นๆ บริเวณตลาด ถูกนำเข้าไปจัดวางภายในร้าน ระบบไฟถูกนำเข้าไปติดตั้งภายใน บรรยากาศภายในเริ่มดูเป็นร้านขายผ้าขึ้นมาแล้ว

The team starts the installation of the exterior walls using the crates shipped to cities around the world, making OK Store a massive shipping box that is getting larger by the day. Objects that are archival materials and paintings of the family members, relatives and owners of other shops in the market, are all exhibited inside the shop. An electrical system is even installed within the interior space. The ambience inside the fabric shop become more alive.

**TUE
12 FEB 2019**

17:15

เรากลับมาอีกครั้งและพบว่าผลงานชิ้นอื่นๆ ถูกติดตั้งเข้าที่เป็นที่เรียบร้อยบรรยากาศภายในแกลเลอรีเปลี่ยนไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง ผลงานวิดีโออาร์ตที่บรรยายความเป็นมาของครอบครัวเพื่อนที่แต่งงานศพ ที่เพิ่งถูกนำมาติดตั้งในพื้นที่ กลิ่นความมีชีวิตชีวาของร้านโอเคในตอนแรกไปจนหมด

We come back again and find that other pieces of work are already installed. The vibe inside the gallery space is completely transformed. The video art depicts the background of the family, paintings of the funeral are recently installed, swallowing the lively spirit that previously filled the space of the OK Store.

**THU
14 FEB 2019**

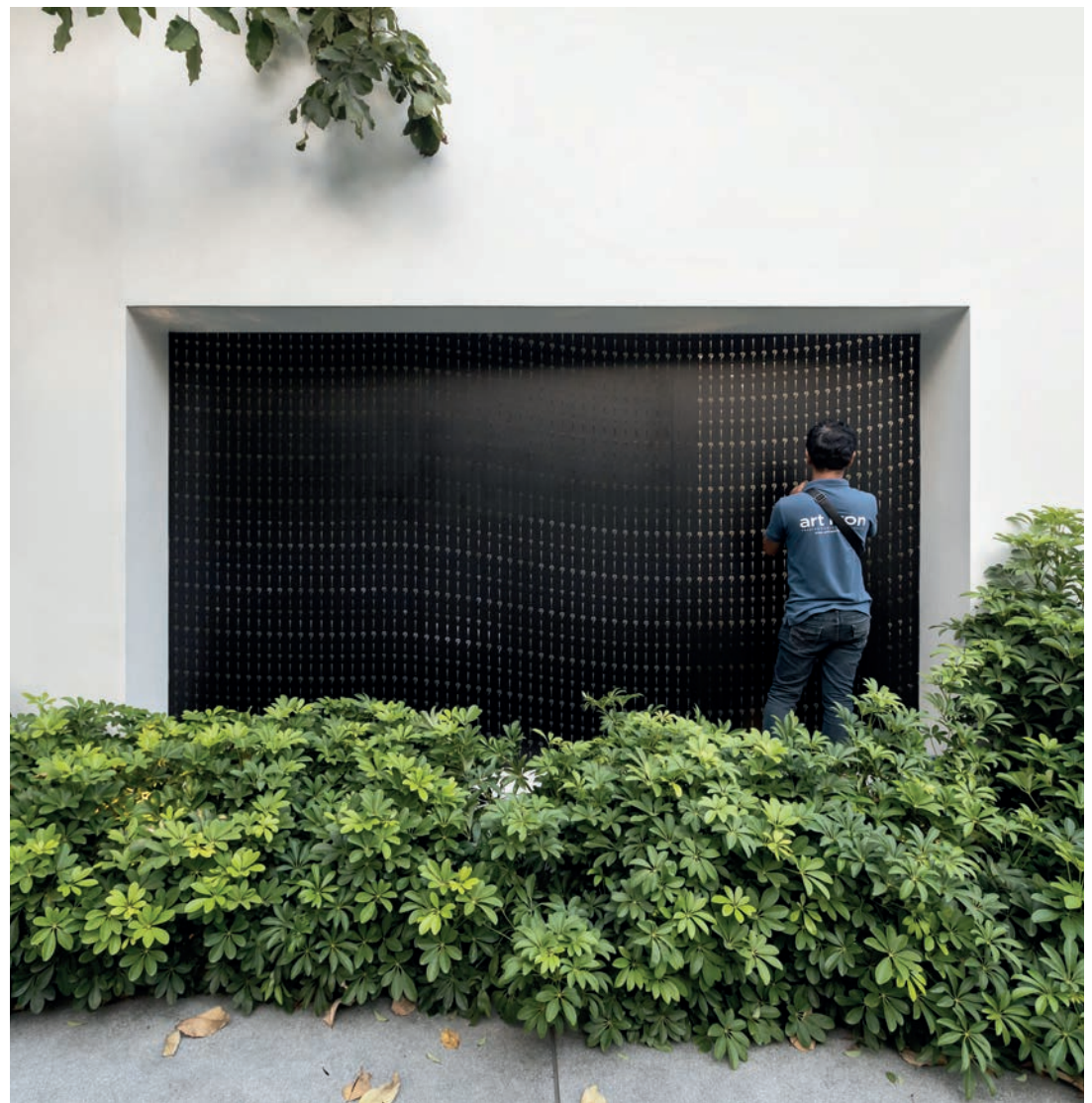
18:00

วันสุดท้ายของการเตรียมงาน มานส์ดำรูป!? ถูกย้ายจากตำแหน่งเดิมในห้องนิทรรศการหลัก มาตรงบริเวณทางเดินแคบๆ ก่อนเข้าไปในห้องสี่เหลี่ยมที่อยู่ภายในห้องนิทรรศการห้องรอง งานชิ้นนี้เป็นเหมือนเครื่องเตือนใจให้นาวินระลึกถึงครั้งที่เขาไปติดตั้งงานชิ้นนี้แทนมณฑิธร บุญมา ศิลปินผู้ล่วงลับที่นาวินนับถือเป็นอาจารย์

หมายเหตุ : น่าสนใจว่าการคัดลอกจดหมายถึงอาจารย์มณฑิธร ที่ต้องใช้ทั้งสมาธิและเวลา เกิดขึ้นในวันสุดท้ายของการติดตั้งนิทรรศการนี้

The last day of the installation. The black curtain with !? pattern is relocated from its original position in the main exhibition room to the narrow walkway that is situated just before the entrance of the rectangular room inside the secondary exhibition room. The work is a reminder for Rawanchaikul to recall the time when he was doing the installation for Montien Boonma, the late artist who was Rawanchaikul's respected mentor.

Notes: It's interesting how the duplication of letters to Boonma, which requires both time and concentration, is done on the last day of the installation.

GOLDEN PIN DESIGN AWARD 2018

UNDER THE THEME OF 'NATURE KNOWS', LAST YEAR'S GOLDEN PIN DESIGN AWARD SHOWED US A VARIETY OF DESIGN PROJECTS INFLUENCED BY 'HUAREN' CULTURE

TEXT: KAMOLTHIP KIMAREE
PHOTO COURTESY OF GOLDEN PIN DESIGN AWARD

1

2

Golden Pin Design Award เป็นรายการมอบรางวัลด้านการออกแบบในกลุ่มวัฒนธรรมที่ใช้ภาษาจีน (Huaren) ที่จัดขึ้นช่วงปลายปีของทุกปี ไม่น่าแปลกใจที่ผลงานที่ได้รางวัลส่วนมากมาจากนักออกแบบจากประเทศที่ใช้ภาษาจีนเป็นหลัก อย่างไรก็ตามถ้าเรามองไปยังกลุ่มผลงานที่ถูกส่งเข้าประกวดจะมีที่มาจากหลากหลายประเทศทั่วโลก เราจะเห็นแนวโน้มบางอย่างนั่นคือการตระหนักว่าการขยายตัวของตลาดของกลุ่มคนที่พูดภาษาจีนนั้น เป็นช่องทางในการทำธุรกิจที่น่าจับตามอง บัจจุบันนี้เองทำให้เวที Golden Pin Design Award ก็กึกก้องขึ้นทุกปีทั้งในแง่จำนวนผู้ส่งงานเข้าประกวด และความหลากหลายของแนวคิดในงานออกแบบที่ได้อิทธิพลจากความต่างของวัฒนธรรม

Golden Pin Design Award ครั้งนี้จัดขึ้นภายใต้ธีม Nature Knows ที่มีที่มาจากไอเดียของ BITO สตูดิโอออกแบบโมชันกราฟิกชื่อดังของไทย เรื่องราวของวิศวกรแห่งธรรมชาติถูกถ่ายทอดสู่ผู้ออกแบบที่มาร่วมงานผ่านผลงาน 3D แอนิเมชัน โดย BITO เล่าเรื่องผ่านการเดินทางของตัวละครหลักที่พบเจอกับมลพิษต่างๆ ในระหว่างเดินทาง ท้ายที่สุดมลพิษเหล่านั้นได้ถูกปลูกลงในดินเช่นเดียวกับเมล็ดพืช และเจริญเติบโตกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ เนื่องจากรื่องของการเคารพธรรมชาติและการออกแบบอย่างยั่งยืนเป็นแนวคิดหลักของงานในปีนี้ ภาพกราฟิกที่มาจากรูปทรงของธรรมชาติ เช่น พืชและสัตว์จึงกลายเป็นธีมหลักในการตกแต่งสถานที่จัดงานทั้งในส่วนของภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว สำหรับงานในปีนี้เริ่มต้นในช่วงเช้าด้วย Design Forum ที่มีกรรมการในรอบ final selection อย่าง Ad Van Berlo ผู้ก่อตั้งบริษัท VanBerlo จากเนเธอร์แลนด์ Kashiwa Sato ครีเอทีฟไดเรกเตอร์จาก SAMURAI Inc., Ed Bakos ผู้บริหารของ CHAMPALIMAUD Design และ Chris Lee ผู้ก่อตั้ง Asylum มาแสดงมุมมองในเรื่อง Design & Social Responsibility ซึ่งเป็นคอนเซ็ปต์หลักของงาน

ถึงแม้เรื่องของ Design & Social Responsibility จะถูกพูดถึงมาหลายปี แต่ก็เป็นเพราะว่าขอบเขตของมันที่สัมพันธ์กับปัจจัยหลายๆ อย่างในการดำรงชีวิต ทำให้ประเด็นที่ว่านี้สามารถนำกลับมาพูดถึงได้อยู่เรื่อยๆ หนึ่งในผลงานที่เราคิดว่าเข้ากันกับธีมที่ว่านี้คือ Not Just Library 2018 Admission Ticket โดย Mistroom สตูดิโอออกแบบจากไต้หวันที่ได้โดดเด่นเรื่องการออกแบบสิ่งพิมพ์ ในโปรเจกต์นี้ Mistroom นำนิตยสารเก่าที่ถูกทิ้งมาผลิตเป็นตัวเข้าห้องสมุด

Held annually at the end of each year, the Golden Pin Design Award is an international design award that focuses on works from the world's Chinese-speaking or Huaren communities which explains why the majority of the winners are designers from Chinese-speaking nations. Looking at the entries submitted from countries around the world, there has been a noticeably expansion within the Chinese-speaking market and the business opportunities it brings. Such factors are one of the reasons why the Golden Pin Design Award is getting more attention and increasing in excitement by the year. It has had an increasing number of entries and a greater variety of design concepts influenced by the diversity of cultures.

Last year's theme 'Nature Knows' originated from the idea proposed by BITO, a renowned Taipei-based motion graphics studio. Revolving around the cycle of nature, the designer used 3D animation as the medium to convey stories and ideas. BITO told the story of a protagonist who journeyed through different types of pollution. The pollution is later planted in the ground, and just like a seed, grown into large, majestic trees. With the respect to nature and sustainable design serving as last year's concept, the graphics were derived from organic forms such as plants and animals. They were used as the main decorative theme for the venue that even included the animated and still visuals. The event kicked off with the morning session of the Design Forum that welcomed the judging panel from the Final Selection round. These included Ad Van Berlo, the founder of VanBerlo from the Netherlands, Kashiwa Sato, Creative Director of SAMURAI Inc., Ed Bakos, CHAMPALIMAUD Design's executive and Chris Lee, the founder of Asylum, who took turns to speak about their views on 'Design & Social Responsibility,' which was the main concept of the 2018's Golden Pin Design Award.

Design & Social Responsibility is the topic that has been under discussion during the past several years. Perhaps, because of its boundaries, which are relatable to many other factors surrounding the way people live their lives that constantly brought the issue back to the contemporary dialogue. One of the

1
Ad Van Berlo ผู้ก่อตั้งบริษัท VanBerlo จากเนเธอร์แลนด์

AD VAN BERLO, FOUNDER OF VANBERLO FROM THE NETHERLANDS

2
Kashiwa Sato ครีเอทีฟไดเรกเตอร์จาก SAMURAI INC.

KASHIWA SATO, CREATIVE DIRECTOR FROM SAMURAI INC.

3
Ed Bakos ผู้บริหารของ Champalimaud Design จากนิวยอร์ก

ED BAKOS, CEO OF CHAMPALIMAUD DESIGN FROM NEW YORK

4
Chris Lee ผู้ก่อตั้ง Asylum จากสิงคโปร์

CHRIS LEE, FOUNDER OF ASYLUM FROM SINGAPORE

GOLDEN PIN DESIGN AWARD HAS HAD AN INCREASING NUMBER OF ENTRIES AND A GREATER VARIETY OF DESIGN CONCEPTS INFLUENCED BY THE DIVERSITY OF CULTURES

กลับมาใช้ใหม่ด้วยการพิมพ์ที่ลงไปบนผิวกระดาษก่อนจะนำมาตัดและเย็บเล่ม พวกเขาบอกว่า ความยากของโปรเจกต์นี้อยู่ที่ขั้นตอนการเลือกหน้านิตยสารเพื่อให้ตัวทุกใบออกมาลงตัวที่สุดเมื่อมีการเลี้ยวเอียงกราฟิกซ้อนลงไป รวมไปถึงข้อจำกัดเรื่องหมึกและเครื่องพิมพ์ เพราะนิตยสารเหล่านั้นไม่ได้ออกแบบมาสำหรับการพิมพ์ซ้ำ และขั้นตอนการเย็บเล่ม ฟังดูแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าสุดท้ายแล้วหมึกพิมพ์และพลังงานต่างๆ ที่เสียไปในขั้นตอนการทดลองเมื่อเทียบกับปริมาณตัวที่ผลิตออกมาในครั้งนี้นั้นมันทำให้ผลงานนี้เป็นผลงานที่ green จริงๆ หรือไม่ แต่สิ่งที่โดดเด่นนอกเหนือจากเรื่องของการนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่ก็เห็นจะเป็นเรื่องของความฉลาดในการสร้างรูปแบบความงามที่ไม่ตายตัวให้กับตัว ซึ่งเกิดจากธรรมชาติของหน้านิตยสารที่มีความหลากหลายอยู่ในตัวเอง บวกกับเอฟเฟกต์ของการพิมพ์ ถือเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ใหม่ให้กับผู้ได้รับซึ่งคุ้นชินกับตัวรูปแบบเดิมๆ ที่มักจะถูกกำหนดให้สีดีไซน์ที่เหมือนกัน ทั้งถือการผลิต

Not Just Library 2018 Admission Ticket เป็นหนึ่งในผลงานที่ได้รางวัล Best of Golden Pin Design Award และรางวัลพิเศษอย่าง Green Award ถัดมาในสาขา Spatial Design ผลงานจาก Serendipity Studio และ Kuan-Wei Chen Architect อย่าง Mist Encounter เป็นผลงานอีกชิ้นที่น่าสนใจ Mist Encounter เป็นพาวิลเลียนที่ถูกก่อสร้างขึ้นในฤดูร้อนที่บริเวณด้านหน้าของ Taipei Fine Art Museum ในช่วงที่มั่วเซียมกำลังปิดปรับปรุงระบบเครื่องปรับอากาศ ตัวพาวิลเลียนถูกสร้างขึ้นจากการแขวน

pieces of work that seemed to correspond well to the theme is the 'Not Just Library 2018 Admission Ticket' by Mistroom, a Taiwanese design studio known mostly for their outstanding print projects. For Admission Ticket, Mistroom reused old magazines and turned them into library admission tickets. The print was done on the pages of old magazines, before everything was cut and bound together. The team explained that the challenge of the project was making the selection of pages to create tickets with the most aesthetically pleasing final result, especially when another layer of graphic is overlaid on it. There were also issues over the ink and printing techniques, simply because magazines are not designed to be reprinted, while the bidding also became another challenge they had to deal with. We couldn't help but wonder whether the work could be considered 'green' at the end, considering all the ink used and energy spent on the experimental process and the number of tickets that are actually produced. Nevertheless, what stood out the most, apart from the old material being reused, was the creativity that gave birth to the organic beauty of the tickets which was made possible by the diverse nature of the old magazines. Combining that with the printing effects, Mistroom managed to bring new experiences to users with a new take on ticket design and production.

'Not Just Library 2018 Admission Ticket' was one of the winners of the Best of Golden Pin Design Award as well as Green Award in the

3

4

5
Not Just Library 2018 Admission Ticket โดย Mistroom สตูดิโอ ที่ได้รางวัล Best of Golden Pin Design Award และรางวัลพิเศษอย่าง Green Award

'NOT JUST LIBRARY 2018 ADMISSION TICKET' BY MISTROOM STUDIO WHO RECEIVED THE BEST OF GOLDEN PIN DESIGN AWARD AS WELL AS THE SPECIAL PRIZE 'GREEN AWARD'

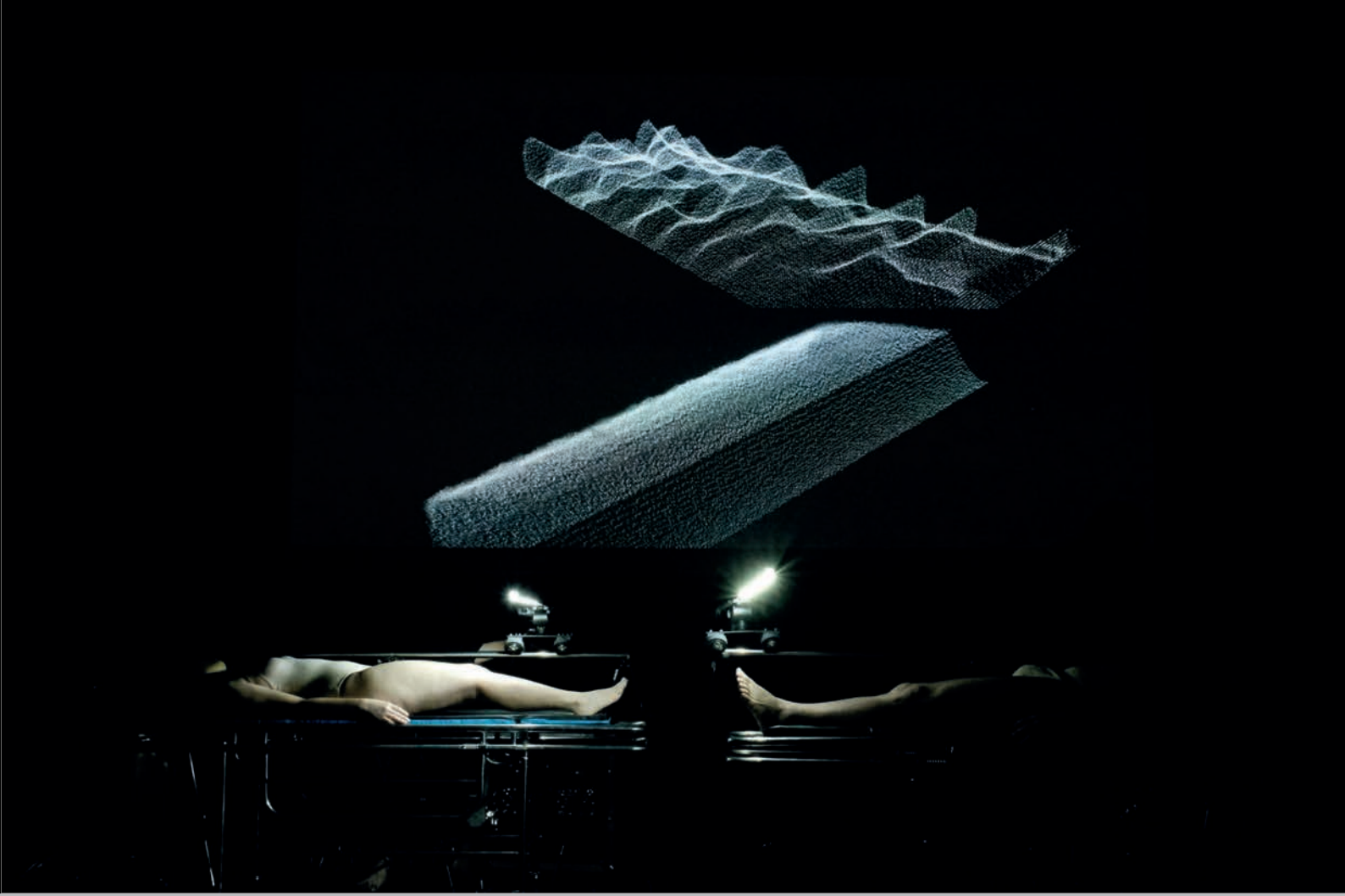
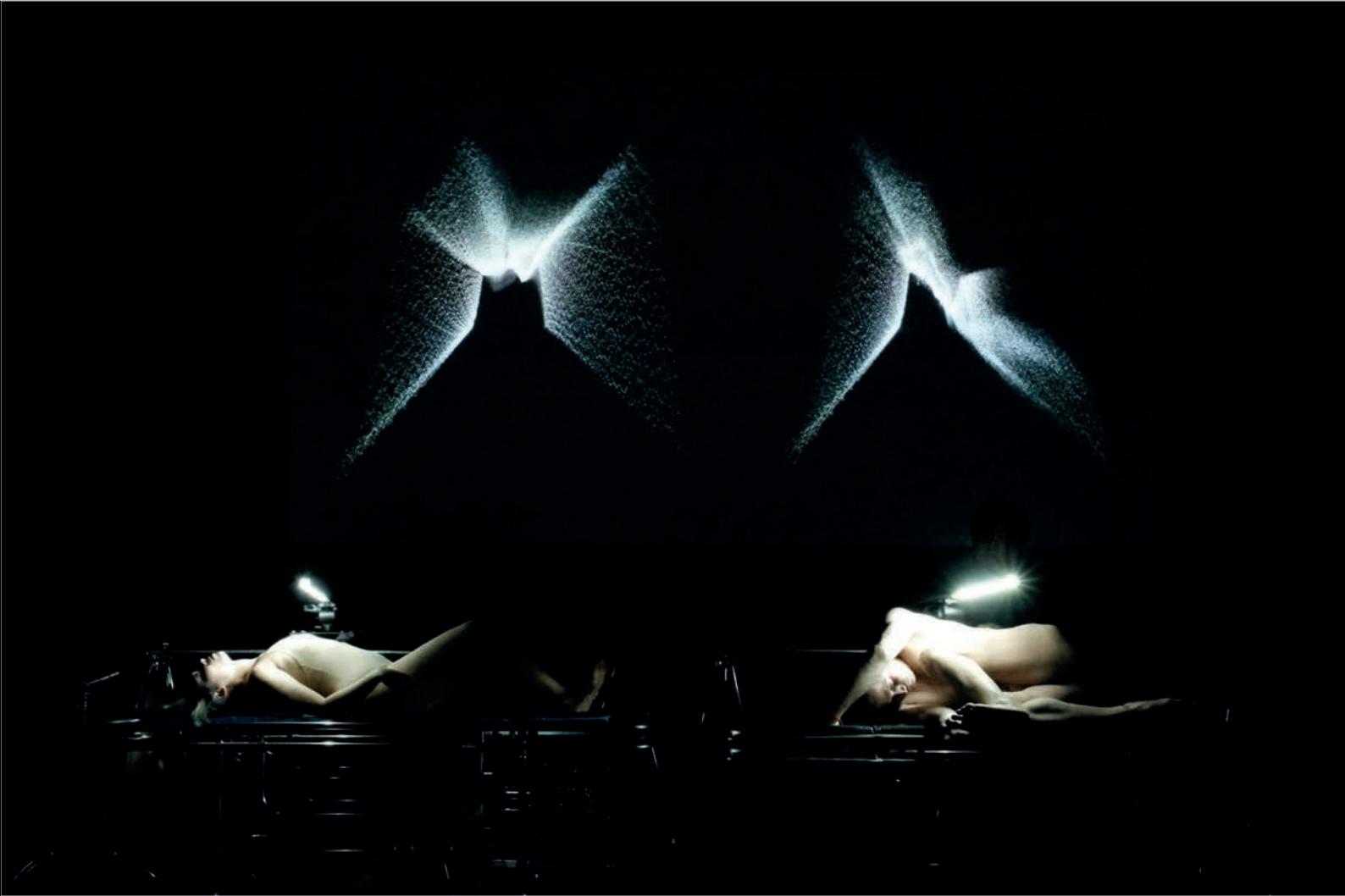
6
Mist Encounter พาวิลเลียน โดย Serendipity Studio + Kuan-Wei Chen Architects ที่เปิดโอกาสให้คนเข้าไปเล่นกับสเปซภายใน

'MIST ENCOUNTER' THE PAVILION FROM SERENDIPITY + KUAN-WEI CHEN ARCHITECTS STUDIO, WHICH ALLOWS PEOPLE TO INTERACT WITH THE INTERIOR SPACE

5

ผ้าโปร่งแสงสีขาวกับโครงสร้างเหล็กและติดตั้งระบบการสูบน้ำไว้ที่พื้น เปิดให้ผู้คนเข้าไปนั่งภายในสเปซบนผ้าที่ถูกแขวนไว้ เมื่อไอน้ำถูกปล่อยออกมาจากเครื่อง พาวิลเลียนจะถูกปกคลุมด้วยหมอกที่หนาและบางต่างกันไปตามจังหวะซึ่งทำให้ภาพปรากฏของโครงสร้างพาวิลเลียนนั้นไม่มีรูปแบบที่คงที่ แต่เปลี่ยนแปลงไปตามปริมาณไอน้ำและการตกกระทบของแสงแดดในช่วงกลางวันและแสงไฟในช่วงกลางคืน แม้สิ่งที่พาวิลเลียนสื่อสารคือการสร้างการรับรู้ของการปรับปรุงระบบแอร์ในมิวเซียมโดยเล่นกับสภาวะของ Microclimate แต่วิถีคิดเรื่องการเลือกวัสดุและการดึงดูดให้ผู้คนเดินเข้ามาในพาวิลเลียนถือว่าเป็นวิธีที่น่าสนใจไม่น้อย และเหมาะกับสภาพอากาศในฤดูร้อน ที่สำคัญคือผลงานชิ้นนี้ยังได้รับคอมเมนต์จากกรรมการว่าเป็นผลงานที่ทิ้ง footprint เอาไว้น้อยมากๆ อีกด้วย

ส่วนผลงานประเภท Integration Design ที่น่าสนใจในปีนี้เป็นคือ Soundscape of Body โดย Keith Lam ศิลปินจากฮ่องกง ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อโปรโมทโปรแกรมการบริจาคร่างกายของ The Body Donation Programme of The University of Hong Kong ในปี 2018 โดยส่วนมากแคมเปญกิจกรรมประเภทนี้มักจะหนีไม่พ้นการชูประเด็นการทำบุญหรือการเป็นผู้กุศล แต่ Keith Lam เลือกใช้วิธีการสื่อสารที่แตกต่างและให้ความหมายของการบริจาคร่างกายในอีกมุมมองหนึ่ง การแสดงของเขาใช้เลเซอร์พลังงานต่ำเป็นเครื่องมือในการสแกนร่างกายของตัวแสดงโดยที่ผลของการสแกนนั้นจะถูกแปรค่าและสร้างออกมาเป็นเสียงและภาพ แน่นอนว่าร่างกายของมนุษย์ทุกคนล้วนมีความจำเพาะ เส้นผมทุกเส้น ความสูงหรือความหนาของร่างกายรวมไปถึงการเคลื่อนไหวล้วนมีผลทำให้รูปแบบของเสียงและภาพที่ถูกแปรค่าออกมามีความต่างกันไปตามลักษณะทางกายภาพและจังหวะความเร็วของการขยับ ท้ายที่สุดการแสดงจบลงด้วยการปรากฏภาพ landscape ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากการซ้อนทับเลเยอร์ของภาพที่แปรค่ามาจากการสแกนร่างกายตลอดระยะเวลาการแสดง บทสรุปนี้สื่อถึงการก่อกำเนิดของสิ่งใหม่ที่มาจากร่างกายของนักแสดงและสะท้อนถึงธรรมชาติของร่างกายที่สัมพันธ์กับชีวิต อีกทั้งยังชวนให้ผู้ชมหันมามองร่างกายของตัวเองในมุมมองที่ต่างออกไป

Spatial Design category. Mist Encounter by Serendipity Studio + Kuan-Wei Chen Architects is another interesting project from the previous year. This summer pavilion was constructed at the front of the Taipei Fine Art Museum when it was closed for the refurbishment of the air conditioning system. It was built of a steel structure and white translucent fabric with a mist generating system installed in the floor. The pavilion welcomed visitors to sit down on the fabric and hang out inside its space. When the mist was released from the generator, the space was filled with the cool fog whose varying levels of density contributed to the rhythmic and dynamic visuals of the pavilion. The form of the pavilion changed according to the amount of mist and reflected sunlight during the day and artificial lighting at night. With the key message of the work being to communicate the museum's current condition where the air conditioning system is going through an improvement using Microclimatic effects, the materials and the appealing features attract visitors to the pavilion are interestingly selected and executed, especially for the summer season. Most importantly, the work received positive comments from the judging panel for the very minimal footprint it left behind.

One of the interesting Integration Design projects last year was the Soundscape of Body by Keith Lam. The artist from Hong Kong created the work to promote The Body Donation Program of The University of Hong Kong in 2018. Most of the time, this type of campaign would tend to raise awareness by showcasing the virtue and sacrifice of being a body donor. Keith Lam, however, takes a different approach when communicating about the meaning of body donation. His work utilizes low-energy laser as a tool. The performer's body was scanned with the data, which was then transformed into visuals and sounds. The specific details of each human body, from the hair, height or body mass, even including the movements that generated visuals and sounds were varied by each person's different physical features and movements. The performance ended with an image of a landscape created from the superimposed layers of images generated from the body scanning throughout the duration of the performance. The conclusion conveyed how new things originated from the performer's body which reflected the nature of the human body and its connection to life. This asked viewers to look at their own bodies from a different perspective.

9

หากย้อนไปมองไต้หวันเมื่อไม่กี่สิบปีที่ผ่านมา การพัฒนาประเทศหรือระบบเศรษฐกิจของไต้หวันไม่ได้ต่างจากไทยไปมากนักแถมยังเป็นประเทศที่มีสภาวะการเมืองค่อนข้างตึงเครียด แต่ด้วยการวางรากฐานการพัฒนาอย่างมีแบบแผนทำให้ไต้หวันกลายมาเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วในระยะเวลานั้น ซึ่งไต้หวันไม่เพียงแต่มีการพัฒนาแบบก้าวกระโดดในเรื่องของความเจริญและระบบเศรษฐกิจเท่านั้น ปัจจุบันอุตสาหกรรมการออกแบบของไต้หวันก็ยังคงกลายมาเป็นที่สนใจในระดับเวทีโลก ซึ่งเครดิตส่วนหนึ่งต้องมอบให้กับรัฐบาลไต้หวันเองที่ให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมการออกแบบอย่างจริงจัง งาน Golden Pin Design Award ที่จัดขึ้นโดย Taiwan Design Center มาตั้งแต่ปี 1981 ถือเป็นตัวอย่างหนึ่งของการพยายามผลักดันอุตสาหกรรมการออกแบบในประเทศ แม้ประเด็นเรื่องของการออกแบบอย่างยั่งยืน ในอุตสาหกรรมการออกแบบของไต้หวันอาจจะยังเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดขึ้นเต็มรูปแบบได้ไม่มากนักเพราะตัวแปรหลายด้านในการดำเนินธุรกิจและความพยายามอยู่รอดในภาคอุตสาหกรรม แต่เชื่อว่าในระยะเวลานั้นเรอาจได้เห็นการก้าวกระโดดอีกครั้งของไต้หวันในการค้นพบจุดร่วมที่ลงตัวระหว่างการออกแบบอย่างยั่งยืนและการดำเนินธุรกิจให้อยู่รอด ในขณะที่เมื่อกลับมามองบ้านเราเรื่องพื้นฐานอย่างการคัดแยกขยะอย่างจริงจังในบ้านเราอาจจะยังไม่ทันเกิดขึ้นเสียด้วยซ้ำ

Looking back at Taiwan several decades ago, the development of the country as well as the economic system wasn't that much different to Thailand's, not to mention the rather intense political climate it was going through. A properly structured foundation has allowed Taiwan to grow into a developed country within a short period of time. Not only has Taiwan been able to achieve significant economic development, but the country's design industry has also become recognized in the global platform. Thanks to the Taiwanese Government that has been one of its major supporters. The 'Golden Pin Design Award' has been hosted by the Taiwan Design Center since 1981 and it always becomes such a great example of the country's restless attempt to propel its design industry. Even though the issue of sustainable design in Taiwan's design industry has not yet been fully materialized with several influencing factors from the business aspect and the designers' struggle to survive in the industrial sector. We do, however, believe that it won't take long for the world to witness Taiwan taking another significant leap and finding the common ground where sustainable design survives and thrives as a business. As for Thailand, the struggle for something so fundamental such as waste sorting continues.

7
Soundscape of Body โดย Keith Lam ศิลปินจากฮ่องกง แคมเปญสำหรับ The Body Donation Programme of The University of Hong Kong ในปี 2018

'SOUNDSCAPE OF BODY' BY KEITH LAM, HONG KONG BASED ARTIST. IT'S A CAMPAIGN FOR THE BODY DONATION PROGRAMME BY THE UNIVERSITY OF HONG KONG IN 2018

8-10
พื้นที่จัดแสดงนิทรรศการ Golden Pin Design Award 2018 ที่ใช้ไม้ไผ่เป็นส่วนประกอบเพื่อสื่อถึงความเป็นธรรมชาติในแบบไต้หวัน

EXHIBITION SPACES FOR THE GOLDEN PIN DESIGN AWARDS 2018, WHICH USES BAMBOO AS A PART OF THE EXHIBITION IN ORDER TO FOCUS ON SHOWCASING NATURE IN TAIWAN'S STYLE

10

FROM OTHER'S POINTS OF VIEW

ART4D SPEAKS WITH ASST.PROF.DR.M.L. CHITTAWADI CHITRABONGS,
ONE OF THE MINDS BEHIND AA VISITING SCHOOL BANGKOK ABOUT
HOW SHE HAS LEARNED FROM THE PROCESS OF WORK THAT
DEALS WITH THE CONCEPT OF EVERYDAY LIFE IN THE CITY

INTERVIEW: KANOKWAN TRAKULYINGCHAROEN / PAPHOP KERDSUP
PORTRAIT: NAPAT CHARITBUTRA
PHOTOS COURTESY OF AA VISITING SCHOOL BANGKOK EXCEPT AS NOTED

ระยะหลังมานี้ เราแทรกคำถาม “คิดว่าอะไรที่เป็นกรุงเทพฯ” ลงไปใน
ลิสต์ทุกครั้งที่สัมภาษณ์ศิลปิน ดีไซน์เนอร์ หรือสถาปนิก คำตอบออกมา
หลายทิศทาง บางคนบอกว่ามันมีสีบางสีที่ represent ความเป็นกรุงเทพฯ
(หรือความเป็นไทย) บางคนบอกว่ามันคือ object บางอย่างที่ดีไซน์โดย
คนไทยให้มีฟังก์ชันเหมาะกับสภาพแวดล้อมแบบไทยๆ อย่างไรก็ตาม
คำตอบอีกด้านก็สวนกลับมามาว่า “มันเป็นอะไรที่คงที่จริงๆ หรือ” ในเมื่อ
ทุกวันนี้อินเทอร์เน็ตทำให้ชาวของลามไปถึงสถาปัตยกรรมหน้าตาเหมือนกัน
ไปหมดแล้ว ด้วยเหตุนี้ เราคิดว่ามันคงจะน่าสนใจไม่น้อย ถ้าย้อนกลับ
ไปคิดถึง “พื้นที่เมือง” อย่างจริงๆ จังๆ ในฐานะที่มันเป็น setting ของ
ทุกๆ สิ่ง ทุกๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

art4d มีโอกาสได้พูดคุยกับ ม.ล.จิตตวดี จิตรพงศ์ อาจารย์ประจำภาควิชา
สถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เกี่ยวกับมุมมองต่อ “ชีวิตประจำวัน” ซึ่งเป็นประเด็นที่ ม.ล.จิตตวดี
ให้ความสนใจและทำงานหลายๆ ชิ้นออกมาบนประเด็นนี้อย่างต่อเนื่อง

Lately we've been inserting the question of 'what is Bangkok?'
in the list of questions during our in interviews with artists,
designers or architects. The answers we receive are always
diverse. Some say there are colors that represent Bangkok-
ness (or Thai-ness), or objects designed by Thais with that
function specifically for the Thai environment. Then there are
counter remarks which questions whether it's something
'really static', since the Internet is transforming things and
places to almost look identical. For that matter, we think
it would be interesting to seriously reconsider the topic of
'urban spaces' as a setting that consists of every incident
that has taken place.

art4d talks with M.L. Chittawadi Chitrabongs, assistant pro-
fessor of the Department of Architecture, Faculty of Architec-
ture, Chulalongkorn University, about her views of 'everyday
life,' the topic that has sparked her interest and used as a
source of inspiration for many of her projects.

art4d: อยากให้คุณช่วยพูดถึงแนวคิด everyday life ที่เป็นหัวข้อที่กำลังสอนอยู่ที่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

M.L. Chittawadi Chitrabongs: เราสอนนิสิตเขียนความเรียงด้านสถาปัตยกรรมผ่านความคิดเรื่อง 'ชีวิตประจำวัน' (everyday life) ของนักเขียนชาวฝรั่งเศสชื่อ Maurice Blanchot จากบทความชื่อ 'Everyday Speech' ที่เขียนช่วงปี 1960s Blanchot มองว่าชีวิตประจำวันไม่ได้เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ทำซ้ำอย่างน่าเบื่อ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับวันทำงานและชั่วโมงทำงาน ชีวิตประจำวันไม่ได้มีที่อยู่ในประวัติศาสตร์ (history) ไม่ได้มีความสำคัญเท่าเหตุการณ์ (event) ไม่ใช่สุนทรพจน์ (speech) ชีวิตประจำวันมีที่อยู่ตามถนนหนทางในเมือง ในวันหยุด ในวันมีค่าที่เราเลือกที่จะไม่ทำอะไร ในการพูดคุย (talk) ในวัตถุและคนอื่น (objects and the others) Blanchot ต่อยอดไอเดียเดียวของ Henri Lefebvre จาก 'Critique of Everyday Life' ว่า ถนนหนทางไม่ใช่แค่สถานที่แห่งการต่อสู้ทางการเมือง การประท้วงหรือการดำรงชีวิตให้อยู่รอด สำหรับ Blanchot ถนนหนทางในเมืองคือพื้นที่ที่สิ่งไม่คาดฝันอาจปรากฏขึ้น (magical moment) และอาจอันตรายไปในชั่วเวลาหนึ่ง ชีวิตประจำวันคือสิ่งที่จับต้องยาก คือความสุขที่ทำให้ชีวิตมีค่า

art4d: Could you tell us more about the concept of everyday life - the topic that you're currently teaching at Chulalongkorn University?

M.L. Chittawadi Chitrabongs: I teach students about writing essays on the topic of architecture through the notion of everyday life, with the main source material being Maurice Blanchot's essay called 'Everyday Speech' which he first wrote in the 1960s. In Blanchot's point of view, he feels as though everyday life doesn't necessarily have to be mundane and follow a tiresome routine, nor working days or working hours. Everyday life doesn't have its place in history, it has never been recognized as an event. It isn't considered a speech. Everyday life exists in the streets, cities, on holidays and weekends, on days we decide that we aren't going to do anything. Blanchot further reinforces the idea that Henri Lefebvre proposes in "Critique of Everyday Life" - the notion in which the streets are not just places where political battles took place or even the protest for peoples survival. For Blanchot, the streets are where magical moment occurs and disappears at any moment in time. Everyday life is abstract; it's the happiness that gives value to peoples lives.

1

HENRI LEFEBVRE

Henri Lefebvre เป็นหนึ่งในนักคิดกลุ่มที่ได้รับอิทธิพลแนวคิดแบบ Marxist ที่นำแนวคิดดังกล่าวมาวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางสังคมยุโรปในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง คำว่า everyday life เกิดขึ้นในบริบทประเทศตะวันตกที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งในแง่ประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งนำมาสู่การจัดระเบียบสังคม และการสถาปนาแบบแผนการดำเนินชีวิตประจำวันแบบ typical ขึ้น Lefebvre ให้ความเห็นว่าเราควรมองทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเราใหม่ การมีปฏิสัมพันธ์กันในครอบครัว การทำงาน ฯลฯ ที่ทำให้เรา (คิดว่า) รู้จัก ตัดสิน และสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเรากับเขาเหล่านั้น เกิดจากกระบวนการแบ่งแยก (alienation) ตัวเองออกจากภายนอก โดยเฉพาะการพักผ่อน (leisure) ที่ Lefebvre วิพากษ์ว่าเป็นการควบคุมทางสังคมรูปแบบหนึ่ง และภาพยนตร์ของ Charlie Chaplin ว่าเป็นการยึดเยียด surrealism ให้ชนชั้นกลางหนีออกจากโลกแห่งความเป็นจริง (reality) บนท้องถนน

Henri Lefebvre is one of the thinkers who has been influenced by Marxism. He employed this ideology to his analysis on social phenomena in Europe during the post-World War II period. The term 'everyday life' was conceived from the context where western countries were going through certain major changes from the massive postwar population growth, which led to societal organizations to the foundation of the typical everyday life. Lefebvre commented that we should take a look at what is going on around us in a different perspective. The interaction within one's own family or workplace, which perhaps makes us realize, judges, and formulates the different types of relationships between ourselves and those around us, is derived from the alienation process. Lefebvre also criticized that leisure is a form of social control. He expressed that Charlie Chaplin's films were imposing surrealism on the middle class, taking them away from the reality on the streets.

2

LEFEBVRE VS BLANCHOT

Maurice Blanchot ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับคอนเซ็ปต์ everyday life ของ Lefebvre ไว้ใน Everyday Speech, 1962 บทความที่ชื่อว่า Critique of Everyday Life (Vol.2) ที่ตีพิมพ์ออกมาให้หลัง 2 ปีไว้ว่า เขาเห็นด้วยกับการมองว่าชีวิตประจำวันนั้นอยู่บนท้องถนน ไม่ใช่ในบ้านพัก ไม่ใช่ที่ออฟฟิศ ห้องสมุด หรือกระทั่งโบสถ์ แต่เป็นท้องถนนที่เป็น “ความจริง” มากกว่าสถานที่ที่มันทำหน้าที่เชื่อมต่อในทัศนะของ Blanchot นั้น ชีวิตประจำวันเป็นเหมือนพื้นหลัง (silent backdrop) ของสังคม และเป็นพื้นที่ๆ เราเอาไว้ใช้พูดถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

Maurice Blanchot also gave interesting opinions on Lefebvre's concept of everyday life in Everyday Speech, 1962, a review of Critique of Everyday Life (Vol. 2) published two years before. In it, he agreed with Lefebvre's remarks that the 'everyday' lives in the streets, not inside a home, an office, a library or even a church, but the streets that are more real than the places that serve as interfaces. In Blanchot's view, the everyday life is like a silent backdrop of society; the space where we use to talk about social changes.

“The everyday is without event, in the newspaper this absence of event becomes the drama of the news item. In the everyday, everything is everyday; in the newspaper everything is strange, sublime, abominable”
ES, 1962

ตัวอย่างที่น่าจะให้ภาพได้ชัดคืองานวิทยานิพนธ์ของนักเรียนแลกเปลี่ยนชาวฝรั่งเศสชื่อ Martin Demonchaux เขาเคยเรียนวิชาการเขียนความเรียงด้านสถาปัตยกรรม แล้วกลับไปศึกษาต่อที่กรุงปารีสโดยยังคงให้ความสนใจต่อกรุงเทพฯ Demonchaux กลับมาเก็บข้อมูลที่กรุงเทพฯ ในเรื่อง “ผีในพื้นที่สาธารณะ” Phantasmagoria (phantasma, “ghost” + agora “assembly, gathering”) ซึ่งเป็นแง่มุมหนึ่งของชีวิตประจำวัน Demonchaux บันทึกวิถีโอบอ้อมกอดเกี่ยวกับการกลับมาของอะไรบางอย่างในอดีตที่เห็นได้ในชีวิตประจำวันของคนเมือง เขาใช้คำว่า “ผี” ซึ่งหมายความรวมถึงความทรงจำ เรื่องเล่า และวัตถุต่างๆ ที่สัมพันธ์กับอดีต เช่น การตัดสินใจที่จะวางเปียโนเล่นเพลงของ Wolfgang Amadeus Mozart โดยปราศจากนักเปียโนในห้างสรรพสินค้า เหมือนเป็นการเรียกวิญญาณของ Mozart กลับมา ณ ที่ว่างสาธารณะในปัจจุบัน

ปีการศึกษาแรกที่เราร่วมเรื่องชีวิตประจำวัน เราเริ่มต้นที่ห้างสรรพสินค้าที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของกรุงเทพฯ เปิดกิจการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1930 ถึงปัจจุบัน กล่าวคือ ห้างไนติงเกล-โอลิมปิก (Nightingale-Olympic Department Store) เราตั้งชื่อหนังสือรวมผลงานนิสิตปีนั้นว่า Selling Nothing and Other Guides to Bangkok โดยหน้าปกหนังสือเป็นรูปขวดน้ำหอม Christian Dior ขวดงามในกล่องสีเทาเคลือบเงา ขวดน้ำหอมดังกล่าวเหลือน้ำหอมสีน้ำตาลเข้มอยู่เพียงเสี้ยวขวด และยังคงวางขายอยู่ที่ห้างไนติงเกล-โอลิมปิก จนกระทั่งปัจจุบันนี้ สินค้าส่วนมากที่ขายอยู่ในห้างไนติงเกล-โอลิมปิกค่อนข้างล้มเหลวต่อการเป็นสินค้า (failed commodity) ถ้าความเป็นสินค้าคือการขายออก ที่นี้เต็มไปด้วยสินค้าที่ขายไม่ออก สำหรับพวกเรา ห้างไนติงเกล-โอลิมปิกแสดงออกถึงความซับซ้อนของ “เวลา” ทุกอย่างเหมือนถูกหยุดเวลาไว้ในปี ค.ศ. 1974 อันเป็นที่น่าย่ำแย่ นียมวานิช เสียชีวิต น้ำหอมที่เหลือแต่ขวดยังคงติดป้ายราคา 4,000 บาท Corset สีขาวหม่นอมเหลืองยังคงอยู่ในถุงพลาสติกเก่าจนขุ่นและคราบราคา 3,600 บาท พนักงานขายเองก็ดูเก่าแก่เช่นเดียวกับสินค้าที่ขายอยู่ พวกเราตกหลุมรักสถานที่แห่งนี้ ทุกปีการศึกษา เราจะกลับไปห้างไนติงเกล-โอลิมปิกอย่างน้อยปีละหนึ่งถึงสองครั้ง เราไปกันมา 5 ปีการศึกษาแล้วและยังไม่คิดว่าจะหยุดไป

The most obvious example is from the thesis of an exchange student named Martin Demonchaux. He used to study architectural essay writing and after he went back to continue his studies in Paris, his interest in Bangkok still remained. Demonchaux came back to Bangkok to collect more data about Phantasmagoria (phantasma, “ghost” + agora “assembly, gathering”), which is also another aspect of everyday life. He recorded interviews with urban dwellers about the return of something from the past, the things people see in their everyday life. He uses the word ghost, which in this case, encompasses memories, verbal history, and objects that are associated to the past. The decision to install a piano that plays Wolfgang Amadeus Mozart's compositions while setting it on auto-play without the sight of a living pianist is similar to calling Mozart's spirit to the current public space.

In the first semester that we decided to include everyday life in the curriculum, we started at one of Bangkok's oldest department stores that has been open for business since 1930, the Nightingale-Olympic Department Store. I named that years thesis collection 'Selling Nothing and Other Guides to Bangkok'. The cover of the publication is the image of this beautiful Christian Dior perfume bottle in a beige velvet box. The bottle has only a tiny portion of liquid left inside and it's still on the shelf at the Nightingale-Olympic, up for sale. Even until today, most of the items sold at the department store are failed commodities. If what defines a commodity is its marketability, this place is filled with products that do not sell. For us, Nightingale-Olympic expresses the complexity of time. Everything looks like its been frozen in the year 1974, the very year when the owner Nat Niyomwanich passed away. The perfume still has the THB 4,000 price tag on it. The once white corset is starting to turn yellow, wrapped in an old plastic bag and still sold at THB 3,600. The selling staff look just as old as the products they sell. This is the kind of space we fall in love with. Every semester, we go back to Nightingale-Olympic at least once or twice a year. We've been doing this for 5 consecutive semesters and I don't think we're going to stop anytime soon.

art4d: ตอนนี้เราเริ่มคิดถึงการใช้ชีวิตอยู่ในความทรงจำของคนอื่น ตั้งแต่เกิดมาแล้ว เรารู้จักชื่อตัวเองจากคนอื่น การเรียนรู้ที่ตามมาคืออาศัยข้อมูลจากคนอื่น มาถึงตรงนี้ เราเลยตั้งคำถามกับ “ตัวตน” ของเมือง ลองคิดว่าจริงๆ แล้ว city ก็อาจมี self ของมัน และเราอยากจะทำ self portrait นั้น

CC: การจับภาพชีวิตจริงน่าจะเริ่มมาตั้งแต่สมัยที่ศิลปินฝรั่งเศสหันมาทำงานศิลปะบนเรื่องราวชีวิตประจำวันกันมากขึ้น กล่าวคือสมัยศตวรรษที่ 19 นักเขียนชาวฝรั่งเศสที่เขียนถึงเรื่องนี้เป็นคนแรกและมีอิทธิพลต่อนักเขียนรุ่นต่อมา คือ Charles Baudelaire ในบทความชื่อ ‘The Painter of Modern Life’ (1863) Baudelaire ยกย่องนักวาดภาพประกอบสีน้ำชื่อ Constantin Guys และเรียกเขาว่า modern artist ความพิเศษของผลงานของ Guys คือการจับภาพชีวิตประจำวันของคนปารีส ณ ช่วงเวลาหนึ่ง ได้อย่างละเอียดอ่อน ดูจริงและเป็นธรรมชาติ เช่น การพูดคุยของคนบนถนนหนทาง กิริยาของผู้หญิงที่กำลังเหม่อมอง เสื้อผ้าการแต่งกาย เป็นต้น

Charles Baudelaire เขียน ‘The Painter of Modern Life’ ในเวลาเดียวกันกับที่ Édouard Manet กำลังตกอยู่ในข่าวลือจากผลงานชื่อ Luncheon on the Grass (1863) ที่ผู้คนสงสัยว่าหญิงเปลือยในรูปคือคนไหนหรือไม่ หญิงเปลือยไม่ใช่สิ่งใหม่ในการเขียนรูปของศิลปินชาวตะวันตก แต่การจับภาพหญิงเปลือยในชีวิตประจำวัน และแสดงภาพนั้นใน Art Gallery ก่อให้เกิดผลต่อผู้มอง เช่น การห้ามมองของภรรยาที่มีต่อสามี การแอบมองอยู่เป็นระยะ เป็นต้น การจับภาพชีวิตประจำวันมักมีผลต่อผู้มอง เพราะศิลปะที่เข้าถึงได้ง่ายคือชีวิตจริง อย่างไรก็ตาม ผลงานประเภทนี้มักพูดความจริงผ่านสายตาของศิลปิน ซึ่งอาจไม่ใช่ความจริงทั้งหมด ถ้าถามว่าอาชีพที่สื่อสารเรื่องตัวตนของเมือง (self of the city) ได้ดีในสมัยนี้คืออาชีพอะไร คำตอบน่าจะเป็น street photographer ผู้เชี่ยวชาญในการจับภาพความจริง ณ ช่วงเวลาหนึ่ง (capture the moment) ณ สถานที่หนึ่ง

การถ่ายภาพ Street Photography ของ Rammy Narula (www.rammynarula.com) เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่อยู่ในหมวดหมู่ของวิถีชีวิตประจำวันของกรุงเทพฯ Narula สามารถจับ gesture ของแสง กิริยาของคน และสิ่งของ เช่น รถไฟ ที่แสดงออกถึงตัวตนของสถานที่ ณ ช่วงเวลาหนึ่ง ผลงานที่อ้างอิงถึงต่อนิสิตวิชาการศึกษาความเรียงด้านสถาปัตยกรรมเรื่องมาคือหนังสือชื่อ Platform 10 ซึ่งเป็นชุดภาพถ่ายที่เขาเดินทางไปสถานีรถไฟหัวลำโพงเกือบทุกวัน เป็นเวลาประมาณ 6 เดือน เพื่อรอรถไฟขบวนเดียวที่จะมาจอดและออกจากชานชาลาหมายเลข 10 รถไฟขบวนเดิมจะมาจอดที่หัวลำโพงวันละประมาณ 20 นาที ช่วงเวลานั้นเองที่เขาจับภาพท่าทางของผู้คน นายสถานี ผู้โดยสาร พนักงานขนของ ที่ต่างก็ทำกิจกรรมของตนเองไป แต่พอเรามองไปที่ภาพถ่าย ท่าทางของคนแปลกหน้าสองคนที่ไม่รู้จักกัน กลับเหมือนรู้จักกันดี ความพิเศษคือคุณภาพของแสงที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อมีรถไฟมาจอด แสงขับเคลื่อนให้สถานีรถไฟหัวลำโพงที่เราคุ้นเคยกลายเป็นสถานีรถไฟที่เราไม่คุ้นตา ประเด็นสำคัญคือวิถีคิดและกระบวนการทำงานของเขา เขาตั้งเป้าหมาย ค้นหาวีธีการทำงาน ทดลองทำ กลับมาวิเคราะห์ผลงาน และย้อนกระบวนการดังกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนได้ผลงานมาเป็นภาพชุด Platform 10

เพื่อนช่างภาพอีกคนหนึ่ง ชื่อ Chris Mottalini (www.mottalini.com) ทำซีรีส์ภาพถ่ายบ้านที่ออกแบบโดยสถาปนิกชาวอเมริกัน ชื่อ Paul Rudolph ระหว่างการรื้อถอนทำลาย Mottalini เดินทางมาบรรยายพิเศษถึงผลงานของเขา ชื่อ After You Left, They Took it Apart: Demolished Paul Rudolph Homes ที่กรุงเทพฯ แล้วเขาเลยขอมาถ่ายภาพที่บ้านปลายเนิน ณ เวลากลางคืน Mottalini มาพร้อมกับไฟฉาย 1 กระบอก สิ่งที่เขา capture ได้ (จากการใช้ไฟฉาย) เหมือนเป็น gesture หรือ soul ของอะไรบางอย่าง วิชาพีชคณิตในบ้านปลายเนินกลายเป็นเหมือนสัตว์น้ำใต้ทะเลลึก นี่เป็นเรื่องของ viewpoint ของช่างภาพมากกว่า technical skill เขาแค่เอาไฟฉายไปส่อง แต่ภาพที่ได้กลับเป็นมุมมองของบ้านปลายเนินที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน เช่นเดียวกันกับที่ Narula ถ่ายรูปสถานีรถไฟหัวลำโพงแล้วเราเกือบจำหัวลำโพงไม่ได้ Mottalini จับภาพชีวิตของบ้านปลายเนินที่เราไม่คุ้นชิน

สิ่งที่เราต้องการพูดถึงคือวิถีคิดและมุมมองเฉพาะตัวของช่างภาพ ไม่ใช่การหยั่งรู้โดยสัญชาตญาณของศิลปิน เพราะการทำงานในระดับนี้ ต้องใช้ความอดทน ความพยายาม และการฝึกฝน เหมือนกับเราต้องฝึกสายตาเราให้เป็นบุคคลภายนอก (outsider) ที่มองวัฒนธรรมของตนเอง เพื่อที่จะเข้าใจว่าชีวิตประจำวันมีความพิเศษซ่อนอยู่

art4d: We're starting to think about living in other people's memories. From the day we were born, we know our own name from another person, what we learn later in life relies upon information provided by others. It's at this point where we question the self of the city and ponder that perhaps the city might be considered as a living being and we are only attempting to capture it.

CC: The attempt to capture our real life moments can perhaps be dated back to the time when French artists were becoming more interested in everyday life as a subject for their art. In the 19th Century, the first French writer to write about this subject matter is Charles Baudelaire with his essay 'The Painter of Modern Life' (1863), who influenced writers in later generations. Baudelaire expresses his admiration for a watercolor illustrator named Constantin Guys, referring to him as 'the modern artist'. What's special about Guys' work is the way he delicately and naturally captures moments in the Parisians' everyday life. This would entail from conversations people had on the streets, the gestures of women letting her mind wander, to the clothes they wear.

Charles Baudelaire wrote 'The Painter of Modern Life' around the same time when Édouard Manet was the subject of discussion in Paris for his work Luncheon on the Grass (1863). The piece of work that had people wondering whether or not the naked woman in the painting was a prostitute. Naked women are nothing new in the paintings of western artists, but painting a naked woman from an everyday life context and exhibiting it in an art gallery ignited certain effects on viewers. Wives didn't want their husbands to look at the painting, while the work itself had people constantly glancing at it. The depiction of everyday life often has certain impacts on the viewer simply because it is the most accessible connection to real life. Nevertheless, this type of work tends to speak the truth through the artist's eyes, which may not entirely represent reality. If you ask me what occupation best communicates the self of the city today, the answer would be street photographer, because they are experts in capturing the moment in a place.

The body of work of Rammy Narula's street photography (www.rammynarula.com) is another example that can be categorized in the genre of Bangkok's everyday life. He is able to capture gestures of light, people's movements, objects such as trains and is able to reflect the identity of the place at a particular moment. One of the pieces of work that I use as a reference while teaching students in my architectural essay class is Platform 10. This was a series of photographs that were taken when he spent almost every day within the span of 6 months visiting the Bangkok Railway Station, where he would wait for the only train that would arrive and leave Platform 10. The train would stop at the Bangkok Railway Station for approximately 20 minutes and it was in that moment where he would photograph the gestures and movements of people from the officers, passengers, carriers, all going on with their own courses and activities. Although, when you look at the photographs, the gestures of two strangers look like as if they were long-time acquaintances. The amazing thing about it is the quality and characteristics of light that changed whenever the train stopped at the platform. The light turned the Grand Station to a place that feels new and unexpected. The important quality is the way he thinks and his work process. He sets the goal, searches for the method, experiments, analyzes and reverses the process repeatedly until all turned out to be Platform 10.

Another fellow photographer named Chris Mottalini (www.mottalini.com) created a series of photographs of a house designed by an American architect, Paul Rudolph, while it was being demolished. Mottalini was invited to give a special lecture about his work titled After You Left, They Took it Apart: Demolished Paul Rudolph Homes, in Bangkok. He asked for permission to photograph Bann Plai Nern at night. Mottalini came with a flashlight and what he was able to capture (from the use of flashlight) felt like a gesture or a soul of a being. The plants covering the ground of Bann Plai Nern becomes like this deep-water creature. It's the matter of the photographer's viewpoint more than technical skills. All he did was take photos using the flashlight as a light source and he was able to capture Bann Plai Nern in the way that I've never seen before. It's the same with what Narula did with his photographs of the Grand Station that make the place look almost unrecognizable, Mottalini captures this spirit of Bann Plai that isn't familiar to me.

3.1

THE PAINTER OF MODERN LIFE

ใน 'The Painter of Modern Life' (1863) Charles Baudelaire พูดถึงชายผู้หนึ่งที่เขาจะไม่ขอเอ่ยชื่อ – แต่แทนชื่อว่า Monsieur G ชายคนนี้เริ่มวาดรูปตอนอายุได้ 42 ปี เขาเรียนรู้ทุกอย่างในด้านการทำงานศิลปะด้วยตัวเอง ทำอาชีพเป็นนักวาดภาพประกอบให้กับหนังสือพิมพ์อังกฤษหัวหนึ่ง และแน่นอนว่า มีทัศนคติที่แตกต่างจากศิลปินแบบประเพณีอย่างสิ้นเชิง Monsieur G จะทำลายรูปภาพทันทีเมื่อรู้สึกว่ามันน่าเบื่อด้วยเทคนิคโบราณ เขามองว่าการทำงานศิลปะที่ยึดติดความรู้เก่าสมัยยุคกลาง คือความเกียจคร้านเพราะจมอยู่กับสิ่งที่ตัวเองรู้ แต่ไม่เปิดรับ สิ่งเกิด สัมผัสความงามของปัจจุบันที่อยู่ตรงหน้า Baudelaire นิยาม Monsieur G ว่าเป็น The Painter of Modern Life ที่ให้คุณค่ากับการจับภาพของ modernity ด้วยเทคนิคการวาดแบบอื่น

In 'The Painter of Modern Life' (1863), Charles Baudelaire wrote about a man whose name was not mentioned but cited as Monsieur G. The man, began painting when he was 42 years old. Art and painting were self-taught as he made a living as an illustrator for an English language newspaper. His art possessed an entirely different attitude from the traditional artists dominating the art scene at the time. Monsieur G would destroy the painting he was working on as soon as he felt that he was using old techniques. He viewed works which possessed old, medieval artistic processes as laziness for they rested on their laurels without opening to, observing and experiencing the beauty of the moment before their eyes. Baudelaire defined Monsieur G as The Painter of Modern Life, who valued the illustration of modernity using unprecedented painting techniques.

3.2

THE PAINTER OF MODERN LIFE

ตัวอย่างของ modernity คือเครื่องแต่งกายที่เขาใช้เนื้อที่หน้ากระดาษไม่น้อยพูดถึงความเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกายนับตั้งแต่ยุคเรอเนสซองส์เป็นต้นมา โดยเฉพาะการแต่งกายของผู้หญิง gesture / manners บางอย่าง แม้กระทั่งโครงหน้าของคน Charles Baudelaire ต้องการสื่อว่ารายละเอียดเหล่านี้สื่อถึงภาวะ “ชั่วขณะ” หรือรูปแบบการบริโภคของแต่ละยุคสมัย มีหนังสือชื่อคล้ายกันอีกเล่ม The Painting of Modern Life (1985) โดย T.J. Clark ที่พูดถึงบรรยากาศเมืองปารีสในช่วงทศวรรษ 1860s บริเวณ boulevards ที่เต็มไปด้วยคาเฟ่ สวนสาธารณะ นิทรรศการ ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของ modern life หรือลักษณะการบริโภคแบบใหม่ของคนในสังคม Clark มองว่า movement ของศิลปินในช่วงนั้นที่ทำงานที่ “present” ความเป็นเมืองสมัยใหม่ นั้นเป็นจุดเริ่มต้นของ Modern Art

One of the examples of modernity was the clothes. He spent a great deal of pages talking about the changes in people's clothing since the Renaissance era, particularly the changes in women's fashion, certain gestures/manners or even people's facial structures. Charles Baudelaire wanted to communicate that these details conveyed the temporary stages or a pattern consumption of each time period. A book with a similar name titled, 'The Painting of Modern Life' (1985) by T.J. Clark described the atmosphere of Paris during the 1860s, particularly around boulevards filled with cafes, public parks, and exhibitions as the beginning of the modern life or the new consumption pattern of people in society. Clark viewed the movement of artists whose work presented the so-called modern self of the city as the beginning of Modern Art.

AKKARA NAKTAMNA

ช่างภาพ street photography คนไทยที่เราชื่นชมอีกคนหนึ่ง คือ อัครา นักทำนา (www.akkaranaktamna.com) กับซีรีส์ภาพถ่ายชื่อ สัญญาณ (Signs) อัคราตระเวนไปตามสถานที่ต่างๆ ในประเทศไทย รวมถึงกรุงเทพฯ เพื่อจับมุมมองของต้นไม้ ณ เวลาหนึ่ง ที่มีลักษณะหลอกหลอนคล้ายการบุกรุกโลกของมนุษย์ต่างดาว สัญญาณที่อัครานำเสนอให้ความรู้สึกว่าการแก้แค้นของต้นไม้ที่จะทำการเจริญเติบโตของเมืองกำลังคืบคลานใกล้เข้ามา

art4d: สถานที่ไหน หรือว่า object ไหนที่จะสามารถบอกเราถึง self of the city ได้

CC: ทุกปีการศึกษา เราให้รายชื่อสถานที่ซึ่งน่าศึกษาในกรุงเทพฯ ประมาณ 10 ที่ สถานที่หนึ่งที่น่าสนใจคือตลาดคลองเตย เนื่องจากระบบอันซับซ้อนภายในตลาดตลอดวันตลอดคืน ตอนเช้าจะมีชิ้นที่คนมาส่งซากหมูเป็นคันรถ ลูกหาบต้องยกซากหมูเป็นตัวๆ ไปตามร้านเพื่อฆ่าและ อีกชิ้นหนึ่งในตอนกลางวันที่เราได้ไม่ลืมคือตรงโซนขายปลา ภาพจำนั้นคือคน 4 คนนั่งบนม้านั่งต่ำอยู่ที่ 4 มุมของแผ่นพื้นคอนกรีต 4 เหลี่ยม เขากำลังลับหัวปลาอยู่บนเขียงไม้ โดยวิธีสะบัดหัวปลาออกจากเขียงคือการขวัดอโต้ขึ้น ทำให้หัวปลากระเด็นเป็นแนว projectile ไปลงตรงจุดศูนย์กลางของวงกลม ถ้าพูดในมุมมองสถาปนิก โครงสร้างภาพจากด้านบนจะเป็นรูปวงกลมในสี่เหลี่ยมจัตุรัสเช่นเดียวกับเส้นโครงร่างผังพื้นของ Pantheon ในกรุงโรม ตอนที่เห็นภาพนี้ที่ตลาดคลองเตยเสียใจมากที่ไม่เอากล้องวิดีโอไป ชินดังกล่าวคือศิลปะแห่งชีวิตประจำวัน มันจริงเสียยิ่งกว่าจริง งามเสียยิ่งกว่างาม อีกความประทับใจหนึ่งที่พบในตลาดคลองเตยเกิดขึ้นในโซนที่เหม็นที่สุดของตลาด กล่าวคือ โซนที่ใกล้กับคลองเตยเดิมซึ่ง ณ ปัจจุบันเป็นบ่อน้ำนิ่งที่รับน้ำเสียของตลาด ในบริเวณนี้มีพื้นที่ที่เขาฆ่าไก่กัน เห็นแล้วใจเต้น มุมฆ่าไก่นี้ค่อนข้างมืด ฉากหลังเป็นผนังสังกะสี มีรอยฉีกแสงอาทิตย์ลอดผ่านเข้ามาเป็นแถบยาว เมื่อเรามองไปที่การฆ่าไก่จะเห็นภาพด้วยแสงย้อนจากด้านหลัง (backlight) เวลาฆ่าไก่เขาจะตม่น้ำ มันเลยมีควันออกมา คนที่นั่งฆ่าไก่อยู่ก็เหมือนไม่อยากให้คนอื่นเห็น เขานั่งแบบแอบๆ ในมุมมืด เป็นอะไรที่พอเห็นแล้วมันตะตะตา น่าจะเป็นเพราะความงามในความน่าเกลียดและความน่ากลัว มันจะมีอะไรพิเศษๆ อย่างนี้หลบซ่อนอยู่ที่ตลาดคลองเตย

EVERYDAY LIFE EXISTS IN THE STREETS, CITIES, ON HOLIDAYS AND WEEKENDS, ON DAYS WE DECIDE THAT WE AREN'T GOING TO DO ANYTHING

What I want to point out here is the specific way of thinking and the personal point of view of a photographer, not an artist's intuition because to work in such scale, it requires a great deal of patience, effort, and practice. It's similar to how we train ourselves to look at our own culture in a different perspective, as an outsider in order to see all the hidden amazing things in our everyday lives.

Another Thai street photographer I admire is Akkara Naktamna and his Signs series, wherein he journeyed to different places in Thailand, including Bangkok to photograph trees at different moments in time. The photos have this haunting essence that feels like what the world would look like after an alien invasion. The Signs convey the approaching urban sprawl and the eerie environmental elements of the slowly growing parasite plants.

art4d: When it comes to the self of the city - can you tell us which places or objects signify this?

CC: Every semester, we give students a list of about 10 interesting places in Bangkok, and one of the most popular places is Klong Toey market. It has this complex system that runs all day and night. In the morning, you would witness a scene where trucks load off slaughtered pigs and the carriers would put these dead pigs on their shoulders to take them to shops where the pigs would be dissected into pieces. Another memorable scene takes place during the day at the fish zone. I remember that there were four people sitting on these small, low stools at 4 different corners of this rectangular concrete slab. They were cutting off fish heads on chopping blocks by flicking them with the chopping knives. The heads slipped off and flied in quick projectile and land at the center. From an architect's perspective, the top view of this would be a circular pile of fish heads at the center of the square concrete slab - as the floor plan of the Pantheon in Rome. It was such a shame that I witnessed this without my video camera. That scene to me, is the art of everyday life. It won't get any realer or more beautiful than that. Another impressive moment for me at that market is the zone with the worst smell in the entire market. It's the zone near the original market place, which is now the area where all the wastewater from the market rests. This is also the place where they kill the chicken. It makes your heartbeat race to see them. It was a rather dark corner with this torn galvanized sheet wall in the backdrop. The sun pierced through and there was once when I looked at the movements while the chickens were being killed, I saw their silhouettes with the backlight. When they were being killed, the slaughterers boiled water and you would see steam coming out from the area. The people would just sit in the dark corner, as if they were hiding. It's the scene that catches my eyes and it stays in my memories because there's this beauty in the ugliness and horror. Klong Toey market is filled with these kinds of hidden special elements.

FUTURE (IM)PERFECT

ASST.PROF.DR. APIWAT RATANAWARAHA TALKS ABOUT
HOW HE APPLIES FUTURES RESEARCH, URBAN RESEARCH
AND URBAN OBSERVATORY AND ENGAGEMENT IN HIS
CURRENT PROJECT 'URBANITES 4.0'

INTERVIEW BY KANOKWAN TRAKULYINGCHAROEN / PAPHOP KERDSUP
PORTRAIT: NAPAT CHARITBUTRA
PHOTO: KETSIREE WONGWAN

คอลัมน์ CRITICAL ครั้งนี้เราชวน ผศ.ดร. อภิวัฒน์ รัตนวราหะ จากภาควิชาการวางแผนภาคและเมือง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาพูดคุยถึงงานวิจัยใหม่ล่าสุด “คนเมือง 4.0” และที่มาที่ไปของงานวิจัยชิ้นนี้ ที่เกิดจากการประสานสามส่วนพื้นฐานเข้าด้วยกัน นั่นคือ งานวิจัยเมือง (Urban Research) กับอีกส่วนหนึ่งที่เรียกว่า งานวิจัยด้านอนาคตศึกษา (Futures Research) และงานสังเกตการณ์และขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในเมือง (Urban Observatory & Engagement) เป็นเหมือนบทนำไปสู่คำถามที่ว่า “อะไรคือนิยามของคำว่า เมือง (city) คนเมือง (urban man) และความเป็นเมือง (urbanization)” และไปจบตรงคำถามว่า “ตัวตน (self) ของเมืองมีอยู่จริงหรือไม่?”

This time we invite Asst.Prof.Dr. Apiwat Ratanawaraha from the Department of Urban and Regional Planning, Faculty of Architecture, Chulalongkorn University, to talk about his latest 'Urbanites 4.0' research and the genesis of it all. The work was born out of the integration of Urban Research, Futures Research and Urban Observatory and Engagement. This prologue leads to the second part of the interview, the conversation about the definition of "city", "urban man", and "urbanization" as well as the question, "can city really have its own self?"

art4d: ตอนนี้กำลังทำงานวิจัยเกี่ยวกับประเด็นอะไรบ้าง

Apiwat Ratanawaraha: มีเยอะ วันนี้เราคุยกันเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับเรื่องชีวิตเมืองในอนาคตก็แล้วกันนะครับ เรื่องเมืองเป็นงานที่ผมทำอยู่ปกติ แต่เรื่องที่ผมกำลังจะเริ่มทำอีกงานหนึ่งและเริ่มวิเคราะห์มาได้ระยะหนึ่งแล้ว เป็นโปรเจกต์ชื่อ “คนเมือง 4.0: อนาคตชีวิตเมืองในประเทศไทย” ซึ่งเป็นหนึ่งในโปรแกรมวิจัยในภาพใหญ่ที่ชื่อว่า คนไทย 4.0 แต่ผมจะทำเฉพาะส่วนที่พูดถึง “คนเมือง 4.0” (Urbanites 4.0)

เรื่องที่ผมสนใจมานานพอสมควรแล้ว ตัวผมเองก็เคยทำงานเชิงอนาคตศึกษา (Futures Studies) มาบ้าง แต่ครั้งนี้จะทำจริงๆ จังๆ มากขึ้น โดยปกติ เวลาเรามองหรือวางแผนอะไรต่างๆ เรามักจะมองจากปัญหาเป็นหลัก เช่น เรื่องฝุ่นที่เกิดขึ้นมา มันเกิดจากอะไร สาเหตุมันเกิดจากอะไรอย่างนี้ ที่ผ่านมามีความรู้เกี่ยวกับการวางแผน โดยมากมักจะ เป็นความรู้จากในอดีตกับปัจจุบัน แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันมีความหมายไปถึงว่า เราจะใช้ความรู้เกี่ยวกับอนาคตได้ยังไงด้วย ถึงแม้ว่าอนาคตมันยังไม่เกิด และก็ไม่มี ข้อมูลเกี่ยวกับอนาคต แต่ว่าอนาคตศึกษา เป็นกรอบความคิดและวิธีวิทยาแบบหนึ่ง ที่จะทำให้เราสามารถนำข้อมูลจากอดีต ปัจจุบัน รวมถึงความเป็นไปได้ที่อาจจะเกิดขึ้น ในอนาคตมาเตรียมตัวเพื่อที่จะรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งมันจะมากกว่า การดูแค่แนวโน้มที่ผ่านมามันเป็นยังไง

ดังนั้นในงานวิจัยที่กำลังจะทำเรื่อง “คนเมือง 4.0” มันเป็นการเชื่อมงานวิจัย 2 ส่วน เข้าด้วยกัน ส่วนที่เรียกว่างานวิจัยเมือง คือ Urban Research กับอีกส่วนหนึ่งที่เรียกว่า Futures Research และมีองค์ประกอบที่ 3 ด้วย เรากำลังจะทำเป็น หน่วยสังเกตการณ์ เมืองและการชวนคนให้มาร่วมคิดร่วมทำ (Urban Observatory & Engagement) เพื่อ ผลักดันการเปลี่ยนแปลงของเมือง ตอนนี้เราค่อยๆ เริ่มทำทั้งสามส่วนนี้แล้ว โดยในส่วน ที่สาม มีเรื่องของ การสร้างการเข้าร่วมกับสื่อต่างๆ ด้วย ในมุมมองที่ว่า เราจะทำความเข้าใจกับเมืองโดยที่มองไปในอนาคตด้วยว่าเราจะทำให้ดีขึ้นได้อย่างไร โดยที่เราใช้เอา ความรู้และข้อมูลที่มีอยู่มาผลักดันให้มันเกิดสิ่งที่เราต้องการจะให้เกิดขึ้นในอนาคต ด้วย ดังนั้น 3 องค์ประกอบ คือ Urban Research, Futures Research และ Urban Observatory & Engagement

art4d: ช่วยขยายความเรื่อง “คนเมือง 4.0” เพิ่มหน่อยได้ไหม

AR: ในที่นี้นักวิจัยที่ทำงานนี้มีประมาณ 4-5 คน ของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรามองคำว่า คนเมือง 4.0 ไม่ใช่หุ้ยอยู่แค่เฉพาะคนที่อยู่ในเมือง เราไม่ได้ใช้ขอบเขตเมืองแบบราชการคือขอบเขตเทศบาล หรือเมืองในฐานะที่เป็นตึกรามบ้านช่องที่เราเห็นอยู่ทั่วไป ซึ่งเป็นเพียงแค่การรวมตัวกันของความเป็นเมือง ฉะนั้นความเป็นเมืองของคนในแง่นี้ มันอาจจะอยู่ที่ป้าย อาจจะอยู่บนยอดดอยก็ได้ แต่ว่าการใช้ชีวิตของพวกเขาในความเป็นจริงแล้ว มีความเป็นเมืองอยู่

แต่ว่าตอนนี้ปัญหาของเราคือ เรามองเรื่องเมืองแค่เมืองกรุงเทพมหานคร และเอาเข้าจริง ขอบเขตของความเป็นเมือง มันไม่ได้กำหนดจากพื้นที่อย่างเดียว งานวิจัยนี้จึงพยายาม มองความเป็นเมืองจากชีวิตคน เริ่มจากลักษณะตั้งแต่การอยู่อาศัย การกิน แล้วก็การเดินทาง การทำงาน การติดต่อสื่อสาร ที่จริงตอนนี้เรากำลังจะหาคนที่ดูเรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็คือมองชีวิตตั้งแต่ครรภ์มารดาถึงเชิงตะกอน (from womb to tomb) โดย เราต้องการจะดูว่า คนเกิดมาพร้อมความเป็นเมืองยังไง ใช้ชีวิตแบบเมืองยังไง และในที่สุดตายด้วยความเป็นเมืองยังไง อันนี้คืองานวิจัยที่กำลังทำอยู่ เริ่มวางกรอบแล้ว เป็น โปรเจกต์ที่จะทำกันตลอดสามปีข้างหน้านับจากนี้ แต่ละทีมดูกันคนละด้านไปคนหนึ่ง ดูเรื่องกิน คนหนึ่งเรื่องอยู่อาศัย เดินทาง ทำงาน เจ็บป่วย ตอนนี้เรากำลังสร้างทีมไปเรื่อยๆ

art4d: ทำไมถึงสนใจในการที่จะทำประเด็นการวิจัยทั้ง 3 ข้อที่เล่าไป มันเกี่ยวข้องกับ ความสนใจส่วนตัวของคุณด้วยหรือเปล่า

AR: จากมุมมองส่วนตัวก่อน ผมเป็นคนเชียงใหม่ โตมาในชุมชนที่ถือว่าไม่ได้บ้านนอก เพราะห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปสักประมาณ 5-6 กิโลเมตร เป็นพื้นที่ที่มีลักษณะที่ให้ความรู้สึกของชนบทกับเมืองอยู่ด้วยกัน ตัวผมเองโตมากับสวนลั่นจี่ ลำไย มีท้องนาอยู่หน้าบ้าน แต่เข้าไปเรียนในตัวเมือง ดังนั้นชีวิตผมจริงๆ แล้วไม่เคยเป็นเด็กบ้านนอก แต่ว่าสภาพความเป็นอยู่รอบตัวเป็นบ้านนอกมาตลอด ความสนใจของผมเกี่ยวกับเรื่องเมืองจึงไม่ได้เป็นวิชาการ แต่มันเหมือนกับเป็นตัวตนของเรา ฉะนั้นตัวผมเองก็จะเห็น ภาพของความหลากหลายของความเป็นเมืองจากมุมมองของชีวิตตัวเอง และจาก มุมมองของสิ่งรอบข้างที่ได้เปลี่ยนไปในช่วงเวลาหลายสิบปีมานี้

art4d: What are you working on currently?

Apiwat Ratanawaraha: Quite a lot. But let's focus our conversation on the issue of future urban life. Urbanism is one of the issues I've been working on, pretty much on a regular basis, but I started another research quite a while ago actually. It is called 'Urbanites 4.0: The Future of Urban Life in Thailand,' which is a part of a big research program titled 'Thai Citizens 4.0' but I work specifically on the part of 'Urbanites 4.0.'

The topic has been of my interest for quite some time. I've done some projects about Future Studies but this one is more serious and exclusive. Normally when we look or plan things, we place our focus on the problems. Take the dust particles for example, we look at the causes. Most of the know-how about planning is often about the past and present knowledge but, in reality, it encompasses how we utilize the knowledge about the future as well. The future hasn't happened and we don't have any tangible information about the future, but Future Studies is a conceptual framework and methodology that allows for us to use information from the past and present including the future possibilities so that we can prepare for what's going to happen in the future. That's more than just looking at past tendencies.

'Urbanites 4.0' basically links two types of research together, Urban Research and Futures Research, and then there's the third part, which is an ongoing development of Urban Observatory & Engagement to propel urban transformations. We've begun working on these three parts. The third part involves the facilitation of engagement through the use of media platforms in the sense that we want to try to understand the city by looking into the future and considering how we can improve people's lives. We're using the knowledge and information we have to help make what we want to see happen really happen in the future. So, Urban Research, Future Research, and Urban Observatory and Engagement are the three methodologies I've put together in this project.

art4d: Could you elaborate a bit more on this 'Urbanites 4.0' research?

AR: We are a team of 4-5 researchers from the Faculty of Architecture, Chulalongkorn University. We look at the term 'Urbanites 4.0' beyond the definition of people who live in cities. We don't use the physical boundaries, which is more of a bureaucratic definition that divides urban spaces according to municipal boundaries. And we don't look at the city as a place with all the built structures that we normally see every day. Those are just an agglomeration of urbanism. So the notion of 'urbanism,' in this particular sense, could be a mountain town like Pai or a village at the top of a mountain somewhere. In the way people live their lives, there are elements of urbanism in it.

But the problem is we're looking at urbanism with almost the entire emphasis being placed on Bangkok. If you really look at it, urban boundaries are not solely determined by physical spaces. This research, therefore, tries to look at urbanism from people's lives; the way they live, eat, commute, work, and communicate. We're actually looking for someone to help us look into that concept, looking at life according to that perspective. We want to look at how a person is born with urbanism and how they live a life and ultimately die with urbanism. This is the research we're working on. The framework has been set and it's going to be a project that we will be working on throughout the next three years. We're currently building our team, each of which will work on each topic: eating, dwelling, commuting, working, and sickness.

art4d: Why do these three issues interest you? Do they have anything to do with your personal interests?

AR: Let's look at this from my personal perspective. I'm originally from Chiang Mai and grew up in a community, well not exactly in a rural area, but it's 5-6 kilometers from the city center. It has these combined rural and urban characteristics. I was raised surrounded by orchards with paddy fields as my front yard. But I went to school in the city. So I wasn't really a rural kid but the surroundings of my house have always been the rural setting. My interest in urban space hasn't really been in terms of academic aspects.

แต่ในเชิงการเชื่อมโยงระหว่างงานวิจัยเกี่ยวกับเมือง การศึกษาอนาคต และ Urban Observatory ผมมองว่ามันเป็นโอกาสเฉพาะตัวของความเป็นอาจารย์ฝั่งเมืองในประเทศไทยก็แล้วกัน ในประเทศที่เจริญแล้ว อาจารย์ที่ทำด้านทฤษฎีด้านฝั่งเมืองของโลกเขาก็เป็นนักทฤษฎี โดยมากบทบาทหลักของคนเหล่านี้ก็คือ การสังเกต แล้วก็สร้างทฤษฎีขึ้นมาจากการสังเกต แต่ในบริบทของประเทศกำลังพัฒนาอย่างประเทศไทยอาจารย์ทำอยู่ร้อยอย่าง คืองานสอนก็ต้องสอน งานวิจัยเพื่อที่จะได้องค์ความรู้ในเชิงทฤษฎีก็ต้องทำ และต้องมีหน้าที่ในด้านนโยบายและการปฏิบัติ ทั้งยังมีการเรียกร้องของสังคมให้เราผลักดันอะไรอีกด้วย

ดังนั้นในบทบาทของความเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยด้านฝั่งเมืองในไทยจึงค่อนข้างหลากหลายมาก ที่นี้เราจะเลือกทำอะไรอย่างเดียวนั้นก็ไม่ได้ เพราะว่าถ้าเราทำแค่วิจัย เราก็จะกลายเป็นหอคอยงาช้าง และมันก็ไม่ได้ตอบโจทย์อะไรกับสังคม ดังนั้นความรู้เรื่องเกี่ยวกับเมืองในประเทศไทยมันใกล้ตัวเรามาก

ส่วน Futures Research นั้น ผมขอพูดตรงๆ ว่า ผมก็ไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ แต่มีประสบการณ์ที่เคยได้ทำงานมาบ้างกับคนที่เขาเรียกตัวเองว่า นักอนาคตศึกษา (futurist) หรือนักอนาคตศาสตร์ (futurologist) ผมได้เรียนรู้ว่า แนวทางนี้มีกรอบ และมีเทคนิควิธีที่จะทำให้เราสามารถนำความรู้ตรงนั้นเอามาทำความเข้าใจแล้วขับเคลื่อนเรื่องเมืองได้มากกว่าวิธีการเดิมๆ ที่เราเคยทำได้อย่างไร เพราะเมื่อก่อนนักฝั่งเมืองทำงานแบบคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของประชากรไปตามแนวโน้ม หรือถ้าเอาบทบาทด้านนโยบายของรัฐส่วนกลางมาทำออกมาเป็นฝั่งเมืองรวม ฉะนั้นมันจะเป็นการขับเคลื่อนที่ควบคุม โดยขับเคลื่อนอาจจะน้อย แต่มันเป็นเรื่องการควบคุม แล้วก็วิธีการคิดถึงอนาคตในสมัยก่อน เขาจะมองมันเป็นเส้นตรง เมื่อรัฐกำหนดมาอย่างนี้ เราต้องไปถึงเป้าหมายนั้นโดยใช้วิธีที่มันเข้ามากำหนดทิศทางการพัฒนา

แต่ตอนนี้โลกมีความไม่แน่นอนสูงใช่ไหม การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้น บางทีเราก็ไม่รู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ฉะนั้นกระบวนการวิธีการในการวางแผนก็จำเป็นต้องเปลี่ยนไปเยอะพอสมควร เมื่อก่อนนี่เราก็เรียนกันในแบบหนึ่งซิมป์คริบ แต่ตอนนี้กระบวนการวิธีวิทยาพวกนี้มันก็เปลี่ยนไปเยอะแล้ว อย่างอนาคตศึกษาที่ช่วยเราได้เยอะพอสมควร ทำให้เราปรับกรอบงานวิจัยเรื่องเมือง (Urban Research) แล้วก็วางเรื่อง engagement ในโมเดลของเราใหม่ มันเลยเกิดเป็น 3 องค์ประกอบที่เล่ามา นี่คือนี่ที่เรา กำลังจะทำอยู่

art4d: คุณเจอความยากลำบากในการสื่อสารทำความเข้าใจกับสาธารณชน เกี่ยวกับส่วนที่เป็น Futures Research บ้างไหม

AR: ผมมองว่า ตอนนี้อองค์ความรู้ด้านนี้มันยังไม่เยอะ ที่ผ่านมามันยังไม่มีการสื่อสารประเด็นตรงนี้ออกไปมากเท่าไร เพราะมันเป็นเรื่องใหม่มาก ในวงการวิชาการเอง ผมมองว่า ความรู้เรื่องนี้ก็ยังไม่ค่อยตกผลึกมากในประเทศไทย คือเรายังต้องหันมาคุยกันให้เข้าใจว่า มันเป็นเรื่ององค์ความรู้จริงๆ มันควรจะต้องการพัฒนาศาสตร์ที่เรียกว่า

It's more of a part of my identity. It's probably why I see the diversity of urbanism from my own perspective and from the changes that have been happening over these past several decades.

But in terms of the integration between Urban Research, Future Studies and Urban Observation, I look at this as quite an exclusive opportunity as a professor in urban studies in Thailand. In a developed country, the people who work on global urban theories are theorists. Most of the time, the major role of these people is observing and developing theories from what they've observed. But in the context of a developing country such as Thailand, a professor has hundreds of tasks to undertake. We have to teach and do research to develop a theoretical body of knowledge. And we have to include the meanings in the aspect of policy and implementation, not to mention society's demands for us to contribute and propel new changes and movements.

So, the role of a university professor in urban studies in Thailand is very multifaceted. And you can't really choose one and ignore others because if you only do research, you're stuck on the ivory tower and that doesn't really speak with what the society is asking. Therefore the knowledge about urbanism in Thailand is actually close to us.

In terms of 'Futures Research,' I have to say it right here that I'm not an expert in the field but I do have some experiences working with some futurists and futurologists. I've learnt that there is a framework to this approach and how their methods can help us propel urbanization in a more effective way than what we've previously done. An urban planner used to work by speculating demographic changes or translating national policies into a city master plan. Therefore, it's a progress/control situation, but more of a controlled one. The way they used to think about the future was very linear and conformed to what the state indicated. We have to incorporate our visions for the direction of development in order to reach the set goals.

However, there are so many uncertainties and changes and we don't really know what's going to happen, thus the paradigms and methods needed for planning have changed quite considerably. Things like Future Studies can help quite a lot because it enables us to readjust our urban research framework and reposition the engagement of our model. It results in the three elements I mentioned earlier and these are basically the work we've been doing.

art4d: Do you face any difficulties when trying to explain to the public about Futures Research?

AR: My take on this is that the body of knowledge in this particular field of study is still rather limited. There hasn't been any substantial discussions about the issue because it's still very fairly new. Within the academic community, I don't think this field of study has been sufficiently materialized yet.

WE WANT TO LOOK AT HOW A PERSON IS BORN WITH URBANISM AND HOW THEY LIVE A LIFE AND ULTIMATELY DIE WITH URBANISM

อนาคตศาสตร์ขึ้นมา ซึ่งมันไม่ใช่โหราศาสตร์นะ ผมเพิ่งเขียนรายงานที่ได้ทุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ขึ้นหนึ่งเสร็จไป ทาง สกว. ให้ผมประมวลความรู้เรื่องเกี่ยวกับอนาคตศึกษา นี่ก็เป็นความพยายามริเริ่มที่จะสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับศาสตร์นี้ขึ้นมา

มันเป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับว่า เราจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับอนาคตได้อย่างไร ซึ่งมันคงไม่ใช่แค่ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่ทุกคนต้องทำตาม มันน่าจะมีกระบวนการอื่นอีกหรือเปล่า ที่จะมาช่วยเราทำความเข้าใจเมือง และทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อรับมือกับอนาคต

แต่ว่าคำถามว่าแล้วมันแตกต่างจากโหราศาสตร์ยังไง อันนี้เป็นเรื่องปกติมากเลย มีครั้งหนึ่งไปนำเสนองานกับบอร์ดของ สกว. ก็มีอาจารย์ท่านหนึ่งถามมาเหมือนกันว่า เราจะทำให้คนเข้าใจว่า ความรู้ชุดนี้แตกต่างจากโหราศาสตร์อย่างไร มันก็มีวิธีอธิบายอยู่ เราสามารถใช้วิธีที่เป็นเชิงคุณภาพมากๆ อย่างเช่น Ethnography หรือจะใช้วิธีที่เป็นเชิงปริมาณมากๆ อย่างเช่น การทำโมเดลที่สร้างขึ้นจาก Big Data หลายๆ ที่ ก็พยายามจะพัฒนาอยู่ อย่างสำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติต่างก็พยายามทำอยู่ ดังนั้นตอนนั้นเริ่มมีแล้ว เพียงแต่ในประเทศไทยมันอาจจะยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควร

art4d: ถ้าเราจะเริ่มคิดถึง future scenario ที่จะเกิดขึ้นกับประเทศไทยทั้งในระยะใกล้ 3-5 ปีนี้ ในระยะกลาง 15 ปี 20 ปี กับในระยะไกล 50 ปีข้างหน้า มันจะเป็นอย่างไร และขั้นตอนแรกๆ ของกระบวนการคิดมันทำงานอย่างไร

AR: ตกลงเราจะเลือกตั้งอยู่ที่ไหน?

art4d: น่าจะมี

AR: เวลาเรามองอนาคต การเลือกตั้งนี่เขาเรียกกันว่า เป็นตัวพลิกเกม (Game Changer) ตัวหนึ่ง เริ่มต้นเลย เราก็ต้องมองว่ามันมีปัจจัยอะไรบ้างที่ทำให้อนาคตมันจะเปลี่ยนทิศทาง หรือที่เรียกว่า ปัจจัยขับเคลื่อน (driver) เราก็มองพวกเทรนด์แนวโน้มต่างๆ เช่น digitalization (การผนวกรวมเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาในชีวิตประจำวัน) ทำให้เราใช้ดิจิทัลมากขึ้น ปัจจัยอย่างการเปลี่ยนแปลงด้านประชากร ปัจจัยด้านภูมิรัฐศาสตร์ ปัจจัยพวกนี้คือสิ่งที่เราจะต้องดูว่า อนาคตมันจะเปลี่ยนไปอย่างไร ในขณะเดียวกันเราก็ต้องดูว่ามันมีตัวพลิกเกมตัวไหนบ้างที่จะทำให้อนาคตมันพลิกผัน

ฉะนั้นมันก็เป็นเรื่องที่ยากที่จะตอบว่ามันจะเป็นอย่างไร สำหรับผม ความเป็นเมืองของคนไทยในปัจจุบันมันไปไกลมากกว่าตัวเลขในเชิงสถิติมากแล้ว ถ้าเราจะนิยามกระบวนการเป็นเมือง มันไม่ได้ผูกกับตัว city แต่ไปผูกกับความเป็นคนเมือง ฉะนั้นผมมองว่าสภาพความเป็นจริงมันไปไกลมากกว่าที่นักผังเมืองทั่วไปนิยามกันในตอนี้ และกระบวนการนี้จะดำเนินไปเรื่อยๆ จน ณ จุดหนึ่ง เราน่าจะเข้าสู่กระบวนการเป็นเมืองโดยสมบูรณ์ (complete urbanization)

ผมคิดว่าอย่างน้อย 10 ปีข้างหน้า เราคงเห็นภาพว่าไปที่ไหนก็มีแต่เมือง ถ้าผมพูดอย่างนี้เดี๋ยวนักวิชาการด้านชนบทวิทยาจะมาว่าผม แต่ผมก็คิดว่าถึงเวลานั้น มันจะไม่มีความเป็นชนบทเหลืออยู่แล้ว การไม่มีความเป็นชนบทเหลือ มันกำหนดชีวิตคนได้ เพราะอย่างแรก ความสะดวกของด้านการขนส่ง การโทรคมนาคมสารสนเทศต่างๆ มันเข้าไปได้ทุกที่หมดแล้ว แทบจะไม่เหลือส่วนไหนในประเทศไทยที่ทุนไปไม่ถึง

I think we have to discuss and reach a common understanding that it is an actual body of knowledge and it needs to be developed into an actual science. Futurology isn't astrology. I just finished writing a report funded by The Thailand Research Fund and they wanted to give this processed depiction about Futures Studies. It is an attempt to initiate a better understanding about the discipline.

It's a body of knowledge revolving around how can we attain a better understanding of the future. It isn't just about a 20-year national strategy that everybody has to follow. I mean, shouldn't there be other processes that will allow us to understand urbanism and urbanization more? As well as helping us cope better with the future.

For someone to question how it's any different to astrology is perfectly normal. A professor who is one of the TRF committee once asked me as well, about how can we explain the differences between this particular body of knowledge and astrology to people, and there are definitely ways to explain it. We can use a very qualitative method such as ethnography or a highly quantitative approach like creating computational models from big data, which is what many are attempting to do, including the Office of the National Economic and Social Development Council as well as the National Innovation Agency. We're beginning to see more of that but it hasn't really been widely popular in Thailand.

art4d: If we were to start thinking about the future scenario of Thailand in the next 3-5 years, and in a bit more distant future like 15-20 years, then to something as far as 50 years, what will it be like? How do the first steps of the thought process work?

AR: Are we still going to have an election?

art4d: Yes, probably.

AR: This election, for example, is considered a game changer when we think about the future scenario. First off, when we look at the future, we have to look for the possible factors that will be the causes of change in the way the future is heading. We call them 'drivers.' We look at trends and tendencies such as digitalization that enable the use of digital technologies in our life, factors that contribute to the change of the demographic and geopolitical factors. These are the factors we need to look at and speculate how the future is going to change. In the meantime, we also have to look at the possible game changers that will deviate the speculated trajectory.

So it's difficult to answer. To me, the notion of urbanization in the Thai context has gone beyond statistical numbers. If we were to define urbanization, it doesn't attach itself to a city but to the notion of urbanite instead. I think the reality has surpassed what urban planners are trying to define, and the process is going to continue to the point of complete urbanization.

I think within ten years at least, we will be witnessing an omnipresence of urbanization. The rural study academics might disagree with me on this but I do think that in a decade we won't have any rurality left, which could determine or change people's lives will change because the convenience

WE TEND TO FORGET THAT EVERY-THING WE CONSUME IN THE CAPITAL CITY SUCH AS BANGKOK, POSSESSES A CODEPENDENT RELATIONSHIP WITH RURAL AREAS ONE WAY OR ANOTHER

ดังนั้นความเป็นเมืองมันก็จะไปด้วยกันกับ modernity และ capitalism จากทัศน์แรกคือ มองเมืองไทยเป็นประเทศเมืองโดยสมบูรณ์ ภายในเวลา 10 ปี ถ้าบอกไปอย่างนี้สงสัยเดี๋ยวต้องมีคนตกใจ

art4d: ถ้าอย่างนั้น เราจะรับมือความเปลี่ยนแปลงที่มันจะเกิดขึ้นกับสภาพทางกายภาพที่เป็นชนบทได้อย่างไร

AR: อันนี้เราต้องมองต่อออกไปอีกขั้นหนึ่งว่า ตอนนี้อะไรจะเข้ามาอยู่ในเมืองเนื่องจากความเป็นเมืองมันเข้าไปหาสภาพกายภาพที่ยังเป็นชนบทมากอยู่แล้ว

ผมว่าประเด็นนี้สำคัญ เมื่อก่อนเราจะแยกชนบทกับเมืองออกจากกันอย่างชัดเจน อันนี้คือเมือง อันนี้คือชนบท แล้วเรามากจะลืมนิดๆ ที่จริงแล้วทุกอย่าง อย่างที่เรากินใช้ในเมือง ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์แบบพึ่งพากับพื้นที่ชนบท ที่นี้อย่างที่คุณพูดมาเนี่ย มันเริ่มมีความพยายามที่จะทำให้คนเข้าใจมากขึ้นว่า คนอยู่ในเมืองไม่ได้หมายความว่าชีวิตคุณตัดขาดจากชนบท จริงๆ แล้วคุณพึ่งพาความเป็นชนบทอยู่พอสมควร เพราะอาหารหรือทรัพยากรต่างๆ ถูกผลิตอยู่นอกเมือง ขอบเขตที่เคยมีระหว่างสิ่งที่เราเรียกว่า rural และ urban มันจึงไม่มีแล้ว ประเด็นแรกนี่คือการเชื่อมความคิดของมนุษย์ที่อยู่ในเมืองกับความเป็นชนบทเข้าด้วยกัน

ส่วนประเด็นที่สองคือจากตรงนั้นเราจะพอได้กรอบความคิด เราจะเชื่อมนโยบายของการบริโภคในเมืองกับสิ่งที่ผลิตในสภาพกายภาพที่ยังเป็นชนบทอยู่เข้าไปด้วยกัน ฉะนั้นอันที่สองก็คือผลักดันนโยบายที่ไม่ทิ้งชนบท ไม่ใช่แค่ไม่ทิ้ง แต่ยังต้องเห็นความสำคัญว่า ชนบทเป็นต้นตอของความเป็นเมือง ซึ่งมันหมายความว่าไปถึงว่า ชีวิตในเมืองเนี่ยอยู่ได้เพราะว่าความเป็นชนบทของพื้นที่นั้น ฉะนั้นผมมองว่า ประเด็นแรกจะเป็นเรื่องการเชื่อมโยงความคิดต่างๆ เข้าด้วยกัน ประเด็นที่สองเกี่ยวกับนโยบาย ส่วนประเด็นที่สามที่เราควรนึกถึง ก็คือการดึงคนให้เข้ามาร่วมคิดร่วมทำ

art4d: สำหรับคุณแล้วความสำคัญของคำว่า “เมือง” “ความเป็นเมือง” กับ “ชีวิตเมือง” ในปัจจุบันท่ามกลางบริบทของประเทศไทยมันเป็นอย่างไร

AR: จริงๆ อันนี้คือต้องรออีก 3 ปี หลังงานวิจัยของผมเสร็จ ผมถึงจะพอตอบได้ เอาเป็นว่า ตอนนี้อะไรตั้งเป็นสมมติฐานกันก่อนแล้วกัน โดยเริ่มจาก operational hypothesis ของผมคืออะไร เราเริ่มจากคำที่ 2 ก่อนดีกว่า สำหรับผมความเป็นเมืองกับชีวิตเมืองมันอยู่ใกล้กัน

คำแรกมันคือ เมือง ซึ่งถ้าเป็นภาษาอังกฤษมันคือ city ตรงนี้ผมพยายามจะแยกคำว่า city กับ urban ออกจากกัน คำที่ 2 เป็นเรื่องของกระบวนการเป็นเมือง (urbanization) ส่วนคำที่ 3 คือความเป็นเมือง (urbanity) แต่ผมมองว่า มันอาจจะกลายเป็น urbanity ที่มีแง่มุมว่ามันไม่ใช่การใช้ชีวิตอย่างเดียว แต่มันคือความเป็นมนุษย์เมือง ทั้งหมดที่ว่ามานี้เป็นยังไง มันเป็นคำถามที่ยากทั้งหมดเลย เพราะมันเป็นวิชาที่เกี่ยวกับทฤษฎีเมือง (urban theory)

ผมคิดว่าชีวิตคนเมืองของไทย เราคุยกันแค่นิยามของไทยก่อนแล้วกัน ถ้าจะให้นิยาม Thai urbanity อย่างง่ายที่สุด ผมคิดว่า เราดูได้ตามรูปแบบของการบริโภค บริโภคในที่นี้ ผมหมายถึงทุกอย่างเลย ตั้งแต่ดิน ฟ้า อากาศ หรือแม้แต่อาหาร

of transportation, telecommunication and information technologies are able to find their ways into every area of the country. There won't be any place in Thailand that can escape this takeover of capitalism. Urbanization takes place hand in hand with modernity and capitalism. The first scenario we're going to get is a completely urbanized Thailand within 10 years. People are going to be shocked by this statement.

art4d: If it is the case, how do we cope with the changes that will take place in terms of the physical landscape of rural areas?

AR: You have to look further to another step. We are now taking rural life into the city because urban life finds its way into the physicality of the rural landscape.

I think this is a very important issue. We used to entirely separate rural areas from the urban area and we tend to forget that everything we consume in the capital city such as Bangkok, possesses a codependent relationship with rural areas one way or another. As you may know, there's an attempt to make people in the city understand that they are not living separately from the rural area because we all rely on the resource produced from the rural much more than we thought. Therefore, the boundary we once had between rural and urban areas is no longer exists. This first issue is about connecting the urbanites' mindset to the notion of rurality.

The second issue is once we are able to develop a conceptual framework, we will be able to link the urban consumption policies to the rural setting. We need to push for the formation and implementation of policies that really include the rural area and acknowledge the importance of it as the origin of urbanization. Urbanite exists only because of the rurality of that particular space. I personally think that the first thing we need to do is to bring all the ideas and mindsets together, the second is to form a policy and the third is about bringing people to take part in the process.

art4d: For you, what are the significances of the words 'city,' 'urbanization' and 'urbanite' within the context of Thailand at present?

AR: We may have to wait another three years for my research to be complete, and I may be able to give you the answer. Let's just say that we're now making our hypotheses. Let's begin with what my operational hypothesis really is, and start with the second word first, since urbanization and urbanity are very closely related.

The first word to mention is 'city,' and I want to separate the word 'city' from the word 'urban'. The second word you asked me about is urbanization and then there's urbanite. But in my opinion, I would probably refer to them collectively as 'urbanity' in other aspects that are beyond the concept of 'living,' but with the notion of urbanites. It's a very difficult question to answer because it revolves around the discipline that is called 'Urban theory.'

If we were to discuss the definition of Thai urbanite, the simplest way to do so is to look at the consumption patterns, and by consumption I mean everything from the land, the weather to the food.

ดังนั้นสำหรับประเทศไทยผมคิดว่าตอนนี้ยังอยู่ในสภาพที่เมืองกับ urbanity ยังเดินไปด้วยกันอยู่ แต่เราจะเริ่มเห็นบางอย่างแล้ว ผมขอใช้คำว่า สัญญาณอ่อน (weak signal) ก็แล้วกันว่า urbanity กับ city มันเริ่มแยกออกจากกันบ้าง อันนี้อาจจะเป็นเพราะว่ากระบวนการเป็นเมือง (urbanization) เกิดขึ้น ทำให้ชีวิตคนชนบทกลายเป็นชีวิตเมืองท่ามกลางสภาพกายภาพที่ยังคงมีลักษณะเป็นชนบท (rural setting) ยกตัวอย่างเช่น การเกิดเซเว่นอีเลฟเว่นในชุมชนต่างจังหวัดต่างๆ แต่เดิมพวกเขาอาจจะมีชีวิตแบบชนบท เป็นเกษตรกรปลูกผักกินเอง มีความสัมพันธ์กับคนในชุมชนแบบเครือญาติ คนรู้จักกันทั้งหมดบ้าน มันมีความหมายแน่นอยู่ แต่พอมีความสะดวกต่างๆ เข้ามา โทรศัพท์มือถือเข้ามา เซเว่นอีเลฟเว่นเข้ามา ตรงนี้ urbanity เกิดขึ้นแล้ว ทั้งๆ ที่สภาพกายภาพยังเป็นแบบชนบทอยู่ หนีไปดูภูมิทัศน์มันไม่ใช่เมือง (city) แต่เริ่มมีกระบวนการเป็นเมืองเกิดขึ้นกับคนเหล่านั้นในพื้นที่นั้น ดังนั้นแง่มุมความหมายพวกนี้ ผมมองว่ามันมีความสำคัญพอสมควรในการทำความเข้าใจทั้งสามคำนี้ในบริบทประเทศไทย

art4d: ในกระบวนการทำ art4d เล่มนี้เราตั้งคำถามถึงเรื่องตัวตนของเมือง ว่ามันมีอยู่หรือเปล่า หรือเราสามารถคิดถึงเรื่องนี้ได้อย่างไร

AR: มันเป็นคำถามที่ค่อนข้างจะเป็นอภิปรายพอสมควร คือคุณต้องไปถามพวกอาจารย์ปรัชญา แต่ผมมีความรู้สึกที่ ในเชิงอภิปรายผมก็รู้ว่า ตัวตนมีจริงหรือเปล่า แต่ผมมีความรู้สึกที่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือถ้ามันอนัตตา มันก็ไม่มีตัวตนใช่ไหม

ที่นี่ ถ้าเราเฟรมว่าตัวความเป็นเมืองมันเป็นกระบวนการในเชิงวิวัฒนาการมันอาจจะไม่มีตัวตน มันก็ไปอย่างนี้ของมันไปเรื่อยๆ ดังนั้นสิ่งที่เรียกว่าตัวตนของเมือง มันเป็น process มันก็ดำเนินของมันไปเรื่อยๆ อย่างนี้ มันจะเปลี่ยนรูปไปเรื่อยๆ ฟอรัมของมันก็เปลี่ยนไปตลอด ตัวตนอาจจะไม่มีหรือไม่มี ผมก็ตอบไม่ได้ เพราะฟอรัมมันเปลี่ยนไป อันนี้เป็นการตอบคำถามไปตามลักษณะในทางกายภาพของมันมากๆ

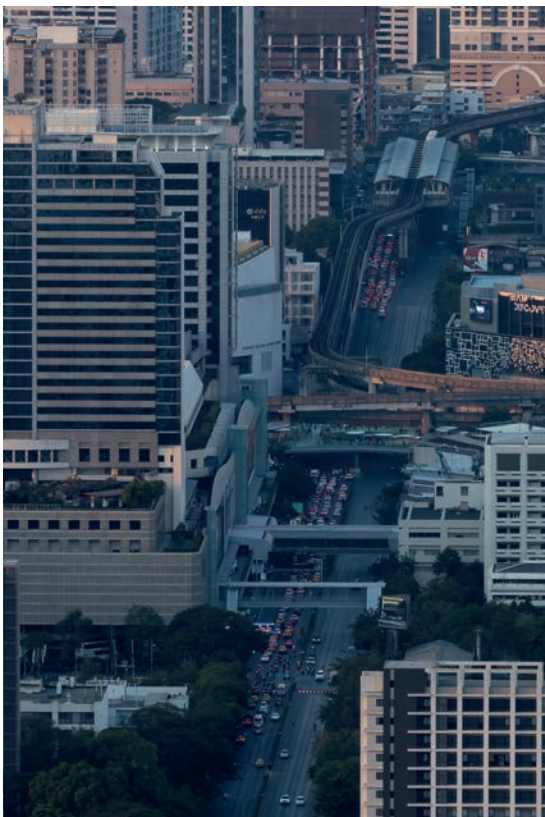
In case of Thailand, I think we're in the stage where city and urbanity are going towards the same direction, but we're starting to notice something. I would call it a weak signal. Urbanity and city are now starting to separate. Perhaps, it's because of the urbanization takes place among the rural settings and transforms the rural life to urbanites. The appearance of 7-Eleven in rural communities is an interesting example. Originally, the rural way of life is simply. People grow their own vegetables, having a strong kinship in the community. However, once all these new conveniences came about, whether it's the smartphone technology or 7-Eleven arriving, urbanity is conceived, even within the physicality of a rural setting. You look at the landscape and, physically, it isn't a city but the process of urbanization has taken place, and it's affecting the locals in the area. So in these senses, it's quite important for us to really understand these three words in the Thai context.

art4d: Throughout the process of making this issue of art4d, we've been questioning the 'self of a city' and whether it actually exists or how we can think about it?

AR: It's quite a metaphysical question. You may have to ask philosophy professors for that. Although, I have a feeling that, even on a metaphysic level, I still haven't come to a conclusion of whether it really exists. But I do have this thought about impermanence (anicca), suffer (dukkha) and non-self (anatta). In a nutshell, if all is about non-self, then it can't exist, right?

If we were to frame urbanization as an evolutionary process, it may not exist. Instead, it continues its course. Therefore, what we call 'self of the city' is a process that evolves in different forms, over the course of time. That self may or may not exist, I can't answer that because the form keeps evolving. I'm answering this question based mostly on the physical aspect of a city.

art4d: What is your take on the idea of a mixed reality becoming the media technology of the near future? Also, in the time when the real and virtual world are overlapping and taking us to experience new possible notions of a city, which goes beyond the physical aspect, how do you think we can handle this upcoming change?

WHAT WE CALL 'SELF OF THE CITY' IS A PROCESS THAT EVOLVES IN DIFFERENT FORMS, OVER THE COURSE OF TIME. THAT SELF MAY OR MAY NOT EXIST, I CAN'T ANSWER THAT BECAUSE THE FORM KEEPS EVOLVING

art4d: มีความคิดเห็นยังไงถ้าหาก mixed reality เข้ามาเป็นสื่อเทคโนโลยีในอนาคตอันใกล้นี้ และในจังหวะที่โลกความจริงและโลกเสมือนที่ซ้อนทับเข้าด้วยกัน มันอาจจะพาเราไปเจอกับความคิดเรื่องเมืองที่มันไปไกลกว่ากายภาพแบบเดิม เราจะจัดการกับความเปลี่ยนแปลงที่กำลังเข้ามาหาได้อย่างไร

AR: โจทย์นี้ดี คือผมตอบไม่ได้ว่ามันจะเป็นยังไง แต่ผมว่ามันเป็นความท้าทายที่สำคัญมากๆ ของมนุษย์เมือง และสำหรับคนที่ทำเรื่องเมืองด้วย เพราะตอนนี้เราก็เห็นแล้วว่า มนุษย์มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในการใช้ที่ว่างกายภาพ จากการที่ digital / virtual space เข้ามามาก เช่น เมื่อก่อนเวลาเราเดินไปบนทางเท้า เราจะต้องระวังมากกับขี้หมาที่อยู่บนทางเท้าในกรุงเทพฯ หรือกับกระเบื้องปูพื้นที่สามารถดีดออกมาตามพื้น เราต้องเป็นนินจาอยู่ตลอดเวลาอยู่ในกรุงเทพฯ

ที่นี้เมื่อก่อนเนี่ยเวลาเราเดินเราจะเชื่อมต่อเข้ากับที่ว่างทางกายภาพมาก เพราะเราต้องระวังไปหมด แต่ตอนนี้พอมีโทรศัพท์มือถือถือ ความสนใจของเราถูกเบนออกจากรูปร่างทางกายภาพ เพราะว่าเราโฟกัสกับมือถือ แต่มันเห็นชัดเจนนว่า ในขณะที่เทคโนโลยีมันสอดประสานเข้าหากันมากขึ้น การรับรู้ของมนุษย์ก็กลับแยกตัวสเปซต่างๆ ออกจากกันมากขึ้น

อันนี้ผมว่าเป็นโจทย์ที่สำคัญที่หนึ่ง นักวางแผน สอง นักออกแบบเมือง ไม่ใช่รวมแค่นักออกแบบเมือง สถาปนิกจะออกแบบยังไง ดีไซน์เนอร์ต่างๆ จะออกแบบยังไงในโลกที่คนให้ความสำคัญกับ virtual space หรือ digital space มากกว่าที่ว่างทางกายภาพ เห็นตัวอย่างที่เนเธอร์แลนด์หรือเปล้าคริบ เวลาคนข้ามทางม้าลายแทนที่ไฟจะต้องอยู่บนเสาไฟจราจร มันลงไปอยู่บนพื้น เพราะว่ามนุษย์เปลี่ยนพฤติกรรมไป เราอาจดูเรื่องนี้เป็นเรื่องตลก แต่มันคือจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงตามพฤติกรรมที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

ดังนั้นคำถามนี้ดี เพราะว่า หนึ่ง มันเป็นโจทย์ที่ในเชิงวิจัยยังมีอะไรให้ต้องทำอีกเยอะ สอง ในเชิงการทดลองเรื่องการรับมือ ว่าจะต้องทำยังไง และสาม ในเชิงนโยบายเราจะทำยังไง อันนี้ผมว่าเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้ในที่สุดแล้ว สังคมที่สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงตัวนี้ได้ ต้องเป็นสังคมที่มีความยืดหยุ่นพอสมควรในการที่จะปรับสังคมให้เข้าไปสู่จุดนั้นได้ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งนะ แต่มันก็จะอารมณ์ประมาณนั้นนิดหนึ่ง คือว่าเรากระจายการจัดการออกจากศูนย์กลางอย่างเรื่องการตัดสินใจต่างๆ ออกไปอย่างน้อยแค่ไหน เพราะว่าถ้าเกิดสังคมมันเปลี่ยนไปเร็วมาก แต่ว่ากรอบที่จะใช้ตัดสินใจในเรื่องที่เราจะทำอะไรกับเมืองนี้ จะออกแบบมันยังไง และพัฒนาเมืองกันต่อไปยังไง ฯลฯ ถ้าทั้งหมดยังเป็นแบบเดิม คนเดินถนนก็คงถูกรถชนเรื่อยๆ เพราะว่าคนใช้โทรศัพท์มือถือเยอะ

ตอนนี้มันก็ยังไม่มี เช่นท้ายสุดมันจะต้องมีการออกมาตรฐานของการทำทางม้าลายใหม่หรือเปล้า หรือว่ากฎหมายควบคุมอาคารจะต้องเปลี่ยนให้เรายอมรับว่าทุกคนใช้มือถือมากขึ้น คือมันคงจะไม่ใช้แค่ติดป้ายว่าอย่าใช้มือถือเวลาเดินขึ้นลง เพราะมันมันเป็นเรื่องที่ยากมากและมนุษย์กำลังเดินไปในทางนั้น พฤติกรรมของมนุษย์มันบอกไปทางนั้น เพียงแต่ตอนนี้เรายังไม่รู้จักรูปทรงนั้นมากนักก็เท่านั้น

AR: This is a good observation. I can't really answer how things will turn out, But I think it's a significant challenge for the urbanites and for the people who are working on urbanity because now we already see that human behavior is changing according to the way they use and interact with physical spaces as well as the increasing presence of digital/virtual spaces, for example, we used to be very careful when walking on the footpath, to not step on dog poop or poorly laid tiles that would splash out water, it's almost like we had to become a Ninja when walking on the streets of Bangkok.

In the past, when we were walking, we would be very connected to the physical spaces because we had to be careful about everything. Yet, now with the smartphone, our interests are deviated from physical spaces because we put much more focus of our phones. It's so evident that our perception has altered, as technology has become more synchronized. Human perception has been detaching themselves from spaces more than ever, whether it's the a cognitive space, physical space or in terms of a biological space.

I think this is an important issue, in which planners, urban designers, as well as architects and designers need to figure out. The question is how are they going to design in a world where people pay way more attention to virtual or digital space than the physical one. Take the Netherlands, for example, the traffic lights at crosswalks are installed on the ground because people's behaviors have changed. It seems like a funny story but it's a beginning of change, which follows a behaviors that is unprecedented in the history of mankind.

So this is a crucial question because, firstly, it's the type of research question that requires a great deal of investigation. Secondly, there are experiments that need to be done in order to attain solutions. And Lastly, there's the aspect of policies that has to be thought about. These are important things. At the end of the day, the society that is able to cope with these change needs to be quite flexible. This has nothing to do with the election, but it's very similar to it since it involves our ability to make decentralization occur, which will in turn, eventually affect the way decisions are made. If the society really has to change at such a fast pace, the framework that we will use to make decisions about what are we going to do with the city or how are we going to design and develop needs to change. If everything stays the same, pedestrians would continue to be hit by cars due to the excessive use of smartphones.

But we still don't have it. Will there eventually be a new standard and specification for new crosswalks? Perhaps building regulations need to be altered so that we all can reach a common understanding that people are using their phones more. It wouldn't stop at just putting up signs, warning people not to use their phones while they're walking. That would be very difficult because human behavior is gravitating towards that direction. It's just that we have yet to figure out where exactly we are heading.

04
cine-bridge

underground cinema, filled with projection rooms and sake bars, was designed by Kamei and built under Hanumi bridge in an infilled terrain. The 2011 earthquake destroyed the building site is under construction. During the fieldwork research it was impossible to decipher what its fate is. "The future use is a secret", said the locals.

○ 200 205 category
○ 200 205 structure
○ 200 205 use
○ 200 205 product
○ 200 205 urban ecology

33
ameyoko flying temple

This temple was originally built 600 years ago, but was disassembled and rebuilt to accommodate a redesigning of the ground on which it was constructed. Now it sits above a crowded shopping area. Sacred places are linked to certain sites, commonly demolished and rebuilt, while they spatially coexist with all types of activities. The signs on the temple's facade are constantly changing according to new shops.

○ 200 205 category
○ 200 205 structure
○ 200 205 use
○ 200 205 product
○ 200 205 urban ecology

47
from vampire park to convention hall

15 years ago, in front of Akihabara station and surrounded by neon buildings, public sports facilities and a tiny blood donation building lived together as a non-standard urban ecology. Nowadays nothing remains; a 35-story building is abruptly sited: the Akihabara convention hall. If we look at Tokyo skyline today is really difficult to imagine that only five decades ago there was nothing built above 30meter height.

○ 200 205 category
○ 200 205 structure
○ 200 205 use
○ 200 205 product
○ 200 205 urban ecology

07
from pachinko cathedral to karaoke cathedral

In an ecosystem is set, a new range of micro alliances and networks emerge. Fifteen years ago buildings in Shinjuku were a never-ending economical cycle of people losing money at pachinko and being loaned money in adjacent shark banks. The unit has evolved into a karaoke with national places around it (cat cafes, video game arcades...). Only shark banks remain.

○ 200 205 category
○ 200 205 structure
○ 200 205 use
○ 200 205 product
○ 200 205 urban ecology

63
pet architecture

As Made in Tokyo states, Tokyo is full of pet architecture: "items that are too small to be recognized as architecture, but bigger than furniture". This XXS size is now tinier than ever. Extremely high inheritance taxes force heirs to divide their plots into ever smaller parts, keeping just a piece of land and selling the others in order to afford paying taxes. Thus this pet building was re-made.

○ 200 205 category
○ 200 205 structure
○ 200 205 use
○ 200 205 product
○ 200 205 urban ecology

69
from carwash terrace to luxury apartments

The average lifespan of a building in Tokyo is thirty years. A local panorama of construction technique and materials is based on this fact. However, a generation of "new older" buildings is flourishing, an XXL architecture with another (imported?) appearance that lets us believe it will be longer lasting than previous ones. At the site where fifteen years ago a machine carwash was located, there now stands this huge housing building.

○ 200 205 category
○ 200 205 structure
○ 200 205 use
○ 200 205 product
○ 200 205 urban ecology

VILLALBA FOLLOWS THE 70 PIECES OF WORK FEATURED IN 'MADE IN TOKYO' (2001) WITH THE ATTEMPT TO UNDERSTAND "HOW THESE CONSTRUCTIONS HAVE EVOLVED IN A CONSTANT FLUX"

WHAT IS ARCHITECTURAL ETHNOGRAPHY?

THE LATEST BOOK ON HOW WE CAN LEARN FROM THE PROCESS OF REPRESENTING "URBAN ECOLOGIES" IN A TECHNOLOGICALLY-DRIVEN WORLD

TEXT: KANOKWAN TRAKULYINGCHAROEN
 PHOTO: KETSIREE WONGWAN

แคตตาล็อกนิทรรศการขนาดเหมาะมือ จากพาวลิเลียนของประเทศญี่ปุ่น ในนิทรรศการสถาปัตยกรรมเวนิสเบียนนาเล่เมื่อปีที่แล้วเล่มนี้ จะพาเราไปทำความรู้จักกับประเด็นที่บอกว่า "มันชัดเจนว่า ชีวิตมันกว้างไปกว่าสถาปัตยกรรม" (Life obviously exceeds architecture) ซึ่งเป็นแก่นความคิดที่ Momoyo Kaijima ผู้ร่วมก่อตั้ง Atelier Bow-Wow และศาสตราจารย์ที่ ETH Zurich, Laurent Stalder ศาสตราจารย์จาก ETH Zurich และ Yu Iseki คิวเรเตอร์จาก Art Tower Mito ที่มิทอเคียวเรเตอร์ของนิทรรศการต้องการสื่อสารออกมาให้กับคนดูและผู้อ่าน

และก็เพราะว่าชีวิตมันไปได้ไกลกว่ากรอบของสถาปัตยกรรม การทำความเข้าใจชีวิต แกะร่องรอยของมันที่เกิดขึ้นรอบตัวสถาปัตยกรรม และบันทึกมันออกมาเพื่อเอาไปค้นหารูปแบบของชีวิตที่มีลักษณะเป็นปัจเจกมากขึ้น จึงเป็นประเด็นสำคัญที่ได้เวลาหยิบยกขึ้นมาคุยกันอีกหลายๆ ครั้ง ถ้าอย่างนั้นแล้ว Architectural Ethnography คืออะไรกัน ถ้าไม่ใช่การทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตกับสถาปัตยกรรม ผ่านเส้นสายที่บันทึกร่องรอยของกิจกรรม การใช้ชีวิต หรือสภาพชีวิตของผู้คนในเมืองใหญ่ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของโลกที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ฉะนั้นจึงไม่น่าแปลกใจอะไร ถ้าในงานเขียนภาพหลายชุดในหนังสือเล่มนี้จะมีตั้งแต่ คนเล่นสเก็ตบอร์ด โต๊ะ เตียง ม้านั่ง ถ้วย ถัง กะละมัง หม้อ กระดาษต้นไม้ ไม้ใหญ่ ยันไปถึงแบบดรอว์อิงอุตสาหกรรมแยกชิ้นส่วนเรือเดินสมุทรที่สัมพันธ์กันกับเมืองมูมไบ

องค์ประกอบมากมายที่เคยอยู่นอกสารบบของการเขียนแบบสถาปัตยกรรม เลยได้มีที่ทางของมันเองในผลงานทั้ง 42 ชิ้นจากตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา ซึ่งถูกรวบรวมไว้ในเล่มนี้ จะว่าไปมันก็เป็นงานที่ต่อยอดออกมาจากหนังสือ Made in Tokyo (2001) ของ Momoyo Kaijima, Junzo Koruda และ Yoshinobu Tsukamoto เอง โดยเป้าหมายหลักของมันคือการค้นหาระบบนิเวศเมืองแบบต่างๆ (urban ecologies) เพื่อทำความเข้าใจเรื่องของการใช้ชีวิตและสื่อสารประเด็นความสัมพันธ์ที่มีลักษณะเฉพาะตัวของสถานที่ต่างๆ ในเมืองๆ หนึ่งออกมา

This hand-sized exhibition catalogue of the Japanese Pavilion at last year's Venice Architecture Biennale, will take us to explore the 'Life obviously exceeds architecture' core concept in which the members of the curatorial team: Momoyo Kaijima, the founder of Atelier Bow-Wow and the chair of Architectural Behaviorology at ETH Zurich, Laurent Stalder, the Chair for the Theory of Architecture at ETH Zurich, along with Yu Iseki, the curator of Art Tower Mito wish to deliver.

Life does exceed architecture, that is why understanding life, deciphering its traces around the existence of architecture before documenting them, and ultimately using them in the search for the more personalized form of life are important issues that should be discussed for more. If that is the case, what exactly is 'Architectural Ethnography' if it isn't an attempt to understand the relationship between life and architecture through the threads that record the traces of activities. Whether it is through the way of living or peoples' living conditions in big cities, amidst the changes in the world propelled by the progress of digital technologies, it isn't surprising that several series of drawings in the publication feature content from people skateboarding, tables, beds, benches, bowls, buckets, pots, flower pots, big trees to the Ship Breaking Industry and their roles to Mumbai city.

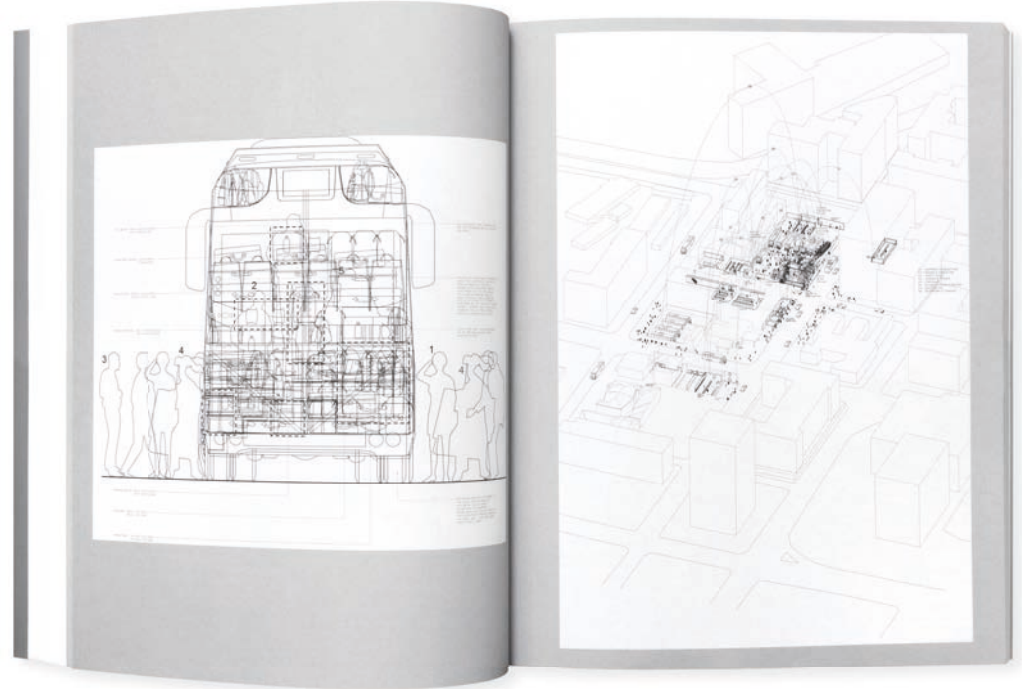
Several elements that used to be excluded from the norms of architectural drawing finally found their place in the 42 works created throughout the past 20 years, and the selected pieces were brought together in this publication. 'Architectural Ethnography' is, in a way, a continuum of the book 'Made in Tokyo' (2001) penned by Momoyo Kaijima, Junzo Koruda, and Yoshinobu Tsukamoto. Its primary objective is to search for urban ecologies, to understand the way people live, communicate and have specific relationships within different places of a city.

1
 งาน Made in Tokyo 15th
 Year Update, (2015-17)
 ของ Lys Villalba

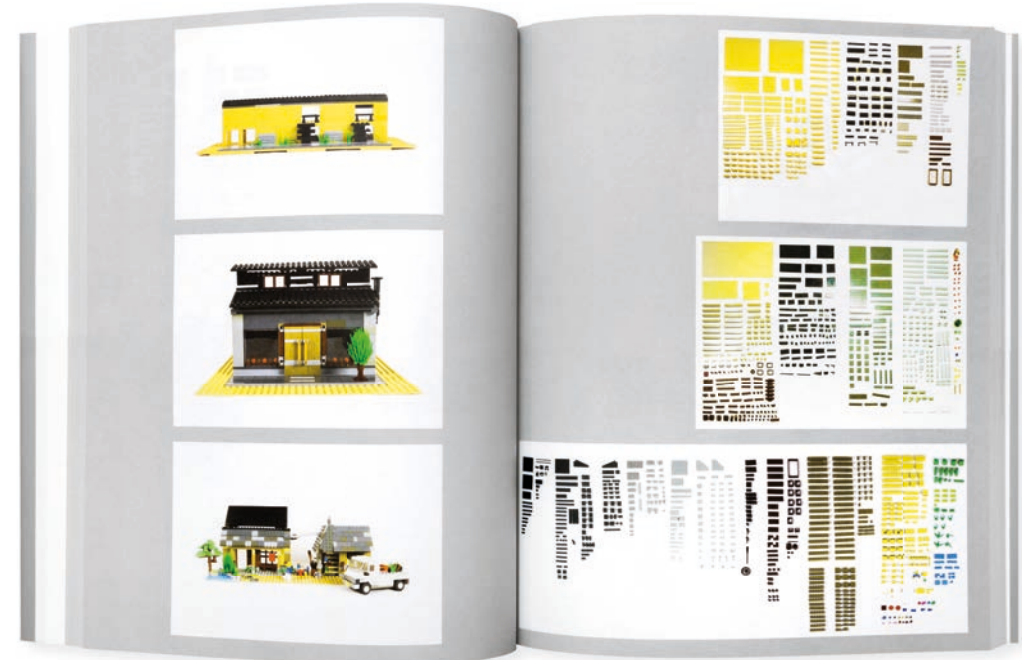
'MADE IN TOKYO, 15TH YEAR
 UPDATE, 2015-17' BY LYS
 VILLALBA

หนึ่งในงานที่น่าสนใจจากในเล่มคือ Rogue Economies (2017) ที่มาพร้อมกับประเด็นเรื่องมรสุมหลังการแบ่งแยกสีผิวของเมืองโจฮันเนสเบิร์ก ประเทศแอฟริกาใต้ ที่เผยให้เห็นวิถีปฏิบัติที่ซ่อนอยู่ในเมือง โดยใช้การวางเทียบกันระหว่างความแตกต่างในเมืองที่เกิดขึ้น กับแพทเทิร์นที่ซ่อนตัวอยู่ของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่กำลังก่อตัวในเมือง อีกชิ้นงานที่ได้รับเลือกมาคือ Architecture Reading Aid Anmedabad (2015) หนังสือแนะนำเที่ยวที่เกิดขึ้นมาจากกลุ่มเวิร์คช็อปการออกแบบที่อยู่อาศัยนานาชาติ (International Habitat Design Workshop) ที่จัดขึ้นโดย Balkrishna Doshi ในเมืองอาเมดาบัดของอินเดีย ที่เขียนขึ้นมาจากเส้นทางการเดินเล่นไปในเมืองเป็นวงกว้าง ไม่มีการแบ่งแยกการให้ความสำคัญที่ต่างกันในการบันทึกระหว่างสถาปัตยกรรมที่มีชื่อเสียงกับพื้นที่ธรรมดาที่ไม่มีอะไรพิเศษของเมือง ใจความสำคัญที่คนต้องการสื่อออกไปคือ การเชื้อเชิญให้เข้ามาสังเกตการณ์และมีประสบการณ์ไปด้วยกัน ฉะนั้นในแบบที่ทำออกมาจะมีทั้งพัดลมพัดานที่มาอำนวยความสะดวกสบายในพื้นที่รับรองลูกค้าของร้านค้า ผังแสดงการใช้เวลาของพื้นที่สาธารณะของคน รถสามล้อ และวับบนถนนในช่วงเวลาต่างๆ ของวัน

2

ส่วนงาน Let's Make Kamiyama Landscape with Toy Blocks (2017) จากการร่วมงานกันระหว่าง Hajime Ishikawa Laboratory และ Keio University SFC ที่บอกเล่าเรื่องราวของการเปลี่ยนแปลงการใช้วัสดุแบบดั้งเดิมไปหาวัสดุอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านที่มีชื่อเสียงเรื่องคุณภาพงานฝีมือ (monozukuri) โดยใช้การออกแบบตัวของเล่นที่มีการกำหนดโคดสีเพื่อแสดงเลย์เออร์ของความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในอาคารสามประเภทหลักที่มีอยู่ในหมู่บ้าน

3

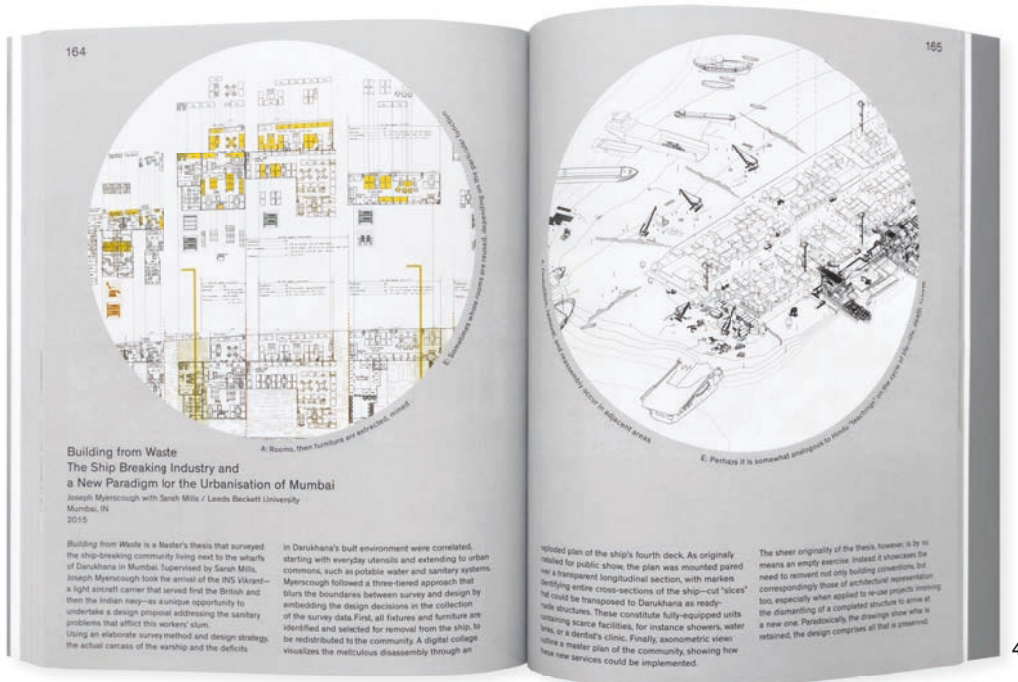
ชิ้นสุดท้ายที่จะไม่พูดถึงก็ไม่ได้ คือ Made in Tokyo 15th Year Update (2015-2017) ของ Lys Villalba ที่เป็นเหมือนหนังสือภาคต่อที่เป็นเรื่องเดียวกันกับ Made in Tokyo แต่ใช้ผู้กำกับคนละคน Villalba ตามไปดูตัวอย่างทั้ง 70 แห่งที่อยู่ในเล่ม Made in Tokyo (2001) เพื่อทำความเข้าใจว่า “สิ่งก่อสร้างเหล่านี้มีวิวัฒนาการอย่างไรในกระแสความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในเมือง” (“how these constructions have evolved in a constant flux”) สิ่งที่น่าสนใจคือทักษะที่คนเขียนได้เรียนรู้ในระหว่างการทำ axonometry ที่จะช่วยให้เธอสื่อสาร “ความแตกต่าง” ที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน เส้นหรืออย่างหนึ่งที่สำคัญของหนังสือเล่มนี้ก็คือ บทความบรรยายในช่วงต้นเล่มที่ช่วยให้คนอ่านเข้าใจแนวทางของเนื้อหา ในขณะที่ฟอร์แมตการเล่าถึงกรณีตัวอย่างทั้ง 42 ชิ้นงานผ่านหน้ากระดาษสองหน้าคู่ก็ทำให้หนังสือเล่มนี้เหมาะที่จะเป็นคู่มือติดโต๊ะสำหรับการเปิดอ่านดูวิธีการสื่อสารประเด็นเรื่องชีวิตกับสถาปัตยกรรมในรูปแบบวิธีการที่แตกต่างกันออกไปได้อย่างกระชับและตรงประเด็น

2
Rogue Economies Vol.1: Revelations and Revolutions (2017) แสดงการทำธุรกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการเงินนอกระบบของเมือง

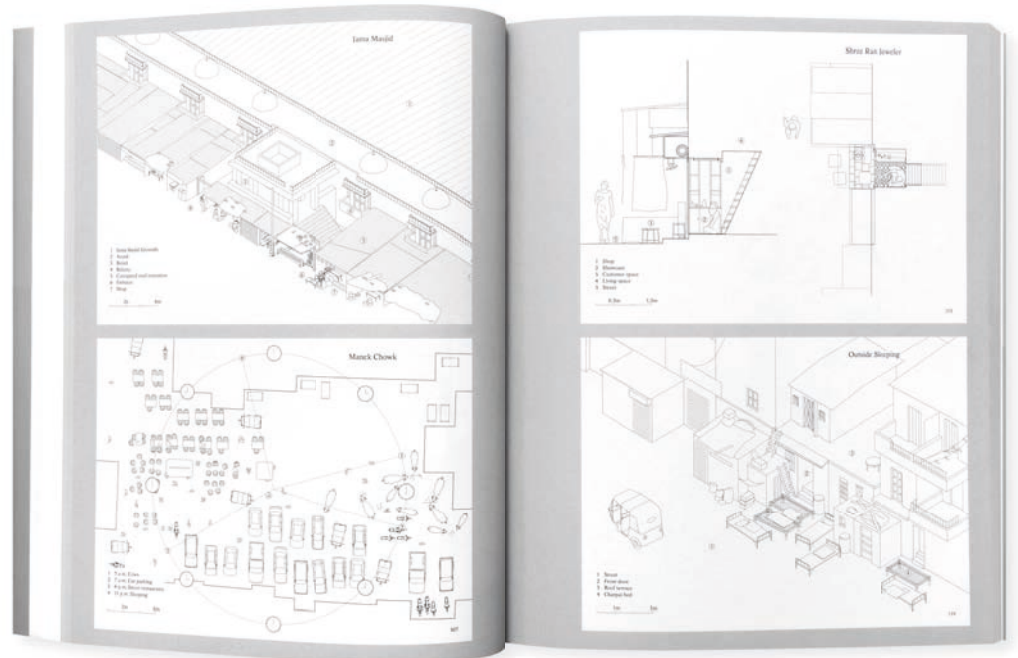
'ROUGE ECONOMIES VOL.1: REVELATIONS AND REVOLUTIONS, 2017' SHOWCASES VARIOUS TRUST-BASED TRANSACTIONS THAT OCCURRED IN THE INFORMAL SECTOR OF THE CITY

3
ตัวอย่างงานศึกษาหมู่บ้านเกษตรกรรมในแถบภูเขาสูงในฐานะที่เป็น 'Total Landscape' จาก Hajime Ishikawa Laboratory และ Keio University, 'Let's Make Kamiyama Landscape with Toy Blocks,' 2017

A RESEARCH SYNTHESISED FROM A MOUNTAINOUS AGRICULTURAL VILLAGE, AS AN EXAMPLE OF 'TOTAL LANDSCAPE' FROM HAJIMA ISHIKAWA LABORATORY AND KEIO UNIVERSITY, 'LET'S MAKE KAMIYAMA LANDSCAPE WITH TOY BLOCKS,' 2017

One of the most intriguing pieces from the catalogue is 'Rogue Economies' (2017), which discusses the chaos since the end of apartheid in Johannesburg, South Africa, revealing the practices hidden inside the city through the comparison between the differences of a city and the patterns disguised in the city's evolving economic activities. Another selected piece of work is the guidebook created at the International Habitat Design Workshop organized by Balkrishna Doshi Ahmedabad in India. The book is written based on an expansive network of walking routes in the city. The documentation is realized without distinguishing the renowned postwar architecture from ordinary places in the city. The key message the creator wishes to send out is an invitation to observe and experience the city together. As a result of that, the drawings come with some details of ceiling fans that provides for the comfort of the shop's clients, a plan displays the operating hours of public spaces where three-wheeled vehicles, people and cows occupy an open space on the streets at different times of day.

'Let's Make Kamiyama Landscape with Toy Blocks' (2017), the collaboration between Hajime Ishikawa Laboratory and Keio University SFC, tells the story about the transition from the use of local to industrial materials in a village known for its craftsmanship (monozukuri). The work designs a modular toy with different color codes used for different parts, which showcase the layers of changes of the three main types of buildings in the village.

Last but not least is 'Made in Tokyo 15th Year Update' (2015-2017) by Lys Villalba, it feels pretty much like a sequel of Made in Tokyo that is directed by a different director. Villalba follows the 70 pieces of work featured in 'Made in Tokyo' (2001) with the attempt to understand "how these constructions have evolved in a constant flux." What's also interesting is the skills that the author had learnt, along with the process of making an axonometry, which enables her to communicate the 'differences' more discernible. Another charming quality of the book is the prologue, which provides the readers with the overall direction of the content. In the meantime, the format features the 42 case studies where each project gets two double-page spreads, making the book a perfect manual that offers different methods in which the relationship between life and architecture can be communicated in a meaningful and precise manner.

4
แบบดรอว์อิงอุตสาหกรรมแยก
ชิ้นส่วนเรือเดินสมุทร กับชุมชน
แรงงานในมุมไบ จาก Building
from Waste - The Ship
Breaking Industry and a New
Paradigm for the urbanisation
of Mumbai (2015)

5
ผังแสดงการใช้พื้นที่สาธารณะ
ของคน รถ และวัว ในแต่ละช่วง
เวลา ใน Architecture Reading
Aid Ahmedabad (2015)

A DIAGRAM THAT SHOWS HOW
PEOPLE, CARS AND COWS
USE PUBLIC SPACES DURING
EACH TIME OF THE DAY FROM
'ARCHITECTURE READING AID
AHMEDABAD,' 2015

A DRAWING OF THE SHIP
BREAKING INTO THE INDUSTRY
AND THE LABOR COMMUNITY IN
MUMBAI FROM 'BUILDING FROM
WASTE - THE SHIP BREAKING IN-
DUSTRY AND A NEW PARADIGM
FOR THE URBANISATION OF
MUMBAI,' 2015

jp.toto.com

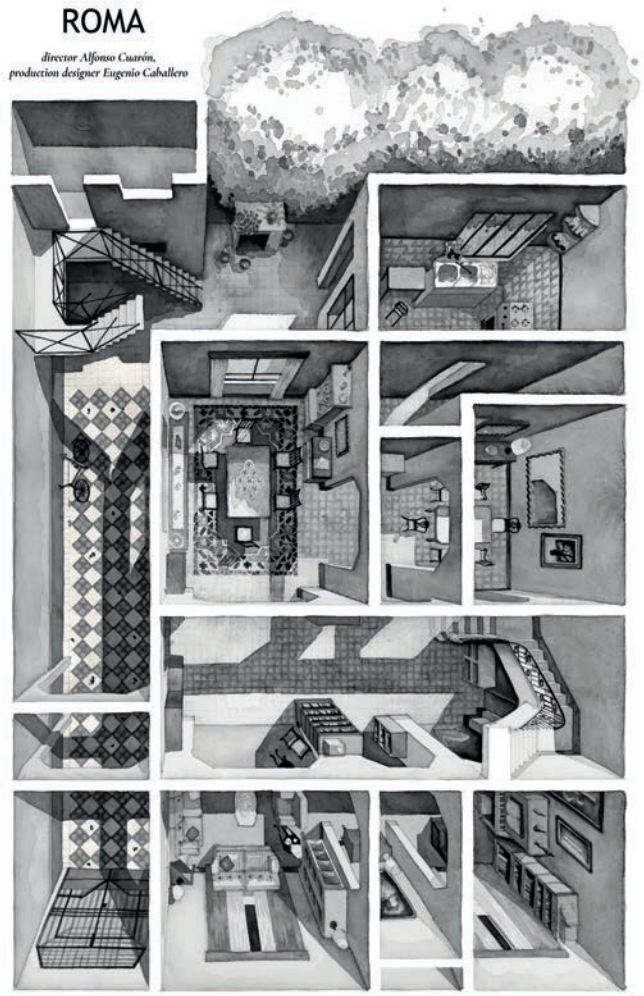
Architectural Ethnography
Momoya Kajima, Laurent Stalder, Yu Iseki,
with Simona Ferrari, Tomatsu Ito, and Abdreia Kalpakci
TOTO Publishing, 2018
Paperback, 200 pages, 17x21 cm
ISBN 978-4-887-06371-6

GROUND LEVEL of
London House in film
PHANTOM THREAD
director Paul Thomas Anderson
Painted by
FLOOR PLAN CROISSANT

The house in **MOTHER!** (2017), director Darren Aronofsky, production designer Philip Messina
Painted by Floor Plan Croissant

ROMA
director Alfonso Cuarón,
production designer Eugenio Caballero

FLOOR PLAN CROISSANT

Damien Chazelle
LA LA LAND
(Mia's apartment)
Painted by
FLOOR PLAN CROISSANT

PUZZLE OVER

BORYANA ILIEVA TRANSFORMS A SERIES OF PARTIAL IMAGES OF A SINGLE HOUSE IN A FILM AND TO A SET OF ARCHITECTURAL DRAWINGS. IT IS THEN SHARED ON SOCIAL NETWORKS LIKE FACEBOOK AND INSTAGRAM

TEXT: PONGTHORN SANGTHONG
PHOTOS COURTESY OF FLOOR PLAN CROISSANT

ภาพยนตร์ในตลาดส่วนใหญ่ คนดูมักสนใจองค์ประกอบอื่นมากกว่า สถาปัตยกรรมที่ตัวละครใช้ชีวิตมักจะเป็นองค์ประกอบเบื้องหลังที่ยืนถอมตัวอยู่เฉยๆ แต่ถ้าผู้กำกับใส่ใจในรายละเอียดมากพอ หนึ่งเรื่องนั้นก็สามารรถเสกให้สถาปัตยกรรมโลดแล่นมีชีวิตเป็นตัวละครอีกตัว หากมีการกำกับภาพและเคลื่อนไหวกล้องที่ชำนาญพอ คนดูก็จะจินตนาการถึงแปลนอาคารคร่าวๆ ได้เลย ซึ่งในช่วงที่ผ่านมาเพจเฟซบุ๊กที่ชื่อเหมือนขนมปังฝรั่งเศสอย่าง Floor Plan Croissant โดดเด่นขึ้นมาบนนิวส์ฟีดจากการรังสรรค์ผังพื้นสามมิติของบ้านที่เป็นฉากหลังใน Roma (2018) โดยใช้เทคนิคสีน้ำล้างเป็นโทนขาวดำลือไปกับสีขาวดำของหนัง งานละเอียดชนิดที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าศิลปินมีพื้นความรู้ทางสถาปัตยกรรมบวกกับความรักในภาพยนตร์ ย้อนกลับไปดูก็พบว่าเพจนี้เริ่มเผยแพร่ผลงานตั้งแต่ปี 2015 แล้ว

Floor Plan Croissant นำสถาปัตยกรรมฉากหลังของภาพยนตร์ทั้งอาร์ตเฮาส์และในกระแส (ส่วนใหญ่จะอาร์ต) ไม่ว่าจะเป็นหนังขาวดำถ่ายภาพคมชัดอย่าง Roma หรือ Cold War (2018) รวมถึงหนังดังอย่าง La La Land (2016) มานำเสนอเป็นแบบสถาปัตยกรรม ส่วนใหญ่จะออกมาในรูปแบบผังพื้นสามมิติ (มีรูปตัดบ้าง) ลงสีด้วยเทคนิคสีน้ำล้างไปกับมู้ดและโทนของหนังเรื่องนั้น โดยหนังเรื่องที่เพจนี้ทำงานนำเสนอออกมาแบบบ้าพลังสุดๆ คือ Phantom Thread (2017) เพราะบ้านในหนังเป็นบ้านแคบยาวในลอนดอนสูงสี่ชั้น ซึ่ง Floor Plan Croissant วาดออกมาเป็นแปลนทั้งสี่ชั้นแถมด้วยรูปตัด ลงสีอย่างงดงาม เย้ายวน แต่แฝงด้วยปริศนาเหมือนตัวหนัง Phantom Thread ลงรายละเอียดจนนึกถึงการเคลื่อนไหวของตัวละครและทิศทางการเคลื่อนไหวกล้องของหนังได้เป็นฉากๆ

Boryana Ilieva เจ้าของเพจนี้เรียนสถาปัตยกรรมและเป็นผู้ร่วมก่อตั้งสตูดิโอสถาปัตย์แห่งหนึ่ง สถาปัตยกรรมในหนังเรื่องแรกๆที่เธอนำมาวาดและแต่งแต้มแปลนคืออพาร์ทเมนท์เมืองมอสโกวในหนัง Elena (2011) ของ Andrey Zvyagintsev ส่วนทำไมต้องเป็นครัวซองต์ เธอยกมาทาบของผู้ออกแบบหนังคลาสสิก Alfred Hitchcock มาตอบใจความว่า “For me, the cinema is not a slice of life, but a piece of cake.”

When it comes to most films that are currently circulating in the market, viewers tend to place most of their focus on narrative elements over architectural features. It's role is mostly used as a humble backdrop for the characters. However, with a director who shifts the focus onto architecture by paying attention to details, the movie would allow for a built structure to become lively enough to transform into a living character. With the right execution of cinematography, viewers would be able to imagine the floor plan of the place where all the stories take place. Recently, a Facebook page named 'Floor Plan Croissant' has been appearing on newsfeeds, showcasing its fascinating creation of the 3D simulation of the house where the movie "Roma" (2018) took place. The black and white watercolor technique mimics the palette of the movie, with the details so impressive that one could easily assume that the creator of this magnificent piece of work must have had an architectural background and incredible passion for film. We scrolled down the timeline and found that the page's first post can be dated back to 2015.

Floor Plan Croissant deciphers architecture in both mainstream and art house films (mostly the latter), whether it's the highly contrasted black and white visuals of Roma, to Cold War (2018) or even a blockbuster such as La La Land (2016) into 3-dimensional architectural floor plans (with some in sections). Using watercolor techniques, the scenes capture the mood and tone of the films in a mesmerizing way. The most elaborated work of all is the four-story plan and section of Phantom Thread (2017) are beautifully colored, looking incredibly bright but also contained enigmatic elements of the film with details so great that one could imagine the characters moving inside the house, as the camera follows and captures their movements.

The talent behind the page is Boryana Ilieva an architecture graduate and co-founder of an architecture studio. Her first piece was the floor plan of an apartment in Moscow in Andrey Zvyagintsev's "Elena" (2011). As to why she chose the name Croissant, she brilliantly quotes the words of the legendary director, Alfred Hitchcock, "For me, the cinema is not a slice of life, but a piece of cake."

patreon.com/fplancroissant
fb.com/FPlanCroissant

3-D PRINTING WORLD

TEXT: KANOKWAN TRAKULYINGCHAROEN
PHOTO: © DIGITAL BUILDING TECHNOLOGIES (DBT),
ETH ZURICH / ANDREI JIPA EXCEPTED AS NOTED

In the late 1980s, we witnessed the birth of the personal computer, and it didn't take long for personal printer to become a must have household tool. 3-D printing technology today seems to be going along the same route. The fundamental concept of technology is the formation of three-dimensional form using an additive manufacturing process. Four to five years ago, the main focuses of the experiments in the field were divided into two different aspects. The first was the scale of the work created using 3-D printing technology and the other is the development of possible materials that can be applied to the technology. In July last year, the article "The 3-D Printing Playbook" in the Harvard Business Review concludes the state of the art of the technology. Especially for readers who aren't a part of the industry, including those who are in the executive level, it demonstrates how the

technology has conceived new business models for a wider global market. Such models include things like Mass Customization, that leads to the cost reduction for more personalized products. This is especially relevant with the consumers' data that is willingly given by the consumers themselves in exchange for early access to new products and services. Mass Variety leads to new methods which render the more refined alternatives for consumers whereas Mass Segmentation enables new ways in which market segments are reorganized. Overall, the update is another emphasis of how technology will become an integral part of our lives to the point where we may forget how irrelevant we once used to feel about it.

ในปลายทศวรรษ 1980 เราได้เห็นการเกิดขึ้นของคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลและจากนั้นอีกไม่นานปริ้นเตอร์ส่วนบุคคลก็เข้ามาเกาะประชาชนคนทั่วไป วันนี้สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเทคโนโลยี 3-D printing ก็ดูจะไม่แตกต่างกันมากนัก คอนเซ็ปต์พื้นฐานของเทคโนโลยีตัวนี้คือ การขึ้นรูปสามมิติโดยอาศัยการเพิ่มชั้นระนาบของวัสดุเข้าไป (additive manufacturing) เมื่อสี่ห้าปีที่แล้ว การค้นคว้าทดลองเรื่องนี้แตกประเด็นออกเป็นสองเรื่องใหญ่คือ สเกลของตัวชิ้นงานที่สร้างโดยเทคโนโลยี 3-D printing กับวัสดุที่เราสามารถนำมาปรับใช้ได้กับเทคโนโลยีตัวนี้ ซึ่งเมื่อเดือนกรกฎาคมปีที่แล้วบทความ "The 3-D Printing Playbook" ใน Harvard Business Review ก็สรุปสถานะล่าสุดของ 3-D Printing ออกมาให้ผู้อ่านนอกที่เป็นระดับผู้บริหารได้เห็น ว่า เทคโนโลยีตัวนี้ทำให้เกิด business models ใหม่ ๆ อะไรบ้างสำหรับตลาดโลกในวงกว้าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ Mass Customization ที่นำไปสู่การลดต้นทุนในการเก็บข้อมูลที่ลงลึกเกี่ยวกับตัวผู้บริโภคเพราะผู้บริโภคยินดีที่จะให้ข้อมูลตนเองเพื่อเข้ารับบริการหรือใช้ผลิตภัณฑ์แบบใหม่ Mass Variety ที่นำไปสู่วิธีการแบบใหม่ในการจัดการตัวเลือกที่ไม่มากจนตาลายสำหรับผู้บริโภค หรือ Mass Segmentation ที่นำไปสู่การแบ่ง segment รูปแบบใหม่ในตลาด เป็นต้น และก็เหมือนเป็นการตอกย้ำอยู่ในที่ว่า อีกไม่นานเราจะคุ้นเคยกับเทคโนโลยีนี้จนแทบจะนึกไม่ออกเลยว่า ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นเรื่องที่ดูไกลตัวเรามากขนาดไหน

ROMAN KELLER

2

3-D PRINTING TECHNOLOGY

ถึงแม้ว่าเทคโนโลยี 3-D Printing ที่เราเห็นมากมายในสื่อต่างๆ ในปัจจุบันนั้น แตกยอดออกมาจากกระบวนการพิมพ์ขึ้นรูปได้หลักๆ ทั้งหมด 7 แบบ ซึ่งจะมีความแตกต่างกันไปตามหลักการในการสร้างเลเยอร์แต่ละชั้น กับวิธีการซ้อนทับของการพิมพ์แต่ละเลเยอร์ ถ้าเราโฟกัสกันในส่วนของเทคโนโลยี 3-D Printing เพื่อใช้งานสถาปัตยกรรม เราจะเห็นว่า ผลงานส่วนใหญ่ที่เราได้เห็นผ่านตาในช่วงสิบปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่แล้วใช้เทคนิคกระบวนการพิมพ์ขึ้นรูปอยู่เพียง 2 แบบ แบบแรก คือ การอัดวัสดุขึ้นรูป (Material Extrusion) และแบบที่สอง การพันตัวเชื่อมในสภาพวัสดุ (Binder Jetting)

การอัดวัสดุขึ้นรูป (Material Extrusion) น่าจะเป็นแบบที่เราได้มีโอกาสเห็นบ่อยที่สุดในข่าวบ้านคอนกรีตต้นแบบที่สร้างด้วยเทคโนโลยี 3-D Printing เป็นภาพของแขนกลเหล็กขนาดใหญ่ที่ปลายแขนมีหัวฉีดที่ใช้พ่นเนื้อคอนกรีตที่มีความเหนียวและคงตัวระดับหนึ่งออกมา อย่างเช่นที่เห็นกันในเทคโนโลยี 3-D Printing ของ XtreeE และ Machines-3D Constructor จากฝรั่งเศส, MIT Digital Construction Platform จากสหรัฐอเมริกา, dfab จากสวีเดนหรือแลนด์ หรือเทคโนโลยี 3-D Printing ที่ใช้ระบบโครงเหล็กเสา-คานาวางบนราง โดยหัวฉีดจะติดตั้งอยู่บนคานาที่สามารถขยับไปมาได้ทั้งในแนวราบและแนวตั้ง แบบเดียวกับที่เห็นได้ในเครื่องพิมพ์ของ Contour Crafting จากสหรัฐอเมริกา, BIG 3D-Printer 2156 จากสวีเดนหรือแลนด์ และ DUS Architects จากเนเธอร์แลนด์

ในขณะที่แบบแรกมีการใช้งานอย่างแพร่หลายและกลายเป็นเทคโนโลยีหลักที่หลายบริษัทชั้นนำทางด้านนี้ของโลกเลือกใช้เป็นส่วนหนึ่งของการให้บริการ ในลักษณะ Printing Solution กระบวนการแบบที่สอง เป็นการพันตัวเชื่อมลงในสภาพวัสดุแบบผง (Binder Jetting) โดยจะมีขั้นตอนการเตรียมผงซีเมนต์ที่ทำจากส่วนผสมหลักอีกสองตัวคือทรายกับแมกนีเซียมผงในสภาพขนาดใหญ่ จากนั้นลูกกลิ้งจะทำหน้าที่เกลี่ยปรับระดับผงวัสดุ ก่อนที่คานาที่ติดตั้งหัวฉีดจะพ่นสารละลายที่เป็นตัวเชื่อมเม็ดผงวัสดุเข้าด้วยกันทีละชั้นซ้อนกันไปเรื่อยๆ อย่างเช่นใน เทคโนโลยี 3-D Printing ของ D-Shape จากอิตาลี และ dfab จากสวีเดนหรือแลนด์

1
เจ้าหน้าที่ประจำโครงการกำลังเจาะสลักเกลียวยึดโครงไม้ที่แขนกลสองเครื่องได้จัดเรียงไว้ให้

A PROJECT MEMBER MANUALLY BOLTS THE TIMBER BEAMS TOGETHER THAT HAVE BEEN JOINTLY PREPLACED BY THE TWO ROBOTS

2
บริเวณชั้นล่างของ DFAB HOUSE เสาคอนกรีตที่สร้างขึ้นด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล 15 ต้นนี้ หากมองจากด้านหน้าอาคารจะเห็นว่าเป็นตัวแบ่งช่องบานกระจก ขณะเดียวกันผนังที่สร้างขึ้นจากแม่พิมพ์ตายอยู่ทรงอิสระ ก็ทำหน้าที่รับน้ำหนักของ Smart Slab

ON THE GROUND FLOOR OF DFAB HOUSE 15 BESPOKE, DIGITALLY FABRICATED CONCRETE MULLIONS LINE THE FAÇADE, WHILE THE FREEFORM MESH MOULD WALL SUPPORTS THE LOAD OF THE SMART SLAB

3
ลวดลายของ Smart Slab ที่ไล่เป็นลำดับชั้น

THE HIERARCHICAL GRID OF STRUCTURAL RIBS OF THE SMART SLAB

While 3-D printing technology is heavily covered by the media, it has expanded into main 7 processes, each different in principle. It begins with layer formation and the superimposition of printed layers. To exclusively look at the 3-D Printing technology for architecture, we've witnessed, at least in the past ten years, primarily two types of processes; Material Extrusion and Binder Jetting.

Material Extrusion is probably the most common process, especially in the news about the prototype of 3D printed concrete homes with an image of a massive mechanical arm with a nozzle, that releases concrete mixture with the exact level of build-ability. A similar process can be witnessed from 3D printing technology developed by XtreeE and Machines-3D Constructor from France, and dfab from Switzerland. There is also the 3D printing technology, which utilizes the use of the steel beam and column structure installed in a rail. This allows the nozzles to move vertically and horizontally. Such a method is used by Contour Crafting technique from the United States as well as Switzerland's BIG 3D-Printer 2156 and by DUS architecture from the Netherlands.

Material Extrusion has been widely adopted and has become a principal technology utilized by several of the world's leading companies with 3D-printing expertise. The second printing solution or Binder Jetting, on the other hand, requires a preparation method where the sand-magnesium based cement powder is mixed is a massive tray. The roller then starts spreading out the ingredients evenly before a liquid binding is jetted and deposited itself to join powder particles, gradually bonding the layers of materials to form an object. One of the few practices that employ Binder Jetting technology for architecture and construction is Italy's D-Shape and dfab from Switzerland.

CASE STUDY – DFAB HOUSE (2017) โครงการออกแบบบ้าน 3 ชั้น ที่มี Matthias Kohler ศาสตราจารย์ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อใช้ในงานสถาปัตยกรรมจาก ETH Zurich เป็นหัวหน้าของโครงการวิจัยการสร้างอาคารด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ในการออกแบบและสร้างอาคารแห่งนี้ ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นบนสุดของอาคารวิจัยและนวัตกรรม NEST ที่ดำเนินการโดย Empa สถาบันพัฒนาวัสดุและเทคโนโลยี ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เป้าหมายของโครงการนี้ ก็เพื่อเป็นพื้นที่ในการทดลองสร้างอาคารภายใต้เงื่อนไขของการก่อสร้างจริงๆ รวมไปถึงทดสอบกระบวนการผลิตชิ้นรูปของแขนกล ซึ่งเป็นครั้งแรกที่จะเปลี่ยนจากการใช้งานภายในห้องวิจัย ไปสู่การประยุกต์ใช้จริงในงานสถาปัตยกรรม

การทดลองหลักๆ แบ่งออกเป็นสองโครงการด้วยกัน ส่วนแรกคือโครงการ Spatial Timber Assemblies โดยการโปรแกรมแขนกลเพื่อสร้างโครงสร้างไม้สำหรับกันห้องต่างๆ ในชั้นที่หนึ่งและสองของอาคาร รวมถึงนำมาช่วยตัดและจัดเรียงคานไม้กว่า 487 ชิ้นให้ได้ตามขนาดที่กำหนด เพื่อใช้ขึ้นแบบโครงสร้างไม้ 6 โมดูล การก่อสร้างไม้ด้วยวิธีนี้ ช่วยขยายขอบเขตความเป็นไปได้สำหรับการสร้างโครงไม้ในอดีต ที่มีข้อจำกัดทางเรขาคณิต ซึ่งเกิดจากวิธีการก่อสร้างด้วยแรงงานคนแบบเดิม

อีกส่วนหนึ่งคือโครงการ Smart Slab พัฒนาขึ้นโดยกลุ่มวิจัยของ Benjamin Dillenburger ผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลในงานก่อสร้าง ที่นำเทคโนโลยี 3-D Printing มาใช้ในการสร้างแม่พิมพ์เพดานคอนกรีตมวลเบาสามมิติ โดยใช้เครื่องพิมพ์ทรายสามมิติ ผลิตแม่พิมพ์สำหรับหล่อแผ่นเพดานคอนกรีต ที่ฉีดพ่นคอนกรีตเสริมใยไวด้านบนโครงสร้างดังกล่าวได้รับการออกแบบให้สามารถใช้ปริมาณวัสดุน้อยที่สุดในการรับน้ำหนัก ทั้งยังมีน้ำหนักน้อยกว่าแผ่นพื้นคอนกรีตทั่วไปกว่าเท่าตัว โดยมีจุดที่บางที่สุดอยู่ที่ความหนาเพียง 20 มิลลิเมตร ลวดลายของเพดานที่ดูประหลาดแตกต่างจากเพดานที่แบบปกติทั่วไป สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถของ 3-D Printing ก็คืออิสระในการสร้างความซับซ้อนและปรับแต่งรูปทรงเรขาคณิตในงานก่อสร้างคอนกรีต นอกจากนี้ ภายในแผ่น slab ยังสามารถติดตั้งระบบแสงสว่างและสปริงเกอร์ดับเพลิงได้แบบสำเร็จรูป สมราคาตามที่ Mania Aghaei Meibodi นักวิจัยอาวุโสและหัวหน้าโครงการ Smart Slab ได้จำกัดความไว้ว่า “เราไม่ได้เขียน slab ขึ้นมา เราโปรแกรมมันต่างหาก”

4 คอนกรีตเสริมใยแก้วที่ฉีดพ่นบนแม่พิมพ์สามมิติซ้ำกันหลายชั้น

GLASS-FIBRE REINFORCED CONCRETE BEING SPRAYED ON THE 3D PRINTED FORMWORK IN SEVERAL CONSECUTIVE LAYERS

5 การติดตั้งชิ้นส่วนสุดท้ายที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของ Smart Slab ซึ่งมีน้ำหนักเกือบ 2.5 ตัน

THE FINAL AND LARGEST SEGMENT OF THE SMART SLAB - WEIGHING ALMOST 2.5 TONNES - BEING INSTALLED ON SITE

6 Smart Slab ถูกจัดวางที่ละชิ้นบนผนังโครงที่สร้างขึ้นจากแม่พิมพ์ตาข่ายขนาดกว้าง 12 เซนติเมตร

THE SMART SLAB SEGMENTS BEING PLACED PIECE BY PIECE ON THE 12CM WIDE MESH MOULD WALL

The architecture and construction project, DFAB HOUSE (2017), which is led by Matthias Kohler, a professor in digital technology for architecture of ETH Zurich, aims to develop architectural design and construction through the integration of digital technology. The top floor of the three storey research and innovation building or NEST of Empa and Eawag is conceived from the project's objective to develop a space where construction methods and technologies can be experimented upon under actual construction scenarios and limitations. The building is home to the research that also encompasses the 3D printing process executed by robotic arms, which marks the first transition from the laboratory experiment stage to the actual application, especially in the scale of architectural construction.

The experiment contains two parts. The first is the 'Spatial Timber Assemblies' project – the programming of robotic arms for the construction of wooden structures is used to partition rooms on the first and second floor of the building. 485 pieces of wood are cut and laid out in the specified sizes and configurations to create six modules of wooden structures. Such an approach and a method to the construction of wooden structures have expanded the possibilities that previous construction technologies weren't able to achieve due to their geometric limitations and conventional construction methods, which rely heavily on human labor.

Another part of the research is the 'Smart Slab' project developed by the research group of Benjamin Dillenburger, assistant professor for digital building technologies at ETH Zurich, that utilizes 3D printing technology for the fabrication of the formwork. 3D sand printing technology is also incorporated to produce the formwork (fiber-reinforced concrete is sprayed onto the sand formwork) used for the casting of smart slabs. The structure is designed to use the least amount of raw materials possible to achieve the required weight bearing ability. Each of these slabs weighs 50% less than conventional concrete slabs, measured at only 20 millimetres at its thinnest point. The undulating pattern of the slab looks and feels different from a typical ceiling, and the work reflects the ability of 3D printing technology and the freedom it offers to the create complex geometric forms, especially with concrete. In addition, the interior of each slab is designed and pre-fabricated to accommodate the installation of a lighting system and fire sprinklers. This work truly lives up to the definition given by Mania Aghaei Meibodi, senior researcher and director of Smart Slab project when she said, "We didn't draw the slab, we programmed it."

dbt.arch.ethz.ch
dfabhouse.ch

RESEARCH GROUPS IN DIGITAL ARCHITECTURE 2019

In this past decade, digital technologies for architecture have been significantly developed from experiments in digital laboratories of universities and a small number of architecture firms who took the time and effort to invest in the development of new technology. The evolution featured in the map (parts of the information are taken from Pierpaolo Ruttico, *Algorithmic design and robotic fabrication*, in Giulio Barazzetta, *Digital Takes Command*, Catanzaro: Rubbettino, 2015) provides a big picture of the entire research groups actively working on this, both inside and outside of universities. Today, we have witnessed a growing number of recruiting works entering the market, introducing themselves to the potential users.

There are a great number of people who play important roles in the experimentation for new approaches to the architectural creations within the digital world in the past twenty years. Many such as Gramazio + Kohler at ETH Zurich, Testa + Weiser at Sci-Arc, Matias del Campo at Taubman College, University of Michigan, Claudia Pasquero at EcoLogicStudio and Bartlett, still continue doing as such. There are many more who move on to the next step - opening their own companies with the developed technologies at the center of its operations, whether it's XtreeE that Philip Morel developed from EZCT Architecture & Design Research or Jelle Feringa who found Hyperbody Lab at the TU Delft who is now in the position of the CTO of Aectual, etc.

ในรอบสิบปีที่ผ่านมา เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อใช้ในงานสถาปัตยกรรมได้รับการพัฒนาไปมากจากเดิมที่เป็นโปรเจกต์ทดลองกระจายอยู่ตามห้องแล็บต่างๆ ของมหาวิทยาลัยหรือบริษัทสถาปนิกไม่กี่แห่งที่ยอมลงทุนลงเวลาไปกับเทคโนโลยีเกิดใหม่ตัวนี้ อย่างที่เห็นในแผนที่ (ที่มาข้อมูลบางส่วนมาจาก Pierpaolo Ruttico, *Algorithmic design and robotic fabrication*, ใน Giulio Barazzetta, *Digital Takes Command*, Catanzaro: Rubbettino, 2015) คือภาพรวมที่น่าจะทำให้เราเห็นภาพของกลุ่มวิจัยทั้งในและนอกมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน จนมาวันนี้ผลงานของหลายกลุ่มได้เริ่มเข้าสู่เฟสของการเข้าสู่ตลาดเพื่อทำความรู้จักกับผู้ใช้ในอนาคตของตนเอง

หลายต่อหลายคนที่มีบทบาทกับการหาแนวทางทดลองเพื่อทำความเข้าใจแนวทางการทำงานสถาปัตยกรรมใหม่ๆ ในโลกดิจิทัลในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมา มีบางคนที่ยังคงทำงานของตัวเองต่อไป ไม่ว่าจะเป็น Gramazio + Kohler ที่ ETH Zurich, Testa + Weiser ที่ Sci-Arc, Matias del Campo ที่ Taubman College, University of Michigan, Claudia Pasquero จาก ecoLogicStudio และ Bartlett แต่ก็มีอีกหลายคนเช่นกันที่เปิดบริษัทใช้เทคโนโลยีตัวนี้เป็นแกนหลักของการทำงาน เช่น XtreeE ที่ Philip Morel ต่อยอดออกมาจาก EZCT Architecture & Design Research หรือ Jelle Feringa จาก EZCT ที่ผันตัวไปเป็น CTO ของ Aectual

7 AECTUAL

(Hans Vermeulen, Hedwig Heinsman, Martine de Wit, founded 2017, Netherlands)
APPROACH: ROBOTICS
aectual.com

8 THE INTERNATIONAL ASSOCIATION FOR ROBOTS IN ARCHITECTURE

(Sigrid Brell-Cokcan, Johannes Braumann, founded 2010, Austria)
APPROACH: ROBOTICS
robotsinarchitecture.org

9 MATTERDESIGN

(Brandon Clifford, Johanna Lobdell, and Wes McGee, founded 2008, United States)
APPROACH: CONCEPTUAL WORKS AND VISUAL STUDY
matterdesignstudio.com

10 SCI-ARC

(Peter Testa and Devyn Weiser, founded 2002, United States)
APPROACH: VISUAL STUDY
testaweiser.com

11 UCLA

School of the Arts and Architecture
APPROACH: INTERDISCIPLINARY RESEARCH
aud.ucla.edu

12 MEDIATED MATTER

(Neri Oxman, founded 2010, United States)
APPROACH: TRANSDISCIPLINARY RESEARCH
mediatedmattergroup.com

1 GRAMAZIO KOHLER RESEARCH
 (Fabio Gramazio, Matthias Kohler, founded in 2005, Switzerland)
 APPROACH: ROBOTICS + DIGITAL FABRICATION
gramaziokohler.arch.ethz.ch

2 ROBOFOLD
 (Gregory Epps, founded in 2008, United Kingdom)
 APPROACH: ROBOTICS
robofold.com, robots.io

3 THE STUTTGART INSTITUTE OF COMPUTATIONAL DESIGN AND CONSTRUCTION (ICD)
 (Achim Menges, founded 2008, Germany)
 APPROACH: ROBOTICS
achimmenges.net

4 THE INSTITUTE FOR BUILDING STRUCTURES AND STRUCTURAL DESIGN (ITKE)
 (Jan Knipper, since 2000, Germany)
 APPROACH: BIOLOGICAL DESIGN
itke.uni-stuttgart.de

5 EZCT ARCHITECTURE & DESIGN RESEARCH
 Philippe Morel, Jelle Feringa, Felix Agid, founded 2000, France)
 APPROACH: ROBOTICS
ezct.fr

6 THE LARGE-SCALE 3D-PRINTING CORPORATION, XtreeE
 (Philippe Morel, Yves Papegay, Mahriz Akhavan Zakeri, founded 2015, France)
 APPROACH: ROBOTICS
xtreee.eu

13 UAP ROBOTICS
 (IMCRC, Queensland University of Technology, RMIT University, founded 2017, Australia)
 APPROACH: ROBOTICS
designrobotics.net

14 RMIT ARCHITECTURAL ROBOTICS LAB
 (Since 2013, Australia)
 APPROACH: ROBOTICS + DIGITAL FABRICATION
architecturalrobotics.org

15 THE NATIONAL CENTRE OF COMPETENCE IN RESEARCH (NCCR): DIGITAL FABRICATION – DFAB
 (Initiated by NCCR in 2014, Switzerland)
 APPROACH: INTERDISCIPLINARY
dfab.ch

16 ecoLogicStudio
 (Claudia Pasquero + Marco Poletto, founded in 2005, UK)
 APPROACH: TRANSDISCIPLINARY RESEARCH
ecologicstudio.com

17 TAUBMAN COLLEGE OF ARCHITECTURE AND URBAN PLANNING, UNIVERSITY OF MICHIGAN
 APPROACH: INTERDISCIPLINARY RESEARCH
taubmancollege.umich.edu

18 DESIGN COMPUTATION LAB, THE BARTLETT SCHOOL OF ARCHITECTURE, UNIVERSITY COLLEGE LONDON
 APPROACH: DESIGN METHODS
designcomputationlab.org

SOUND OF PLACES

soundcloud.com/art4dmagazine

ในโลกของคนสายตาดี สายตาคือสัมผัสที่เราใช้สังเกตเห็นความต่างของพื้นที่ จนลืมนึกไปว่า “เสียง” เช่นกัน ที่มีส่วนทำให้พื้นที่หนึ่งแตกต่างจากอีกพื้นที่หนึ่ง ใน Sound of Place บทส่งท้ายของ art4d266 Urban reflection กองบรรณาธิการจึงบันทึกเสียงจากที่ต่างๆ มาให้ฟังกันดู เพื่อเปิดความเป็นไปได้ใหม่ๆ ในการรับรู้พื้นที่จากการตีความเสียงออกมาเป็นภาพ

In the world of people with normal eyesight, one uses their vision to observe the differences between spaces. For that matter, we tend to forget that 'sounds', too, can contribute to distinctive characteristics of places, differentiating one from another. For the epilogue of art4d 266, 'Urban reflection', the editorial team asks you to listen to some of the sounds we recorded from a number of places. Try opening your perception to new possibilities, sensing the presence of spaces by interpreting sounds into visuals.

DEGREE SHOWS 2019

CALL FOR ENTRIES

ARCHITECTURE/INTERIOR/
PRODUCT/GRAPHIC/
MOTION GRAPHIC
& ANIMATION/
FASHION/JEWELRY

คุณสมบัติของผู้ส่งผลงาน

เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันอุดมศึกษา
ภายในประเทศไทยในปีการศึกษา 2018 และมีผลงานศิลปนิพนธ์
หรือวิทยานิพนธ์ในปีการศึกษา 2018 ในสาขาใดสาขาหนึ่งดังต่อไปนี้

1. งานออกแบบสถาปัตยกรรม / ARCHITECTURAL DESIGN
2. งานออกแบบตกแต่งภายใน / INTERIOR DESIGN
3. งานออกแบบผลิตภัณฑ์ / PRODUCT DESIGN
4. งานออกแบบเรขศิลป์ / GRAPHIC DESIGN
5. งานออกแบบโมชันกราฟิกหรือภาพเคลื่อนไหว / MOTION GRAPHIC & ANIMATION
6. งานออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ / FASHION DESIGN
7. งานออกแบบเครื่องประดับ / JEWELRY DESIGN

SUBMIT NOW

Organized by

**FOUNDATION
FOR DESIGN**

Supported by

art4d

TOSTEM

Partners

DA
Domus Academy

**SIAM
PIWAT**

FB.COM/DEGREE.SHOWS
WWW.DEGREESHOWS.ORG

รายละเอียดเพิ่มเติมติดต่อ 0 2260 2606

GOO.GL/FORMS/
FSXINGIV5DJKXNVQ2

COATED GLASS PRODUCT FOR SOLAR CONTROL

STOPRAY

Single, double silver coated Low-E glass offers a high performance coating which improves solar control performance while maintaining the level of visible light transmission. This in turn reduces the cost of air-conditioning to maintain a comfortable temperature inside buildings.

A close-up photograph of a stack of pink, textured paper napkins. The napkins are stacked in a blue plastic container, with some napkins slightly offset to show the edges. The lighting is soft, highlighting the texture of the paper. The background is slightly blurred, showing more of the container and the surrounding environment.

art4d
INTERVIEW

LOOKING THROUGH VERY THAI

PHILIP CORNWEL-SMITH

LOOKING THROUGH VERY THAI
Supplement of art4d 266
March - April 2019

INTERVIEW BY PIYAPONG BHUMICHITRA /
KANOKWAN TRAKULYINGCHAROEN /
PAPHOP KERDSUP
PORTRAITS: KETSIREE WONGWAN
PHOTOS: PHILIP CORNWEL-SMITH

“It is very gratifying that people can see different angles to the book. I aimed to be neutral and worried in the beginning whether I might offend people, but it didn’t occur. The reaction seems to be happy that these bits of their daily lives are being celebrated by a foreigner”

Since the first edition of Very Thai was published in 2005, the book has become influential to a great number of people in the design industry. Perspectives have been broadened as many take a different look at everyday objects in the city they live in. The mundaneness has been given new values. But in an even bigger picture, the term ‘Very Thai’ has become a description that people use to express quintessential Thai characteristics of an objects, place or to define certain behaviors. To us, ‘very Thai’ is like a ‘grey area’, it doesn’t always denote the notion of ‘greatness’ conventionally defined by the state. At the same time, it doesn’t necessarily possess any meanings that are entirely ‘negative’.

art4d had a chance to sit down with Philip Cornwel-Smith, the author of both the editions of Very Thai that was released respectively in 2005 and 2013. We were interested in what he had witnessed throughout his 25 years of living in Thailand.

Our conversation jumps from a recollection of Bangkok before the birth of Very Thai, to his observations on ‘Thainess’ all the way to the ‘self’ of the city such as Bangkok. Cornwel-Smith affirmatively states that even after all these years, he doesn’t consider himself Thai and still intends to maintain a distance between Thai society and himself to preserve his view as an outside observer.

หลังจากที่ Very Thai ฉบับแรกถูกตีพิมพ์ในปี 2005 หนังสือเล่มนี้ได้ส่งอิทธิพลต่อคนในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ไม่น้อย มันเปิดมุมมองให้ผู้คนได้มองสิ่งของในเมืองต่างไปจากเดิม และให้คุณค่ากับสิ่งเหล่านั้นมากขึ้น ในภาพที่กว้างกว่านั้น คำว่า Very Thai กลายมาเป็นคำที่คนทั่วไปนำมาใช้เรียก สิ่งของ / กริยา / พื้นที่ ประเภทหนึ่ง “ไทย” มากๆ เราคิดว่า คำว่า “ไทยมากๆ” มีความหมายเทาๆ เพราะมันไม่ได้หมายถึง “ความดีงาม” แบบเดียวกันกับความเป็นไทยที่รัฐสถาปนาขึ้นมา แต่มันก็ไม่ได้มีความหมายในแง่ลบแต่อย่างใด

art4d มีได้โอกาสสัมภาษณ์ Philip Cornwel-Smith ผู้เขียน Very Thai ทั้งสองฉบับที่ตีพิมพ์ในปี 2005 และ 2013 ถึงสิ่งที่เขาเห็นตลอดระยะเวลา 25 ปี ที่เข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทย ตั้งแต่การย้อนกลับไปพูดถึงบรรยากาศในกรุงเทพฯ ก่อนและหลังการตีพิมพ์ Very Thai ทั้งสองฉบับ ข้อสังเกตของเขาต่อคำว่า “ความเป็นไทย” ไปจนถึงตัวตนของเมืองกรุงเทพฯ เอง Philip บอกกับ art4d ว่าเขายังไม่รู้สึกที่ตัวเองเป็นคนไทย และยังคงรักษาระยะห่างระหว่างตัวเขาเองกับสังคมไทยไว้ เพื่อที่จะสังเกตสิ่งต่างๆ ในเมืองไทยได้ชัดเจนขึ้น

art4d: ย้อนกลับไปจุดเริ่มต้น อะไรคือไอเดียแรกเริ่มที่นำมาสู่การเกิดขึ้นของ Very Thai

Philip Cornwel-Smith: คงต้องเล่าย้อนกลับไปไกลพอสมควร ผมทำไกด์บุ๊กมาตั้งแต่ผมยังอยู่ที่ลอนดอน ตอนนั้นผมทำงานให้นิตยสาร Time Out ซึ่งถือว่าเป็นไกด์บุ๊กเล่มแรกของลอนดอนก็ว่าได้ สิ่งที่ทำให้ Time Out ต่างจากเล่มอื่นๆ ก็คือมันพูดถึงวัฒนธรรมป๊อปของเมืองเป็นหลัก เมื่อผมเดินทางมาประเทศไทย ก็มีคนเสนองานให้ผมก่อตั้ง Bangkok Metro นิตยสารแนะนำไอเวนต์และสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพฯ ซึ่งนั่นก็ราวๆ ปี 1994 เท่ากับนี่เป็นปีที่ 25 แล้วที่ผมอยู่ที่นี้

ระยะเวลา 25 ปีมันคงบอกอะไรบางอย่างได้ ผมไม่ได้คิดว่าตัวเองจะต้องอาศัยอยู่ที่นี้ แต่ตั้งแต่แรกที่ผมมาอยู่ที่นี้ งานของผมก็คือการสำรวจวัฒนธรรมสมัยนิยมอย่างใกล้ชิด หลังจากจบงาน Bangkok Metro ผมกลับไปทำงานกับ Time Out อีกครั้งในโปรเจกต์ไกด์บุ๊กของกรุงเทพฯ ซึ่งก็เป็นการมองวัฒนธรรมป๊อปของไทย ค้นหาสิ่งที่นักท่องเที่ยวน่าจะสนใจ

ดังนั้นสิ่งที่ผมมองมาตลอดจึงไม่ใช่อะไรที่เรียกว่า “วัฒนธรรม” ในมุมมองแบบไทย สำหรับคนภายนอกนั้น วัฒนธรรมป๊อปมันน่าสนใจกว่าวัฒนธรรมชั้นสูงอยู่แล้ว พูดแบบนี้ไปคนไทยอาจจะไม่ชอบใจ แต่มันเป็นความจริง ในบางครั้งสิ่งที่คนภายนอกชอบมากๆ เกี่ยวกับเมืองไทยก็คือ ความยืดหยุ่น อารมณ์ขัน และความไม่เป็นทางการ มิตรภาพที่ให้แก่กันอะไรประมาณนั้น หมายถึงคุณไม่ต้องมีพิธีรีตองกับมัน

art4d: อะไรคือความแตกต่างระหว่าง Very Thai ฉบับแรกและฉบับที่สอง

PCS: Very Thai ว่าด้วยเรื่องของวัฒนธรรมป๊อปที่สะท้อนรสนิยมสมัยนิยม ซึ่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นตัวหนังสือจะต้องอิงอยู่กับสิ่งที่จริง และเปลี่ยนแปลงตัวเองอยู่ตลอด Very Thai ฉบับที่สองตีพิมพ์ให้หลังฉบับแรกหลายปี ตอนนั้นผมมองว่าความเปลี่ยนแปลงมันมากพอที่จะทำหนังสือเล่มใหม่แล้ว ผมอยากทำเล่มที่สองและมันก็ได้จำเป็นต้องเป็นบทสรุปของฉบับแรกด้วย ในเล่มที่สองนี้ผมเติมเนื้อหาเข้าไป 4 บท ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ส่วนที่มาขมวดว่าจริงๆ แล้ว Very Thai คืออะไรกันแน่ และมันมีผลต่อวัฒนธรรมอย่างไร

art4d: Back to the beginning of the project, how did you come up with the idea of Very Thai?

Philip Cornwel-Smith: It goes back a long way. I've been writing guidebooks since I was living in London in the 1980s. I worked for Time Out on that magazine's very first London guidebook. Time Out guides were unusual, because they were guidebooks of the popular culture of that city. When I came to Thailand, I was offered the job to set up Bangkok's first city-listings magazine Bangkok Metro. That was in March 1994, exactly 25 years ago.

It's quite a thing, living 25 years in one place. When I came to Thailand, I had no expectations of living here. But from the very first moment in Bangkok, my job has been to look closely at the popular culture. Then, after Metro, I went back to work with Time Out, writing their guidebook to Bangkok. That also looked at the pop culture, from the perspective of it being something tourists would come here to see.

So, I've been looking at something that hadn't been considered as 'culture' in Thai terms. To many visitors, frankly, the popular culture is more interesting than the high culture. That's awkward for Thai people to hear, but it is very often true. Something foreigners really like about Thailand is this kind of very flexible, good humoured, fun, informal culture. The friendly manner of it all. You don't have to dress up for it.

art4d: Can you elaborate the differences between the first edition and the second edition of Very Thai?

PCS: Very Thai is about popular culture, which reflects popular taste, and taste keeps changing. So, the book has to be realistic, and keeps evolving. The second edition came out several years after the first. I thought to myself, enough changes have happened that I wanted to do a new version. Also, there wasn't really a conclusion to the first edition. The second edition has got 4 additional chapters,

It's quite a thing, living 25 years in one place. When I came to Thailand, I had no expectations of living here

แทบจะทุกบทถูกแก้และเพิ่มเติมเนื้อหา ภาพถ่าย ให้ตรงกับสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ในขณะนั้นมากขึ้น มีอยู่บทหนึ่งที่พูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการตีพิมพ์เล่มแรก ไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมทางการเมืองที่การแบ่งสีเสื้อส่งผลต่อวิธีการที่คนไทยมองประเทศของตัวเองเป็นอย่างมาก อีกเรื่องคือ ตอนตีพิมพ์ฉบับแรก digital device ไม่ได้มีบทบาทเท่าไร แต่ตอนนี้มันเกี่ยวข้องกับทุกๆ อย่างไปแล้ว

บทต่อมาเกี่ยวกับการออกแบบแบบพื้นถิ่น (Vernacular Design) ซึ่งมันก็คือเฟอร์นิเจอร์ที่คุณเห็นคนใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน มันเป็นเรื่องที่ทำขึ้นอย่างง่ายๆ แต่ก็สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงจุด เดินออกไปตามถนน เราจะเห็นอะไรต่อมิอะไรมากมายที่เป็นของทำมือที่ทำจากวัสดุที่หาได้แถวๆ นั้น อย่างเช่น ที่กันรถ ม้านั่ง หรืออุปกรณ์ที่ใช้จัดคิววินมอเตอร์ไซค์ ทุกอย่างมันยูนิคมากและแสดงออกถึงไหวพริบของคนทำ มันน่าสนใจมากที่เราได้เห็นของทำมือเหล่านี้ในกรุงเทพฯ ซึ่งหาดูไม่ได้จากที่ไหน

บทที่ชื่อ Thai Thai พูดถึงการที่วัฒนธรรมสมัยนิยมค่อยๆ กลายมาเป็นวัฒนธรรมกระแสหลักไปในที่สุด ผมเห็นหลายๆ กรณี ที่คนมักจะใช้คำว่า Very Thai ไว้เรียกของแปลกๆ ที่ถูกพูดถึงในหนังสือเล่มนี้ จนเริ่มจะรู้สึกคำว่า Very Thai ได้กลายมาเป็นคำบรรยาย เป็นชื่อเรียก เป็นชื่อประเภท ที่คนเอาไว้ใช้เรียกสิ่งต่างๆ จากความเป็นไทยแบบประเพณี หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย แต่ผมต้องการให้นำหนักกับของที่เราเห็นกันจนชินตาในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะตามท้องถนน สิ่งที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเมืองที่เป็นลูกผสมระหว่างความเป็นสมัยใหม่กับความเป็นประเพณี

and they give a round-up of what Very Thai is really about, and the book's effect on the culture itself.

Almost every chapter has parts rewritten or added, and certain pictures had to be updated. One of those extra chapters talks generally about what had happened since the first edition. The big protest movements hadn't started yet, and those changed a lot about the way the country sees itself. Also, the digital devices had been minor before Very Thai first came out, but now they're essential to everything.

Another chapter dealt with 'vernacular design.' That's the everyday informal furniture, and improvised solutions to technical problems. On the street, you see an awful lot of things that are handmade, using all kinds of spare materials, found objects, whether it's a parking barrier or a bench, or some device to put the queue numbers for the motorcycle taxis. Each one is unique and often uses ingenuity in a witty way. It's great being able to find handmade quality that you don't get in many other world cities.

The chapter called 'Thai Thai' covered how popular culture has slowly become a recognised part of mainstream Thainess. Often I see Thais adopting the term 'Very Thai' as a label for the kind of messy stuff covered in the book. I suppose Very Thai be-

หลังจากที่ตีพิมพ์ไปไม่กี่ปี ตัวหนังสือเองเริ่มมีอิทธิพลต่อความคิดของคนมากขึ้น ดีไซน์เนอร์หรือคนทำอีเวนต์หลายคนใช้ Very Thai เป็นแหล่งหาไอเดีย มันเข้าไปอยู่ในการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย และมีอยู่หลายครั้งที่เที่ยวที่ผมไปเทศกาลออกแบบแล้วพบดีไซน์เนอร์ที่บอกว่าคอลเล็กชั่นของเขาได้รับแรงบันดาลใจจากหนังสือเล่มนี้ ศิลปินบางคนนำหนังสือเล่มนี้ไปจัดแสดงร่วมกับงานศิลปะในนิทรรศการ หลายครั้งที่อะไรแบบนี้เกิดขึ้นโดยที่ผมเองไม่รู้ด้วยซ้ำ ผมเพิ่งมารู้ทีหลังว่ามีคนเอาหนังสือไปใช้ในฐานะวัตถุจัดแสดง

ในส่วนของบทสุดท้ายนั้นผมไม่ได้เป็นคนเขียน บทสุดท้ายนี้เขียนโดย ประชา สุวีรานนท์ ผู้เชี่ยวชาญด้านงานออกแบบที่มีประสบการณ์ด้านงานโฆษณา ประชาสัมพันธ์พูดถึงหนังสือในมุมมองที่ผมพูดไม่ได้ นั่นคืออิทธิพลของหนังสือเล่มนี้ต่อวัฒนธรรมสร้างสรรค์ในกรุงเทพฯ วิธีการที่คนอื่นใช้หนังสือเล่มนี้ และมุมมองของเขาต่อมัน มันจึงเป็นเหมือนฟีดแบ็คที่สะท้อนไปมา ตัวหนังสือเองก็ได้กลับมาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม

art4d: มุมมองของคุณเปลี่ยนไปอย่างไรบ้างนับตั้งแต่ตอนที่ทำ Very Thai ฉบับแรกจนถึงตอนนี้

PCS: ช่วงเวลาที่ผมทำ Very Thai กรุงเทพฯ ในตอนนั้นเต็มไปด้วยพลังด้านบวก หลายๆ อย่างกำลังดำเนินไปในทิศทางที่ดี เพราะว่ามันมีพลังของความคิดสร้างสรรค์อยู่เต็มไปหมด ส่วนตัวผมคิดว่าเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดคือวิกฤติเศรษฐกิจปี 1997 มันเป็นหมุดหมายที่สำคัญ

came used a description, like a genre, because it's not the same as a traditional Thainess. The book was deliberately not about traditional culture. I wanted to showcase the ordinary stuff of Thai life, mainly urban, which is a hybrid of modernity and tradition.

After a few years, the book itself became an influence. A lot of designers and event organisers use it as a sourcebook. Students study it in universities. At the design fair I met several designers who said that pieces of their collections were inspired by ideas in the book. A few artists have even used the book as an exhibit in exhibitions. This was sometimes done without my knowledge. I only found out later that they had turned the book into an artefact.

The last chapter was not written by me. It's an Afterword by Pracha Suweeranont, a design expert who came from an advertising background. He was able to talk in a way I can't about the effect the book had on the creative culture within Bangkok, how other people were using and seeing the book. So it's a feedback loop; the book has gone back to the culture.

When the crash happened, it was like an artificial pause. It had to stop. The country couldn't afford all these imports, they had to look inside, to the resources within the country

เพราะความเฟื่องฟูในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ทำให้เราได้เห็นการล่มสลายของสิ่งดั้งเดิมมากมาย ที่นี่พอเศรษฐกิจล้มความอู้ฟูทุกอย่างจึงจำเป็นต้องหยุด ประเทศไม่มีกำลังในการนำเข้าสินค้า ทุกคนจึงหันกลับมามองสิ่งที่พวกเขามี นั่นคือ ทรัพยากรต่างๆ ที่อยู่ภายในประเทศ

อย่างเช่น กลุ่มสถาปนิกตงงานที่หันมาเปิดธุรกิจออกแบบโปรดักที่เป็นของตัวเอง แทนที่จะทำงานกับบริษัทออกแบบคอนโด นี่คือสถานการณ์ที่นำไปสู่การเกิดขึ้นของอุตสาหกรรมออกแบบในไทย ซึ่งค่อยๆ เติบโตจนกลายเป็นวงการออกแบบที่น่าสนใจขึ้นเรื่อยๆ

มันเป็นช่วงเวลาที่คุณต้องปรับตัว เช่นเดียวกับกับทัศนคติที่คุณมีต่อสมุนไพร ที่คุณจะได้รับค่านิยมน้อยลงไปในช่วงที่เศรษฐกิจเฟื่องฟูเพราะการโปรโมทจากทางภาครัฐที่ส่งเสริมให้คนใช้การแพทย์แผนตะวันตก (เพราะปากกำลังโดนทำลายลงอย่างต่อเนื่อง) ช่วงนั้นเองที่อุตสาหกรรมสปากลับมาบูมและทำให้แนวคิด Herbalism ในประเทศไทยกลายเป็นสินทรัพย์ขึ้นมา เรียกได้ว่าเป็นการพลิกสถานการณ์เลยทีเดียว

Very Thai เกิดขึ้นมาบนแบคกราว์ทางสังคมแบบนี้ท่ามกลางทัศนคติที่เต็มไปด้วยพลังบวก และบรรยากาศของสังคมที่มีชีวิตชีวา หลังจากนั้นไม่นานก็อย่างที่เรารู้กันว่าเกิดความขัดแย้ง และการแบ่งแยกทางการเมืองที่ยังคงยืดยาวมาจนถึงทุกวันนี้ ทุกคนสัมผัสได้ว่าประเทศไทยมีความสุขน้อยลงหากเทียบกับตอนนั้น

art4d: How has your perspective changed from the first edition to now?

PCS: When I did Very Thai, Bangkok was in an optimistic mood. Lots of things were suddenly going right. There was a huge surge of creativity. I personally think the biggest thing that happened in Thailand really was the 1997 crash. That's the most important moment, because the boom before that was destroying so many traditional things. When the crash happened, it was like an artificial pause. It had to stop. The country couldn't afford all these imports; they had to look inside, to the resources within the country. Many unemployed architects, in particular, went to apply their skills to design to make their own businesses. Instead of working for condominium companies, they would create products themselves. This was basically the birth of the Thai design industry. Logistically, it went from a small to a very big, inspiring scene.

Lots of fields changed at that time. That's when herbalism, which had been declining during the boom years, with the promotion of western medicine and the forests disappearing. However, suddenly, a new spa industry came up, and proved that Thai herbalism is an asset. It clearly reversed the decline.

ดังนั้น การที่จะเพิ่มจะลดเนื้อหาจึงจำเป็นต้องคิดให้รอบด้าน เพราะการคิดวิเคราะห์ และเขียนถึงวัฒนธรรมสมัยนิยม กลายเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่ต้องระวังคำพูดมากขึ้น อย่างเช่นเรื่องชีวิตข้างถนนที่ตอนนั้นปฏิเสธไม่ได้ว่ามีมุมมองทางด้านการเมืองเข้าไปเกี่ยวข้อง

แต่สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจมากๆ คือหนังสือของเราจะดึงดูดกลุ่มการเมืองทั้งสองฟากฝั่งด้วยเหตุผลที่ต่างกันไปในด้านหนึ่ง คงเป็นเพราะหนังสือเราไปก้าวไปที่คนธรรมดา และมองว่าสิ่งของรอบตัวเขานั้นเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ขณะเดียวกัน มันคงมีบางอย่างที่ไปกระตุ้นความรู้สึก ถวิลหาความเรียบง่ายของอดีตและเสน่ห์ของวันวาน

ตอนที่ผมเขียน Very Thai ผมต้องขีดเส้นเอาไว้ว่าอะไรคือสิ่งที่เราจะพูดถึง อะไรคือสิ่งที่เราจะไม่พูดถึง ในส่วนของสิ่งที่ผมเลือกที่จะพูดถึงนั้น มันต้องไม่ใช่ประเทศไทย แต่ก็ไม่ใช่อะไรที่ล้าสมัยสุดๆ ด้วย ทุกอย่างที่อยู่ใน Very Thai จะต้องมีความเป็นลูกผสม เช่น ของท้องถิ่นที่ผ่านกระบวนการทำให้เป็นสมัยใหม่ หรือบางสิ่งที่ถูกนำเข้ามาจากภายนอก แล้วถูกทำให้กลายเป็นไทย ส่วนมากมันเป็นของที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองจนถึงปี 2000 นั่นเป็นช่วงเวลาที่ผลิตของลูกผสมพวกนี้เป็นจำนวนมาก ผมคิดว่าสำหรับคนที่ไทยหาอดีต เขาคงมองสิ่งนี้ว่าเป็นตัวแทนของความเป็นไทยที่มันบริสุทธิ์จริงๆ มันเป็นช่วงเวลาที่การพัฒนาเริ่มเกิดขึ้นจริงๆ ในประเทศไทย สำหรับพวกเขาแล้วนั่นคือช่วงเวลาที่ดีกว่าเมื่อเทียบกับปัจจุบัน

ผมดีใจที่คนมีมุมมองต่อหนังสือเล่มนี้หลากหลาย ผมต้องการจะเป็นกลาง อันที่จริงตอนแรกผมค่อนข้างกังวลว่าเนื้อหาในเล่มมันจะทำให้ใครไม่พอใจหรือไม่ แต่สิ่งนั้นไม่เคยเกิดขึ้นเพราะปฏิกิริยาตอบรับนั้นเหมือนกับว่า พวกเขาพอใจที่ของหลายๆ อย่างในชีวิตประจำวันได้รับการพูดถึงโดยชาวต่างชาติมากกว่า

มันมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอีกมากมายตั้งแต่ Very Thai ฉบับที่สองตีพิมพ์จนถึงตอนนี้ ผมคิดว่าคงจะต้องอัปเดตข้อมูลในหนังสือในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า บางประเด็นที่เขียนไว้ตอนนั้นมันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อย่างตลกคาเฟ่ที่แต่ก่อนดังมาก ตอนนั้นผมอาจจะจำเป็นต้องพูดถึง “ตลก” ในรูปแบบใหม่ๆ เพราะตอนนี้เราเห็นรายการล้อเลียนอะไรแบบนี้ได้จากในทีวี ตลกคาเฟ่ตอนนั้นมันเปลี่ยนรูปแบบมาเป็นรายการวาไรตี้ และภาพยนตร์ comedy

Very Thai reflected that period of optimism, with a very upbeat feel to the book. It had something to do with what was in the air at the time, before the big political division. Thailand has since become noticeably less happy. It's a very different perspective these days.

So, it became more delicate to do an update. Some general observations of popular culture topics suddenly became more difficult to talk about, like the streetlife, which now has a political flavour to it.

Surprisingly, the book seemed to appeal to both the red and yellow sides, if for different reasons. There was a focus on ordinary people, and the recognition of everyday things as culture. Meanwhile, there's a lot of nostalgia for its simplicity and charm.

When Very Thai was written, I had to draw a line on what to include. I decided that there shouldn't be anything that's purely traditional, and nothing that was purely modern. Everything in Very Thai had to be a hybrid. Either it's something indigenous that gets modernised, or it's something from outside that comes in and gets 'Thai-fied'. Most of the content originated between the Second World War to around 2000. That was the period of making hybrids. I think nostalgic people identify the things in this book with a more innocent early period in Thailand's development. Maybe those were better years.

It is very gratifying that people can see different angles to the book. I aimed to be neutral and worried in the beginning whether I might offend people, but it didn't occur. The reaction seems to be happy that these bits of their daily lives are being celebrated by a foreigner.

Since the second edition, there have been more changes. I think the book maybe due for an update in coming years. Some topics just no longer exist in the same way, like the comedy cafes. They were a big scene back then, but maybe I need to focus on newer forms of humour, since satire is on television now. Those comedy cafes shifted into the TV variety format and comedy films as well.

What people notice less is how traditional culture itself evolves. Some like to think of tradition as static, but of course it's not

art4d: ในกรณีเพลงเพื่อชีวิตล่ะ ตอนนี่ก็ไม่เห็นแล้ว

PCS: เพลงเพื่อชีวิตยังไม่ได้หายไปเสียทีเดียว ผมเริ่มตระหนักแล้วว่ามันเป็นของของคนยุคสมัยหนึ่ง ตอนที่ 'คนเดือนตุลาฯ' เริ่มเข้าสู่วัยเกษียณเข้าไปทุกทีๆ และพวกเขาเริ่มไม่ได้ออกจากบ้านไปไหนแล้ว สิ่งนี้ทำให้ผมต้องคิดว่า มันควรจะมี section ที่พูดถึงสิ่งที่หายไป แล้วดีไหม

คุณรู้ไหมตอนที่ผมเปิดตัวหนังสือเล่มนี้ที่ลอนดอน มีคนบอกว่า "ฉันหวังว่าคุณจะเก็บของพวกนี้อาไว้นะเพราะมันจะต้องหายไปแน่นอน" มันเป็นวัฒนธรรมบ๊อป เป็นรสนิยมของช่วงเวลา ที่จะต้องหายไปสักวันหนึ่ง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ผมคิดว่าคนส่วนใหญ่มองไม่เห็นหรือไม่ได้ตระหนักก็คือ "การเปลี่ยนแปลง" นั้นเกิดขึ้นกับวัฒนธรรมและประเพณีเช่นกัน ทุกคนชอบคิดว่าวัฒนธรรมและประเพณีเป็นอะไรที่คงที่ แต่ความจริงไม่ใช่เลย ประเพณีที่บัญญัติโดยภาครัฐหลายๆ อย่างที่ดูเหมือนถูกแช่แข็งมาระยะเวลาหนึ่งนั้น ก่อนหน้านั้นมันเคยเปลี่ยนแปลงมาก่อน และอีกไม่นานมันกำลังจะเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง สำหรับผมแล้ว ธรรมเนียมประเพณีเกี่ยวพันอยู่กับหลักทางพุทธศาสนา นั่นคือทุกอย่างล้วนเปลี่ยนแปลง

art4d: มีแผนจะทำฉบับที่สามเร็วๆ นี้หรือไม่

PCS: แน่นอนผมคิดว่าต้องทำ แต่อาจจะยังไม่ใช่ตอนนี้ มันควรจะต้องเป็นเวลาที่ทุกอย่างมันชัดเจนกว่านี้ ตอนที่ฝุ่นมันเลิกตกลงแล้ว ตอนนี่ฝุ่นยังตกลงอยู่ ผมเขียนฉบับที่สอง

art4d: How about 'Song for Life'. Now it's gone, right?

PCS: Not quite gone. It became more obvious that it's a generational thing. 'October People' are now reaching retirement age and aren't going out as much. Well, I have to wonder, should there be a section in the book of things that have gone into the past?

You know, when I launched this book in London, somebody said 'I hope you're collecting all this stuff, because it's going to disappear!' It's popular culture, it's popular taste. It's going to really change. But also, what people notice less is how traditional culture itself evolves. Some like to think of tradition as static, but of course it's not. A lot of what is talked about as being officially traditional is actually one stage frozen in time. In reality, tradition was changing before it froze, and has been changing ever since too. For me, tradition adheres to the Buddhist principle rule: everything changes.

art4d: Do you plan to do a third edition in the year to come?

PCS: Oh, I'll probably need to do one, but not quite yet. It must be when Thailand is a little bit clearer. The dust hasn't settled yet. I did a second

ในปี 2012 หลังจากที่ถูกฝุ่นจากปี 2010 สงบลง ตอนนี้ เหมือนกับว่าฝุ่นที่เวลานี้กำลังเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง

art4d: โปรเจ็คต์หรืองานวิจัยอะไรที่คุณกำลังทำอยู่ตอนนี้

PCS: ผมกำลังทำหนังสือเล่มใหม่ว่าด้วยเรื่องกรุงเทพฯ เน้นเฉพาะกรุงเทพฯ ไม่ใช่เมืองไทย สองสิ่งนี้ไม่เหมือนกัน ผมกำลังคิดกับคำถามว่า “อะไรคือความเป็นกรุงเทพฯ” ซึ่งไม่เหมือนกันกับความเป็นไทย ผมกำลังลงลึกถึงความแตกต่างนี้ในหลายๆ มิติ และมันเป็นหัวข้อที่ยากทีเดียว อีกสาเหตุที่ผมต้องใช้เวลากับมันก็คือตอนนี้สถานการณ์มันยังไม่นิ่ง เรายังไม่รู้ว่าจะจากที่นี่มันจะเดินไปในทิศทางไหน

art4d: ช่วยยกตัวอย่างความแตกต่างระหว่าง ความเป็น กรุงเทพฯ กับความเป็นไทย

PCS: คุณคงต้องไปอ่านเอาเอง (หัวเราะ) ผมตั้งชื่อมันว่า Very Bangkok คือสำหรับ Very Thai ต่อให้ผมเลือกอีก 65 หัวข้อ หนังสือมันก็จะยังคงเป็น Very Thai อยู่ดี แต่กับกรุงเทพฯ มันมีเรื่องบางเรื่องที่คุณต้องใส่เข้าไป กับ กรุงเทพฯ ผมมองไปที่วิธีการที่เมืองมันถูกสร้างขึ้น และวิธีการที่ผู้คนเดินทางอยู่ในเมืองนี้ เนื้อหามันถูกนำเสนอเป็นลักษณะของธีม ไม่ใช่ตามประเภทหรือพื้นที่ มันไม่ใช่ไกด์บุ๊กนะ แต่เป็นหนังสือเกี่ยวกับว่าจริงๆ แล้วกรุงเทพฯ เป็นอย่างไรมากกว่า

art4d: ช่วยเล่าให้ฟังถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมของคุณ ในงานนิทรรศการ Invisible Things ที่จัดขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้ ที่เชียงใหม่

PCS: ผมได้รับการติดต่อให้เข้าไปเป็นภัณฑารักษ์ร่วมของงานนิทรรศการ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ Very Thai คนที่เป็นคนริเริ่มคือภัณฑารักษ์ชาวเยอรมันชื่อ Martin Rendel มันเป็นนิทรรศการเยอรมันนี้ เกี่ยวกับสิ่งที่มันธรรมดาจนคนไม่เห็นความสำคัญ นั่นคือสิ่งล่องหนในวัฒนธรรม นิทรรศการนี้จัดขึ้นพร้อมกับที่ประเทศจีน ที่นั่นจัดแสดงวัตถุจากเยอรมนี 25 ชิ้น วัตถุจีน 25 ชิ้น ในห้องเดียวกัน มันไม่ได้ถูกนำมาจับคู่กันตรงๆ นะ บางทีก็เป็นการจัดวางแบบคู่ขนาน แต่มันก็เป็นสิ่งที่ถูกรับเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม

Randel อยากจะทำนิทรรศการเวอร์ชันประเทศไทย ผู้อำนวยการของสถาบันเกอเธ่ก็เลยแนะนำผม ต่อมา

edition in 2012, after the dust in 2010 has settled. Now it's all up in the air again.

art4d: Can you talk about the projects or current research you've been working on?

PCS: I've been working for several years on a new book, which is about Bangkok. Very specifically Bangkok, as opposed to Thailand. It's not the same thing. I'm asking questions like: what is Bangkokness? In contrast to Thainess. I'm looking deeply into this difference in various dimensions – and that's hard to wrap one's head around, Another reason it takes a long time is that the situation has been so unstable, it's difficult to know which direction it's going.

art4d: Do you have any example between the Bangkokness and the Thainess?

PCS: Well, you might have to read the book to find out. (Laughs.) It's called Very Bangkok. With Very Thai I could pick another 65 topics, and it could still feel similar, but with Bangkok, there are some topics I must cover. I look a lot at the way the city's built, how people get around it. It's thematic, and not really by genre or area. It's not a guidebook. It's really about why Bangkok is the way it is.

art4d: Can you talk about your recent involvement with the exhibition 'Invisible Things' in Chiang Mai?

PCS: I was approached to co-curate an exhibition about subjects that are related to Very Thai. The initiator was a German curator, Martin Rendel. It was a German exhibition concept about things that are so ordinary that you don't think of them as being significant, therefore they are 'culturally invisible.' That exhibition was then done in conjunction with China, where there were 25 German objects and 25 Chinese objects in the same room. They weren't direct pairs, sometimes they were parallel, but they were what applies to each country.

Randel wanted to do a Thai version, and the director of the Goethe-Institut suggested me. Then he got

ภัณฑารักษ์ร่วมอีกคนคือ พิบูลย์ อมรจิระพร ที่ทำงาน Bangkok Objects ที่แสดงที่ Bangkok Design Week 2018 มันไม่ใช่เรื่องปกติที่นิทรรศการจะจัดที่เชียงใหม่ก่อนแล้วค่อยลงมาจัดที่กรุงเทพฯ เราทั้งหมดคิดว่าเนื้อหาของนิทรรศการน่าจะเข้ากับ TCDC ได้ดี เพราะมันตรงกับพันธกิจของ TCDC เองที่ต้องการที่จะนำเสนอสิ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน และบทเรียนเชิงสร้างสรรค์ที่เราสามารถสร้างออกมาได้จากมัน นิทรรศการนี้จะจัดที่ TCDC ระหว่างวันที่ 13 มิถุนายน - 15 กันยายนที่จะถึงนี้

art4d: เราสนใจในหนังสือที่ฉายที่นิทรรศการ ที่พวกเขาให้นักศึกษาชาวเยอรมันแสดงมุมมองต่อสิ่งที่พวกเขาคิดว่าคือความเป็นไทย และให้นักศึกษาไทยเล่าถึงมุมมองที่พวกเขามีต่อความเป็นเยอรมัน คุณมีความคิดเห็นอย่างไรกับหนังสือทั้งสองเรื่องนี้

PCS: ผมไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการทำหนังสือเรื่องนี้มันเป็นสิ่งที่ทางภัณฑารักษ์ชาวเยอรมันให้ความสนใจมาก ๆ ส่วนหนึ่งเพราะเขาอยากจะให้นิทรรศการมันน่าสนใจขึ้นเพราะลำพังแค่จัดแสดงวัตถุมันคงจะดู minimal เกินไป ที่นี้เราเลยเพิ่มส่วนที่เป็นภาพถ่ายผู้คนในชีวิตประจำวันเข้าไปซึ่งภาพของทางเยอรมนีและจากฝั่งไทยมันต่างกันมาก ๆ ภาพถ่ายของทางฝั่งเยอรมนีนั้น โลกไฟสโตร์ของคนจะเหมือนกันหมด เช่นเดียวกับกับแสงในภาพที่จะซีด ๆ ตามแบบฉบับแสงในยุโรป ในขณะที่ภาพถ่ายฝั่งไทยจะเต็มไปด้วยสี เรานำภาพถ่ายของ ดาว วาสิกศิริ มาจัดแสดงด้วย เป็นภาพการใช้ชีวิตกลางแจ้งและวิธีการที่ผู้คนแต่งตัวไปเดินตลาด

วิดีโอสองชิ้นนี้เล่นกับมุมมองแบบตายตัวที่ชาวต่างชาติมักมีต่อประเทศที่ไม่ใช่ประเทศของตัวเอง คนเยอรมันเองถูกมองว่าเป็นประเทศที่มีกฎระเบียบเคร่งครัด และต้องทนทุกข์กับประเด็นอย่างเรื่องของสงครามและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว ส่วนไทยเองก็มักจะมีภาพของสงครามเวียดนาม การค้ากาม และอะไรอื่นๆ อีกมากมาย เข้ามาเกี่ยวข้อง

ส่วนหนึ่งมันก็เป็นพันธกิจของทางฝั่งเยอรมนีเช่นกัน ที่ต้องการจัดทำนิทรรศการในระดับนานาชาติขึ้นมาเพื่อตรวจสอบว่าคนอื่น ๆ ในโลกนั้นมองเยอรมนีอย่างไร สิ่งที่น่าสนใจคือ กระทรวงการต่างประเทศเยอรมนี บอกกับ Rendel ว่าภาพลักษณ์ประจำชาติเยอรมนีไม่ใช่สิ่งที่เราบอกโลกว่ามันควรเป็นอย่างไร แต่เป็นสิ่งที่พวกเขามองเยอรมนี

a Thai co-curator. So, it's me and an exhibition designer, Piboon Amornjiraporn, who did the 'Bangkok Objects' show at Bangkok Design Week in 2018. It was unusual being developed first in Chiang Mai, before Bangkok. It fits very well with TCDC's mission to point out things in daily life that can produce creative lessons. It will be shown at TCDC Bangkok this year, from June 13 to September 15.

art4d: We are really interested in the short films shown during the exhibition where they let the German students depict what is typically Thai and Thai student to depict what's typically German. So what is your idea about these two films?

PCS: I wasn't involved in the films. They were very important to the German curator. Part of it is to create a multi-sensory exhibition, because in terms of the presentation, simple invisible objects, could seem quite minimalist. So, we also included photographs of people in everyday situations, which are radically different in Thai and German cases. The German portraits show quite similar lifestyles, and have pale northern light. But the Thai portraits are ultra-colourful. We used pictures taken by Dow Wasiksiri that show the outdoor lifestyle and how wildly people dress when going to an upcountry market.

The videos play with the clichés that foreigners have a very fixed opinion about. The perception was that Germans are very disciplined and suffer from issues to do with the war and the Holocaust. Meanwhile, Thailand is often associated in the international mind with things like the sex trade and the Vietnam War.

It's part of the mission on the German side to hold these international exhibitions in order to get a view on how the rest of the world sees German things. It's remarkable that the German Foreign Ministry told Rendel that the German national image is no longer what they tell the world it should be, but it is how others view Germany.

ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น 18
Prachin Lat Phnom
เขตพระวิหาร

We mainly chose objects that are national, but we also included items that originated from a region and then spread countrywide. Kratip came from the sticky rice eating regions, but it is now used everywhere

An outsider in any culture can see comparisons, they can see changes, they can see contradictions from a clearer point of view

ต่างหาก แนวคิดนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นในไทย มันคงดูแปลกๆ ถ้าบอกว่าความเป็นไทยคืออะไรก็แล้วแต่ที่คนอื่นบอก คุณลองนึกความคิดพวกนี้จากมุมมองคนไทยดูสิ (หัวเราะ) นี่คือสิ่งที่คนเยอรมันอยากจะรู้ ว่าโลกมองพวกเขาอย่างไร แล้วพวกเขาจะทำให้โลกประหลาดใจกับสิ่งที่คาดไม่ถึงที่พวกเขาทำอย่างไร

art4d: คุณคิดอย่างไรกับเขตแดนระหว่างมุมมองของคนใน / คนนอกที่มีต่อคนอื่น

PCS: ผมคิดว่าในไทย หัวข้อนี้ค่อนข้างอ่อนไหวเพราะมันเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของประเทศ แต่ตอนนี้นั้นมันกลายเป็นเรื่องอ่อนไหวในระดับนานาชาติ ด้วยเหตุผลของ political correctness ความเป็นจริงก็คือ ความคิดที่ว่า มีบางคนที่รู้ทุกอย่างทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเอง และคิดว่าตัวเองเป็นคนเดียวที่สามารถกำหนดวัฒนธรรมได้นั้นเป็นแนวคิดที่ค่อนข้างจืดจางไม่น้อย มันมีอะไรมากมายที่เราไม่รู้เกี่ยวกับตัวเอง เพราะเราไม่สามารถมองและเปรียบเทียบตัวเรากับคนอื่นอย่างเป็นกลางได้ เรามองไม่เห็นรูปแบบของพฤติกรรมของตัวเอง เรามองไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาเปลี่ยนไปเพราะทุกอย่างมันค่อยๆ เกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น คนนอกไม่ว่าจะมาจากวัฒนธรรมใดก็ตาม เขาจะเห็นความแตกต่าง พวกเขาจะเห็นความเปลี่ยนแปลง เห็นความขัดแย้ง จากมุมมองที่ชัดเจนกว่า ผมว่ามันเป็นเรื่องที่มีประโยชน์ที่เราจะมีมุมมองทั้งสองด้าน ในทางมานุษยวิทยาฉันจำเป็นต้องศึกษาทั้งสองด้าน เขาเรียกว่ามุมมองจากภายนอกและภายในนี้ว่า 'emic' และ 'etic' มันมีเรื่อง

Now, that is inconceivable about Thailand. It's like saying Thainess is whatever foreigners say it is! Can you imagine? (Laughs.) So, this is something the Germans actively want to find out: how the world sees them, and how they can surprise the world with the unexpected.

art4d: What do you think about the territory of an insider / outsider perspective toward others?

PCS: I think in Thailand, it's a touchy subject for national image reasons. But, lately it has also become a touchy subject internationally with political correctness. The bottom line is, the idea that somebody knows everything about themselves, and they're the only authority on their culture, is rather egotistical. There are all kinds of things we don't know about ourselves. We can't see ourselves in neutral comparison with others. We miss patterns in our behaviour. We don't notice changes over time because it's all happening incrementally. Stepping outside our beliefs is very tough.

Therefore, an outsider in any culture can see comparisons, they can see changes, they can see contradictions from a clearer point of view. I think it's helpful to have both. Anthropology has both; they call these insider and outsider perspectives 'emic'

ภายในที่คนภายนอกจะไม่มีวันเข้าใจ แต่เวลา 25 ปีก็นานพอที่ผมจะเข้าใจอะไรเป็นขั้นเป็นอันได้บ้าง ผมยังคิดว่ามันก็ขึ้นอยู่กับว่ามุมมองของคนภายนอกนั้นมีความจริงใจแค่ไหน เองง่ายๆ การมองเข้าไปยังประเทศไทยเป็นงานที่ผมทำมาตลอด 25 ปี

คุณรู้ไหมว่าเราก็กำลังพยายามหาว่าอะไรคือ “ความเป็นอังกฤษ” เช่นกัน และมันต่างจาก “ความเป็นสหราชอาณาจักร” อย่างไร มีหนังสือจำนวนมากที่เขียนโดยชาวต่างชาติที่มักเป็นลูกครึ่งอังกฤษ หรือคนที่อาศัยอยู่นอกประเทศเล่มที่ดีที่สุดก็คือ *Watching the English* โดย Kate Fox เธอโตมาในประเทศปาปัวนิวกินี ขณะที่พ่อของเธอกำลังศึกษาเรื่องชนเผ่าที่นั่น ซึ่งมันทำให้เธอมองเห็นว่า “ชนเผ่าอังกฤษ” เป็นอย่างไร ผมมักจะแนะนำให้คนไทยอ่านฉบับแปลของหนังสือเล่มนี้ (‘อังกริต อังกฤษ ถอดรหัสพฤติกรรมผู้ดี’) และมองประเทศไทยในมุมมองแบบนั้นดูบ้าง

พีตเบ็คที่ผมได้จาก *Very Thai* มักจะเป็นประมาณว่า “เรารู้จักของพวกนี้มาตลอดแต่ไม่เคยคิดกับมันอย่างจริงจังเลย” หลายคนบอกผมมาว่ามุมมองที่เปลี่ยนไปจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ มีผลกระทบต่อผู้คนในอุตสาหกรรมสร้าง-สรรค์ การเอาสิ่งธรรมดาสามัญที่คนไม่นับว่าเป็นวัฒนธรรมมาใส่ไว้ในรูปแบบของวัฒนธรรมชั้นสูงอย่างหนังสือภาพปกแข็ง มันเหมือนกับว่าจู่ๆ สิ่งเหล่านี้ก็ชอบธรรมขึ้นมา และนำไปสู่ความคิดประมาณว่า “อ้อ ถ้าหากมันอยู่ในหนังสือเล่มนี้ได้ เราก็น่าจะลองทำบ้างนะ เราออกไปถ่ายโฆษณา ถ่ายภาพนิ่งกับของเหล่านั้นดีกว่า” ทันใดนั้นก็กิจกรรมแบบนี้ก็ดูเหมือนจะได้รับการยอมรับทั่วไป ในขณะที่เมื่อก่อนคุณไม่เคยเห็นการถ่าย fashion set ตามตลาดข้างถนนเลย

and ‘etic.’ There’s always an insider experience that an outsider will never fully grasp, but 25 years is long enough to pick something up. Also, I think it’s up to sincerity and being reasonable. Basically, for 25 years it has been my job to look at Thailand.

You know, in my own country, we are trying to figure out what Englishness is, and how it’s different to Britishness. There are lots of books about that, and most are written by foreigners, people who are only half-English, or who lived abroad. The best one is ‘Watching the English’ by Kate Fox. She grew up in Papua New Guinea while her dad studied the tribes there. Now she has the ability to see how tribal the English are. I often recommend Thais to read the translation (‘Angrit Angrit’) and look at Thailand in that way.

With *Very Thai*, the feedback I get from Thais is that ‘this is stuff we all know but don’t think of in this way.’ That change in perspective, I’ve been told, had a liberating effect on people in creative industries. By putting these very ordinary things that we don’t consider as culture into a high culture format of an illustrated hardback book, it suddenly gave it legitimacy. That led to the thought process of ‘oh, if it’s in that book, then we can make a product out of its influence. So, we can do an advertising project, photoshoot or something that uses these elements.’ And then, it’s legitimate.

By putting these very ordinary things that we don’t consider as culture into a high culture format of an illustrated hardback book, it suddenly gave it legitimacy

ก่อนหน้าที่จะมี Very Thai ไม่มีใครคิดว่าชนชั้นกลางจะเกี่ยว ถือกกล้อง DSLR ถ่ายรูปรถเข็นในเมือง จะมีก็แต่พวกศิลปิน วิถีโบฮีเมียนเท่านั้น ปัจจุบันสิ่งนี้กลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว เรามีกระทั่งสถานที่อย่างเพลินวาน เมืองจำลองเล็กๆ ที่คนแห่ไปถ่ายรูปรถเข็นริมทาง ในงาน Bangkok Design Week หนุ่มสาวไปเดินตลาดน้อย ถ่ายรูปแฟนของเขาที่แต่งตัวมาแบบจัดเต็มกับชากรถพังๆ หรือถ่ายรูปอาร์ตๆ กับฉากหลังอย่างกองเครื่องจักร สิ่งนี้จะไม่มีทางเกิดขึ้น จนกว่าความชอบธรรมทางวัฒนธรรมต่างๆ จะมีการเปลี่ยนแปลง

ไม่ใช่ Very Thai เล่มเดียวที่ทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้ขึ้น มันมีหลายๆ อย่างเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน หลังจากหนังสือตีพิมพ์ไม่นาน หนังสือ หนังกวี หนังกวี ออกฉาย เนื้อหาประมาณสามในสี่ของหนังสือคือสิ่งที่คุณจะได้ในหนังสือเรื่องนั้น วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง ผู้กำกับหนังสือเรื่องนี้สนใจประเด็นเดียวกับผมในช่วงเวลาเดียวกันพอดี ผมเรียกมันว่า Zeitgeist หรือ บรรยากาศของช่วงเวลา Very Thai ตีพิมพ์ออกมาในช่วงเวลาที่พอเหมาะพอเจาะ เรามองว่าตอนนั้นในวัฒนธรรมกำลังบ่มเพาะไอเดียเดียวอยู่ และมันจะต้องถูกคลอดออกมาไม่ด้วยวิธีใดก็วิธีหนึ่ง

art4d: ในฐานะคนที่อาศัยอยู่ในไทยมากกว่า 25 ปี คุณคิดว่าตัวเองเป็นคนนอกหรือคนใน

PCS: ผมพยายามจะเป็นผู้สังเกตการณ์ที่เป็นกลาง ผมคิดว่าตัวเองเป็น insider/outsider หรือคนนอกที่มีสายตาแบบคนใน แน่นอนว่าผมยังเป็นชาวต่างชาติ แต่ผมอยู่ที่นี้มาเจ็ดปีแล้ว และงานของผมคือการนำคู่มือเหล่านี้มาอย่างใกล้ชิด นักเขียนทุกคนมีมุมมองของตัวเอง ในรั้วมหาวิทยาลัย ผมศึกษาประวัติศาสตร์โลก แบบที่ไม่ใช่การดูแค่สงครามหรือบุคคลสำคัญ แต่รวมไปถึงบทบาทของวัฒนธรรม การคิดค้นนวัตกรรม ศาสนา โรคภัย การเกษตร ชนกลุ่มน้อย ดังนั้น มันเป็นเรื่องชาติของผมอยู่แล้วที่ชอบมองหาประวัติศาสตร์กระแสรอง ซึ่งเมืองไทยมีให้ศึกษาเป็นจำนวนมาก นี่เป็นสาเหตุที่ผมยังอยู่ที่เมืองไทย เพราะมันมีหลายสิ่งหลายอย่างให้ค้นหา

ถึงอย่างนั้นผมก็ยังเป็นผู้อาศัยชั่วคราว ไม่ใช่คนไทย ผมไม่ใช่ผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐานที่นี่ การปะปนทั้งหมดนี้ หลายคนชอบคิดว่าคนผิวขาวเท่านั้นที่ไปอาศัยอยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งได้นานๆ นี่ไม่ใช่ความจริง เพราะในกรุงเทพฯ มีคนเอเชียเข้ามาอาศัยมากกว่าชาวตะวันตกเสียอีก และพวกเขาก็มีความเป็นไทยในแบบของตัวเอง ลองถามเขาดูได้

Before, you would never have had a fashion shoot conducted in a street market.

Before Very Thai came out, the idea that middle-class Thais would be going around with a DSLR camera photographing vendor carts on the streets just didn't happen, unless they were a Bohemian artist. Now, it's totally normal. There's even Plearn-Wan, a theme park where middle-class Thai people go to photograph vendor carts. It has become ordinary. In the Bangkok Design Week, you got quite a lot of upscale youth going to Talad Noi, and they're photographing their girlfriends against a broken-down car, or taking aesthetic photographs amid piles of engineering parts. This is new; some sort of cultural legitimacy has shifted.

It's not only Very Thai; several phenomena happened at the same time. Just after it launched, the film Mah Nakorn (Citizen Dog) came out. About three-quarters of the topics in the book were also in that film. Wisit Sasanatieng, the director, had obviously been looking at the same concept at the same time. Call it the Zeitgeist, or the spirit of the time. So, Very Thai came out in the right cultural moment. We could even say that the culture was pregnant with this idea, that it was going to be birthed somehow.

art4d: As a person who's been living in Thailand for 25 years, do you consider yourself an outsider or an insider?

PCS: I try to be a neutral observer. I'd say I'm an 'insider/outsider' – or an 'outsider with an insider eye.' I'm still a foreigner, but I've been living here long enough and my job has been to look at these things very closely. Each writer brings their own perspective. At university I studied World History, not just the story of Big Men and wars, but also the role of culture, inventions, religion, disease, crops, minorities. So I like to look at hidden histories – and Thailand has many of those! One reason I stayed here is that Thailand has so much great material to discover.

art4d: ตอนนี้การเมืองไทยเป็นยังไงบ้าง ?

PCS: ผมว่าไม่มีใครรู้เรื่องจริงทั้งหมด ผมไม่คาดการณ์เกี่ยวกับการเมืองเพราะมันไม่ใช้งานของผม และผมก็ไม่ได้มีสิทธิ์เลือกตั้งด้วย ทั้งนี้เราไม่สามารถหนีความจริงที่ว่าการเมืองมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรม

แน่นอนว่ามันมีหลายอย่างที่เรารู้ไม่ถึงอย่างเปิดเผย ผมเคยไปอยู่ที่อินโดนีเซียและรู้สึกช็อคนิดๆ ที่พบว่าพวกเขาเปิดเผยมุมมอง และวิจารณ์การเมืองได้มากขนาดไหน แต่ก็ไม่ใช่ทุกอย่างหรอก สิ่งต้องห้ามของพวกเขาคือเรื่องของศาสนา มันมีบางอย่างที่พวกเขาเปิด แต่บางอย่างพวกเขาก็ปิดตายเหมือนกัน

art4d: จากมุมมองของคุณ อะไรคือความเป็นไทยแบบมาตรฐาน

PCS: ผมเริ่มตระหนักว่าความเป็นไทยมันคืออุดมคติ มันมีประวัติศาสตร์ที่สามารถมองย้อนกลับไปแล้วเห็นว่าใครเป็นคนสร้างมันขึ้นมา ความเป็นไทยเพิ่งเกิดขึ้นไม่กี่สิบปีที่ผ่านมาเนือง และมันน่าจะเป็นเวอร์ชันที่ได้รับการยอมรับในวงกว้าง การประพฤติแบบไทยที่เรายึดถือมันคืออุดมคติที่เอามาจากชนชั้นกลางและชั้นสูงซึ่งเป็นคนละเรื่องกันกับสิ่งที่ เป็นของคนทั่วไป

ดังนั้นพอดนนอกมองเข้ามาที่ประเทศไทย สิ่งที่เราเรียกว่าความเป็นไทยจึงไม่ตรงกับความเป็นจริงที่คุณเห็น เพราะคาแร็คเตอร์ของชาติที่รัฐสถาปนาขึ้นมานั้นไม่ตรงกับสิ่งที่ คุณจะพบเจอได้ในจังหวัดอื่นๆ และวัฒนธรรมรอบนอกแน่นอนว่าทุกอย่าง วัฒนธรรมมีหลายมิติ แต่มันเหมือนกับว่าความเป็นไทยแบบฉบับของรัฐมันต้องใช้เวลาค่อนข้างมากในการปรับเปลี่ยน และที่น่าแปลกก็คือ ช่องว่างระหว่างอุดมคติของทางการ และสิ่งที่เกิดขึ้นในความเป็นจริงนั้นกลับเป็นพื้นที่ให้อะไรต่อมิอะไรเกิดขึ้น

มุมมองของผมก็คือ เป็นเพราะอุดมคติมันคับแคบมากจึงทำให้วัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงได้ยาก ดังนั้นเมื่อผู้คนที่ต้องการสิ่งใหม่ มันจึงไม่เหลือทางเลือกให้แก่เขาเหล่านั้นมากนัก นอกจากจะนำเข้ามาจากภายนอกและทำให้กลายเป็นของตัวเอง เมื่อคนต่างชาติดูมองเข้ามาถึงกรุงเทพฯ เขาจึงเห็นเมืองที่หิวกระหายแฟชั่นหรืออะไรรอบอย่างจากต่างชาติ อย่างเช่น คุณคงเคยเห็นคิวที่ต่อรอกิน Taco Bell นั่นไม่ได้

But I'm still a temporary resident, not a Thai citizen. I'm an expatriate, not a migrant. All these labels... people think it's ethnic, like only white people can be expats, but that's not true. This city has more Asian expats than Western expats – and they'll have their own take on Thainess. Ask them too.

art4d: So, what is going on in Thai politics right now?

PCS: I think nobody really knows fully. I can't speculate in politics; it's not my job. I don't have a vote here. But we can't escape the fact that culture is affected by politics.

Of course, there are taboos that you cannot talk openly about. I've spent some time in Indonesia, and I'm always a bit shocked there by how open and critical they can be about politics – but not about everything. Their taboos have to do with religion. So, it's open in some ways and closed in others.

art4d: From your personal view, what is typical Thai?

PCS: I came to realise that Thainess, or Kwam Pen Thai, is an ideology. It's got a real history to it; you can look back and see who wrote it and who conceived it. Thainess evolved over a period of decades, and it's a very approved version. Thai behaviour that is put out as 'ideal' is actually rather bourgeois or aristocratic behaviour, which doesn't quite match the ways that most citizens are.

So, when people from outside look at Thailand, what's called 'Thai' doesn't always match the reality you see. The official definition of the 'National character' doesn't fit the variety of characters you find in each region or subculture. Every country has got multiple dimensions, but it seems as though official Thainess takes an awful lot of time to adjust. Ironically, that gap between the official narrative and reality allows a freedom for all kinds of stuff to get done in the culture.

เป็นร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดที่ดีในโลกตะวันตกด้วยซ้ำนะ แต่ในไทยมันได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นการเปิดต๋วงงานไฮโซอะไรสักอย่าง ก่อนหน้านั้นก็เป็นโดนัท ซึ่งก็ยังเป็นความเกี่ยวพันกับอุตสาหกรรมอาหารจานด่วนอยู่ แต่ที่มันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก คนลั่นออกมาบอกห้างสยามพารากอน ซึ่งตอนนั้นก็เป็นห้างสรรพสินค้าที่หรูหรามากที่สุดของประเทศก็ว่าได้

ทั้งหมดนี้เป็นตัวแสดงถึงความกระตือรือร้นของกรุงเทพฯ ทุกคนกระหายอยากเห็นอะไรแปลกใหม่ แต่มันเป็นเรื่องยากที่จะทำแบบนั้นในวัฒนธรรมของตัวเอง ดังนั้นคุณเลยต้องนำเข้าวัฒนธรรมใหม่ๆ และทำให้มันกลายเป็นของตัวเอง นี่คือสิ่งที่ผมคิดว่ากำลังเกิดขึ้นในตอนนี้ และผมคิดว่ามันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาหลายร้อยปีแล้ว นับตั้งแต่ตอนที่ชาวโปรตุเกส เปอร์เซีย และจีนเข้ามาในแผ่นดินสยาม มีหลายสิ่งซึ่งชาวสยามเอามาจากคนต่างชาติพวกนี้ พวกคุณมีใครเรียนจบจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยบ้างไหมล่ะ นั่นแปลว่าคุณใส่ชุดครุย ซึ่งเป็นชุดที่พวกเปอร์เซียใส่เมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว

อีกอย่างก็คือ ผมเห็นว่าทางการเองก็เอากระแสนี้จากภายนอกเข้ามาเช่นกัน เห็นได้จากชุดนักเรียนหญิงที่มีที่มาจากเครื่องแบบทหารเรือสมัยวิกตอเรีย แต่ทางการเข้มงวดกับสิ่งนี้มากกับแฟชั่นเมื่อ 100 ปีก่อน แฟชั่นนั้นเดินทางไปญี่ปุ่น และประเทศอื่นๆ และกลายมาเป็นกฎระเบียบของประเทศนี้ หากรัฐนำเทรนด์จากภายนอกเข้ามา มันจะถูกแช่ให้ตายตัวและกลายเป็นกฎหมาย กลับกัน ถ้าเป็นเทรนด์ที่สาธารณชนนำเข้ามา มันจะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากเทรนด์หนึ่งไปสู่อีกเทรนด์หนึ่ง

แล้วอะไรคือไทย? มันมีองค์ประกอบของประเทศนี้อยู่เสมอมา และมันไม่ได้ตายตัวเหมือนกับภาพลักษณ์ของมัน ประเพณีค่อยๆ เปลี่ยนแปลงตามอิทธิพลภายนอก เรารับอิทธิพลจากภายนอกเข้ามา ทั้งความคิดและสินค้า และทำให้ดูเป็นไทยมากขึ้น ผมคิดว่านั่นคือเหตุผลว่าทำไม Very Thai ถึงเป็นสิ่งที่คนเข้าใจเพราะช่วงเวลานั้น สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นในช่วงหลังของศตวรรษที่ 20 และมันมีการปรับเปลี่ยนแปลงของสิ่งเหล่านั้นให้เหมาะกับบรรณนิยมแบบไทยๆ

ยกตัวอย่างเช่น มันน่าสนใจมากที่ตอนนี้เรากินอาหารอีสาน ขอย้อนกลับไปพูดถึงนิทรรศการ Invisible Things สักเล็กน้อย หลายๆ วัตถุที่ผมเลือกมานั้นสัมพันธ์กับวัฒนธรรม

My view is that, because the ideology is so narrow, it makes it difficult to change traditions. So when people want new things, what's left for Thais is to get something from outside. So, when a foreigner looks at Bangkok, they see an incredible thirst for fashion and fads from abroad. I mean, look at the queue for Taco Bell. It's not even good fast food in the West, but here it's treated like a high society event. Before that it was doughnuts, another fast food chain that had a line of customers trailing out of Siam Paragon, which was the most luxurious shopping mall in Bangkok.

It shows the enthusiasm of Bangkok. Everyone has a thirst for novelty and change, but it's difficult to do that with your own culture. So you have to bring in cultural ideas and make them your own. That's what I see happening now, and it's been happening for centuries. Let's go back many centuries ago; the trends were adopted from the Portuguese, the Persians, the Chinese... Did any of you graduate from Chulalongkorn University? (Laughs as hands go up.) If so, you wore a Persian gown when you got your degree, right?

Another thing I see is that officials bring in trends from outside, too. As you can see in the schoolgirl uniforms, which were based on the Victorian sailor suit. They're being rigid about something that was fashionable 100 years ago! That fashion went to Japan, and a few other places, then it became fixed here. If officials bring in a trend, it gets fixed by bureaucracy and becomes a part of the rules. But, if the public brings in a trend, it turns over very fast, fad after fad after fad.

So, what is Thai? There is always an element of tradition, and it's not as fixed as it looks. Traditions do adjust slowly, and adapt to external influences. There's also localisation of foreign concepts or products, that are made to feel more Thai. I think the reason why Very Thai worked is because most of those topics belonged to the second half of the 20th century, when was a lot of adaptation of modernity to suit Thai taste.

ป๊อปผ่านอาหาร กระต๊อบก็เป็นหนึ่งในนั้น หลักๆ แล้วเรา เลือกวัตถุที่เป็นตัวแทนของชาติ แต่เราก็หยิบเอาสิ่งที่มี ต้นกำเนิดมาจากภูมิภาคหนึ่ง ก่อนที่มันจะขยับขยายเป็น ของประจำชาติเช่นเดียวกัน กระต๊อบมาจากภูมิภาคที่กินข้าว เหนียวในชีวิตประจำวัน แต่มันก็ถูกใช้อยู่ในทุกที่ทั่วไป

กางเกงเลเป็นอีกอย่างที่เรารู้ถึงในนิทรรศการ กางเกงเลมี หลากหลายรูปแบบมาก ในภาคใต้มันทำมาจากผ้าบางๆ ที่ แห้งได้เร็ว เป็นกางเกงของชาวประมง ในภาคเหนือมันกลับ มีความหนาที่สามารถป้องกันความหนาวได้ และเป็นเครื่อง แต่งกายที่ชนเผ่าหลายกลุ่มใส่กัน ไปจนถึงม่อฮ่อมที่เป็นชุด ของชาวนา ตอนนี่เราจะเห็นว่ากางเกงเลกลายเป็นแฟชั่น เป็นชุดโยคะหรือชุดที่เราใส่ในร้านนวดทั่วประเทศไทย วัตถุประสงค์เหล่านี้มีจุดกำเนิดจากภูมิภาครอบนอก แต่ต่อมามันกลายเป็น ของประจำชาติไป หลายประเทศในโลกนี้เห็นกางเกง เลแล้วเรียกมันว่ากางเกงแบบไทย คือมันกลายเป็นสัญลักษณ์ของประเทศไปแล้ว

มันมีหลายทฤษฎีเกี่ยวกับต้นกำเนิดของมัน ผมคิดว่าจุด กำเนิดจริงๆ น่าจะมาจากคนจีนที่เดินทางเข้ามาจากทาง ภาคเหนือ และอีกกลุ่มหนึ่งที่เข้ามาทางภาคใต้ อย่างที่เห็น ได้จากชื่อของมัน (กางเกงทะเล) แต่คนไทยเอากางเกงนี้มา ใช้ในแบบของตัวเอง นี่เป็นประเด็นสำคัญ มันคือวัฒนธรรม การดัดแปลงให้เข้ากับวิถีชีวิต ในขณะที่ตอนนี้ ท่ามกลาง กระแสโลกาภิวัตน์ การสื่อสารที่เป็นไปแบบทันทีทันใด หรือ กฎหมายลิขสิทธิ์จากแบรนด์ ตัวกรองทางวัฒนธรรมมัน ไม่มีอีกต่อไปแล้ว หรือถ้ามีก็อ่อนแอลงมาก ฉะนั้นคุณก็เลย ได้เห็นสิ่งของที่เข้ามาจากต่างประเทศโดยที่ไม่ผ่านการย่อย การกรองอะไรทำนองนี้

For example, it's interesting now that we're eating Isan food, because a lot of 'Invisible Things' relate to popular culture via food. One of them is the Kratip. We mainly chose objects that are national, but we also included items that originated from a region and then spread countrywide. Kratip came from the sticky rice eating regions, but it is now used everywhere.

We also exhibit the Wrap Pants, which come in so many different formats. The South has thin, quick-drying Fisherman's Pants. In the North you get a thick, warm version used by tribal people, and hard-wearing indigo Mor-hom farmer's suits. You also see wrap pants in fashion shows, yoga wear and massage outfits. They were objects that had a regional origin, but later went national. Much of the world refers to these as 'Thai pants,' so they became a symbol of the entire country.

There are different theories concerning where it came from, but it probably originated with the Chinese, then it came overland to the North of Thailand, and separately, overseas to the South. Hence the name 'Gang Geng Talay' – sea trousers. Then the Thais did something different with it. That's the important thing: this is an adaptive culture. Whereas now, with the internet and globalisation, we get instant communication, direct delivery and protection of corporate brands. So today, there's no cultural filter going on, or a lot less. You're getting the undigested international versions now.

So, what is Thai? There is always an element of tradition, and it's not as fixed as it looks. Traditions do adjust slowly, and adapt to external influences

So, temple fairs was a way to showcase movies, introduce pharmaceuticals, and sell new tools. Plus you'd also find Likay, Muay Thai and lots of other things going on simultaneously. I like to think that temple fairs are like Thailand in miniature

art4d: สำหรับคุณแล้วถ้าเลือกได้แค่หนึ่งอย่าง อะไรคือสิ่งที่มีความเป็นไทยที่สุด

PCS: คงจะเป็น “งานวัด” เพราะว่ามันรวมเอาทุกอย่างไว้หมดในทีเดียว มันมีรูปแบบที่ยืดหยุ่นมากและถูกหยิบนำมาใช้อย่างต่อเนื่องกับการจัดเทศกาลในยุคนี้ อย่างเช่น Wonderfruit หรือ Design Week งานวัดยังเป็นสิ่งที่ยังคงมีอยู่มาถึงทุกวันนี้เพราะเทศกาลมันติดอยู่กับฤดูกาล นอกจากพิธีกรรมที่ดำเนินไปตามปกติ เราจะพบกิจกรรมสันทนาการต่างๆ ร้านขายอาหารที่เกิดขึ้นพร้อมกัน มันคือช่วงเวลาของคนในชุมชนมาทำความรู้จักหรือจับกัน

จากนั้น จอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็ใช้งานวัดเป็นสะพานในการนำความเป็นสมัยใหม่เข้าไปสู่หมู่บ้านและชุมชนต่างๆ ดังนั้นมันเลยมีการฉายหนัง ร้านขายยารักษาโรคแผนใหม่ ร้านขายเครื่องมือต่างๆ แต่ถึงกระนั้น คุณก็ยังหาตุลิกะ หรือมวยไทย ได้อยู่เหมือนเดิม มันมีอะไรต่อมิอะไรผสมกันอยู่เต็มไปหมดในงานวัด ผมมองว่ามันคือเมืองไทยแบบย่อส่วนก็ว่าได้

art4d: สำหรับคุณแล้วสถาปัตยกรรมแบบไหนที่มีความเป็นไทยมากที่สุด

PCS: ถ้าพิจารณาตามพื้นที่ที่ผมทำงานอยู่ มันก็น่าจะเป็นของที่หาเจอได้ทั่วไปในเมืองซึ่งผมคิดว่าเป็น “ร่ม” เพราะผมมองว่ามันเป็นสถาปัตยกรรมที่เคลื่อนที่ได้ มันสามารถเป็นส่วนหนึ่งของอาคาร หรือวางต่อกันจนเป็นชุมชนขนาดใหญ่ คนเอามันไปติดไว้กับรถเข็นหรือเสาฐานของร่มมักจะ เป็นอะไรที่คนหาเจอแถวๆ นั้น วิธีเดียวกันกับที่เขาทำที่กันรถนะครับ มันอาจจะเป็นอย่างที่มีคอนกรีตเทอยู่ตรงกลางแล้วก็มีรูตรงกลาง ร่มมันยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ไปตามแต่เวลาของวัน มันเคลื่อนย้ายได้ และมันก็ช่วยให้ผิวคุณไม่คล้ำจากแดด อะไรจะเป็นไทยไปมากกว่านี้ล่ะ

art4d: เวลาที่คุณคิดถึง Very Thai คุณคิดถึงวัตถุอะไร

PCS: สิ่งแปลกและตลกที่สุด และเหมือนว่าทุกคนก็ดูจะชอบกันด้วย ก็คือกระดาษขลุ่ยสีชมพูแผ่นจิว มันประหลาดมาก ขอบของมันเหมือนถูกตัดด้วยกรรไกร และมันบางมากจนต้องใช้สัก 20 แผ่นในการทำความสะอาดอะไรสักอย่าง นี่เป็นสิ่งที่คนสงสัยกันเสมอแต่ไม่มีใครหาคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งนี้เจอ นี่เป็นของประหลาดๆ ที่ผมค้นคว้าสำหรับทำหนังสือ

art4d: What is the most ‘Very Thai’ thing for you? If you could choose only one.

PCS: I would choose the temple fair, which includes almost everything else! It’s a really flexible format that’s used in so many other kinds of contemporary event, whether Wonderfruit or Design Week. Temple fairs have presumably always existed, because festivals were linked to the seasons. Alongside all the ritual, there was food and entertainment and all sorts of fun. Festivals were always a time for flirting.

Then Field Marshal Plaek Phibunsongkhram made temple fairs into a format to deliver modernity to villagers and communities. So, it was a way to showcase movies, introduce pharmaceuticals, and sell new tools. Plus you’d also find Likay, Muay Thai and lots of other things going on simultaneously. I like to think that temple fairs are like Thailand in miniature.

art4d: What is the most Thai architecture to you?

PCS: Looking at the world that I deal with, it’s mostly urban pop, so I’d pick the umbrella. Because it’s a movable architecture. It can be part of a building, or joined up together to make a big shelter. People fix umbrellas onto vendor carts. The bases are often adapted from found materials. As with the parking barrier, it could be a rubber tire with concrete in the middle, and a hole inside that. An umbrella is so flexible. It can adjust to the time of day, it can be moved, and it stops you from getting tanned brown skin. What could be more Thai?

art4d: Which object comes to mind when you think about Very Thai?

PCS: The strangest and funniest thing, which everyone seems to like, is the tiny pink tissues. It’s really odd. The edges seems like they’re cut out with scissors, and there’s only one ply. You can’t really do much with it; you’d need 20 of them in

ที่นี้ มันตลกมากคือตอนที่ผมทำฉบับที่สอง ผมเพิ่งมารู้ว่าพ่อของเพื่อนผมคนหนึ่ง คือคนคิดค้นกระดาษทิชชูส์ซิมพูอันนี้ขึ้นมา ผมเลยค้นพบเสียที่ว่ามันเกิดขึ้นมาได้ยังไง นี่เป็นตัวอย่างถึงความสำคัญของข้อมูลวงใน และยิ่งเหลือของพวกนี้ให้เราไปค้นหาก็เยอะ

art4d: คุณคิดว่ามันมีสิ่งๆที่เรียกว่า “ตัวตนของเมือง” หรือไม่ หรือเป็นไปได้ไหมที่จะนิยามเมืองในฐานะสิ่งมีชีวิตที่มีตัวตนเป็นของตัวเอง

PCS: ผมคิดว่าเป็นไปได้ที่เราจะมองเมืองเป็นสิ่งมีชีวิตถึงแม้เมืองหลายๆ เมืองจะมีอะไรเหมือนกัน แต่สถานที่ตั้งของมันก็เป็นสิ่งที่เฉพาะตัวมากและมันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในเมืองหลายๆ เมืองเติบโตขึ้นจากการบรรจบกันของแม่น้ำตรงท่าเรือ หรือตรงทางผ่านไม่ว่าจะเป็นทางผ่านในหุบเขาหรือโอเอซิส พื้นที่เหล่านี้คือพื้นที่ที่คุณจะเจอการตั้งรกรากของคน คุณลักษณะของพื้นที่นั้นๆ ทำให้เมืองหนึ่งต่างจากเมืองหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็น ดิน หิน หรือสภาพอากาศ ต้นไม้ผู้คน และวัฒนธรรม เพราะฉะนั้นแม้ว่าตึกรามบ้านช่องมันจะเหมือนกันอย่างไรมันก็มีความแตกต่างกันอยู่ดี

order to mop up anything. It's a peculiar thing that people do wonder about, but not enough to find the explanation. So, it's the emblem of that kind of oddity I researched for the book.

It was very funny when I did the second edition. It turned out that a friend's father was the one who invented the tiny pink tissue! So, I got the story of how it all came about. That tells you the importance of inside information. There's always more to find out.

art4d: Do you think there's such a thing as 'the self of the city'? Or is it possible to define the city as a being that has one's own self.

PCS: If we're talking about cities as a living organism, then yes. Even though cities might have a lot of similarities, where they are located is very specific, and you can't escape location. A lot of cities grow up on junctions of rivers, or a bay, a mountain pass or an oasis. That's where you find settlement.

Bangkok may have extremely high views of its own capabilities, and underestimates the growing provincial cities. They must manage for everyone, they must do everything

กรุงเทพฯ ก็เป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนแผ่นดินใหม่ตรงปากแม่น้ำ อาคารมากมายในกรุงเทพฯ ออกแบบตามรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบตะวันตกหรือจีน ซึ่งไม่เหมาะกับสภาพอากาศแบบเขตร้อนของไทย และต่างจากอาคารยกใต้ถุนสูงแบบไทยที่ถูกออกแบบมาให้สอดคล้องกับสภาพภูมิประเทศที่จะถูกน้ำท่วมในบางฤดูกาล ดังนั้นเราก็เลยมีปัญหาทางสถาปัตยกรรมมากมาย และพื้นที่ก็เริ่มหมดลงไปทุกที่ๆ คาแร็คเตอร์ของกรุงเทพฯ คือเป็นเมืองที่ประสบปัญหาน้ำท่วมตลอดเวลา และมีแนวโน้มว่าจะจมลงไปเป็นส่วนหนึ่งของทะเลในอนาคต คุณลองจึงเหมือนจะเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของเมือง เพราะการระบายน้ำเป็นสิ่งจำเป็นต่อการอาศัยอยู่ในพื้นที่นี้

ผมคิดว่ากรุงเทพฯ เป็นตัวอย่างที่ดีของเมืองในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตและมันเริ่มเป็นตัวอย่างที่หลายๆ เมืองในประเทศไทยเริ่มจะทำตาม เรากำลังเห็นเมืองแบบกรุงเทพฯ เกิดขึ้นในพื้นที่อื่นๆ ในไทย แต่มันก็จะมีอะไรที่ต่างกันอยู่นั้นแหละ อย่างขอนแก่นก็กำลังมีปัญหาแบบที่กรุงเทพฯ แต่ที่นั่นไม่ได้มีคลอง มีน้ำเยอะเหมือนกรุงเทพฯ มันก็เลยมีลักษณะอะไรบางอย่างที่ต่างไป

ถ้ากรุงเทพฯ เป็นสิ่งมีชีวิต ผมคิดว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ค่อนข้างจะดุร้าย ผมเคยอ่านเจอคำบรรยายที่บอกว่า กรุงเทพฯ เป็นเหมือนเครื่องจักรขนาดใหญ่ ที่เอาผลิตผลจากชนบทเข้ามา บดขยี้มัน แล้วก็เปลี่ยนให้มันเป็นเงิน สิ่งนี้ทำให้กรุงเทพฯ เหมือนเป็นสัตว์ร้ายที่หิวกระหายอยู่ตลอดเวลา และตัวมันก็ไม่รู้ว่าจะหยุดตัวเองได้เมื่อไหร่ คนในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศอาจจะรู้สึกที่กรุงเทพฯ เป็นสิ่งมีชีวิตที่ติดนิสัยของการที่จะต้องถูกป้อน ต้องกินกินอะไรอยู่ตลอดเวลา บางทีอุปมาอุปไมยที่ดีที่สุดสำหรับกรุงเทพฯ คือกาฝากที่เกาะกินต้นไม้เก่าแก่

The character of that place makes that city feel unique: the soil, the rock, the climate, the trees, the people, their culture. So, even if the buildings are built in the same way, each city has its own essence.

Of course, Bangkok is built on new land, a delta. A lot of its buildings are based on Western or Chinese designs, which is totally inappropriate for tropical floodplains, unlike the old stilt houses. So you've got problems, because the silt doesn't get deposited anymore, and the land can't keep rising. One character of Bangkok is that it keeps flooding, and may be back in the sea in the future. Its canals are part of Bangkok's self, because draining the land was necessary in order to even live here.

I think Bangkok is a good example of a city as an organism. And it's replicating. There are many mini-Bangkoks around Thailand, but each is unique. Like, Khon Kaen is now getting Bangkok style development, but there's less water up on that plateau, so its self feels different.

I suppose Bangkok's self is bit ferocious. I once read it described along the lines of "Bangkok is a vast machine, taking rural products, crunching them all, and turning them into money." It can be seen as some kind of monster. In the context of Thailand, it's constantly hungry and it doesn't know when to stop. Other parts of the country might feel like Bangkok is a creature that's got a bad feeding habit. Or another metaphor could be the ficus trees that take over the original old tree.

กรุงเทพฯ มีคาแร็คเตอร์เป็นของตัวเอง มันเป็นเมืองที่
บันเทิงมาก ๆ ตอนนี่เราทุกคนอยู่ในช่วงเวลาที่เมืองทุก
เมืองเริ่มเหมือนกันไปหมดและเริ่มนำเบื้อเข้าไปทุกที่
ผมคิดว่ากรุงเทพฯ ยังอยู่ในจุดที่เติบโตได้อีกมากกว่าจะ
ไปถึงจุดที่มันเริ่มนำเบื้อ

กรุงเทพฯ เองก็เป็นความคิดชุดหนึ่งด้วยเหมือนกัน ที่นี่เป็น
จุดศูนย์กลางของแทบจะทุกอย่าง การตัดสินใจทั้งหมดเกิดขึ้น
ที่นี้ สถาบันทั้งหมดก็ตั้งอยู่ที่นี้ด้วยเช่นกัน เมืองต่างๆ ใน
โลกต่างก็มีบทบาทหลากหลาย แต่เมืองเหล่านั้นก็คงไม่มี
ทั้งศูนย์กลางทางทหาร ทำเรือสำคัญ สนามบินขนาดใหญ่
ศูนย์กลางทางการเงิน หรือการเป็นเมืองหลวงแบบที่เกิดขึ้น
กับนิวยอร์ก

ในขณะที่กรุงเทพฯ มีสิ่งทั้งหมดทั้งปวงเหล่านี้ ทั้งชุมทาง
รถไฟ เครือข่ายถนน เส้นทางคมนาคม และท่าเรือ
มันควรรวมบทบาทระดับชาติทุกอย่างไว้จริงๆ และคง
เป็นเหตุผลว่าทำไมมันจึงแออัดนัก กรุงเทพฯ พยายามจะ
เป็นและทำอะไรหลายอย่างมากไป สิ่งนี้อาจจะเป็นเรื่อง
ที่ผมไม่ควรพูด แต่มันก็ดูเหมือนว่ากรุงเทพฯ ประเมินขีด
ความสามารถของตัวเองไว้สูง และประเมินการเติบโตของ
จังหวัดอื่นๆ ไว้ต่ำ มันจึงต้องจัดการทุกคน ต้องเป็นคนทำ
ทุกอย่างแทนคนอื่น

art4d: สำหรับคุณแล้ว อะไรคือนิยามของคำว่า “ชีวิต
ประจำวัน”

PCS: ผมคิดว่ามันคือสิ่งที่คุณทำทุกวันจนคุณไม่ได้สังเกต
มัน และนั่นทำให้มันกลายเป็นสิ่งล่องหนในเชิงวัฒนธรรม
ชีวิตประจำวันยังเป็นกระบวนการที่คุณไม่จำเป็นต้องคิด
เพราะคุณทำมันเป็นอัตโนมัติไปแล้ว หรือถ้ามองว่าเป็น
เครื่องมือ มันก็คือเครื่องมือที่พอดีกับความต้องการของคุณ
มากเสียจนคุณใช้มันโดยไม่ต้องคิด ชีวิตประจำวันนั้นคือ
ผลข้างเคียงของการใช้ชีวิต

ผมคิดว่าชีวิตประจำวันเป็นสิ่งที่ธรรมดาตามาก และมันสามารถ
สะท้อนคุณค่าที่แท้จริงของคุณ มากกว่ามุมมองที่คุณคิดถึง
คุณค่าของตัวเอง มันคือสิ่งที่คุณเป็นมากกว่าสิ่งที่คุณ
อยากจะเป็น หรือสิ่งที่คุณคิดว่าคุณควรจะเป็น

I think Bangkok's got real character. It's a very
surprising and entertaining city. We're at a time in
history when cities are becoming replicated and
boring. But Bangkok's still got a long way to go
before it gets boring.

Oh, Bangkok is definitely an 'idea' as well. It's in
the centre of absolutely everything. All the deci-
sions are made here. All the institutions are here
as well. World cities always have many roles, but
they might not have the military headquarters,
major port, major airport, financial centre, or even
be the capital, as with New York.

Whereas Bangkok contains all of these, plus it's the
hub of the railways, road network and the water-
ways. It encapsulates absolutely every national
role. That's also why it's so congested. It tries to
do too much. It might not be for me to say this, but
it seems that Bangkok may have extremely high
views of its own capabilities, and underestimates
the growing provincial cities. They must manage
for everyone, they must do everything.

art4d: What is your definition of 'everyday'?

PCS: I suppose it's the things that you do so much
you don't notice, so they become culturally invis-
ible. Everyday things are also the processes you
don't have to think about because they're your
habit or routine. Or it's the tools that fit your needs,
so you use them automatically. Everyday things
are the side effects of life.

In my opinion, everyday things are so normal and
accepted that they represent your real values, not
what your intellect might hold as your values. They
are what you are, rather than what you would like
to be, or how you think you should be seen.

